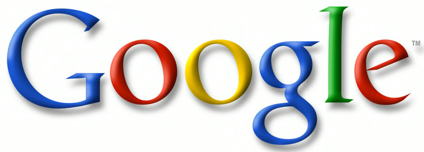

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

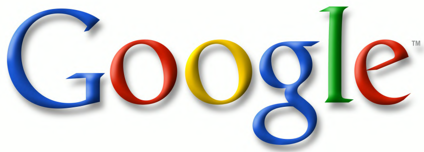
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

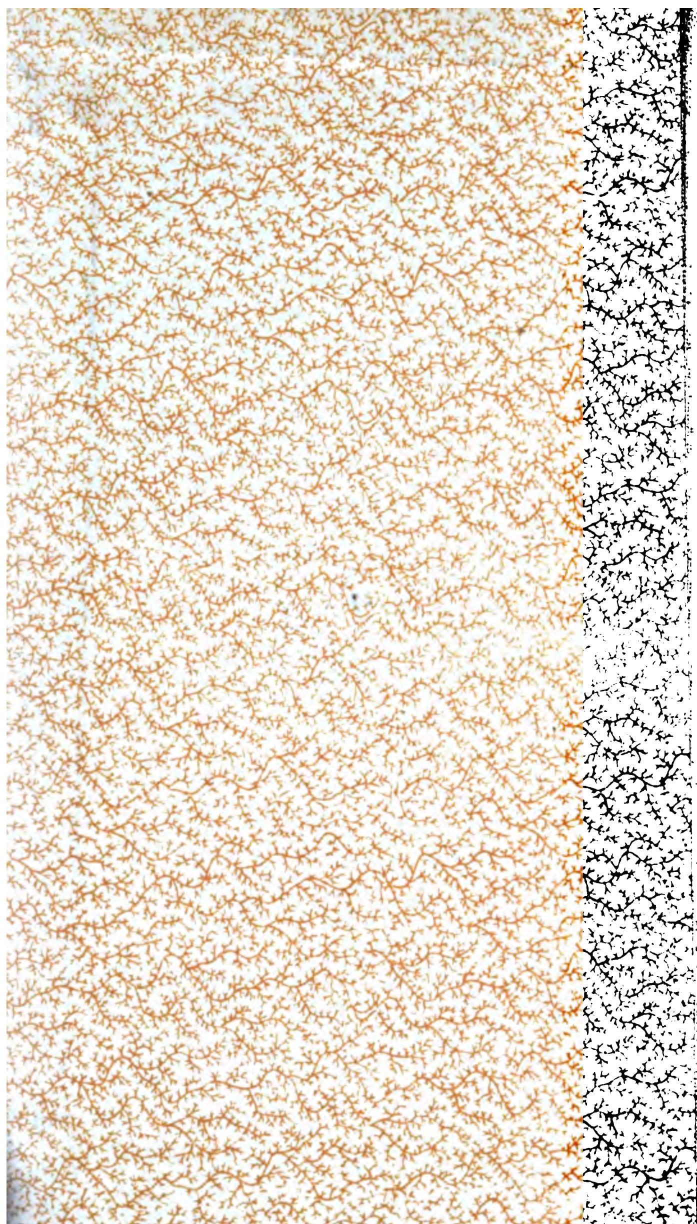
Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

(Gyllembourg
N I X

(~~Gylle~~
Heiberg)
NIX
~~B462~~

Nye Fortællinger

af

Forfatteren til "En Hverdags-Historie".

II.

Nye

Fortællinger

af

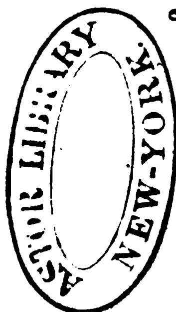
Forfatteren til

"En Hverdags-Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

Anden Udgave.

Andet Bind:

Extremerne.

Kjøbenhavn, 1840.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Nye

Fortællinger

af

Forfatteren til

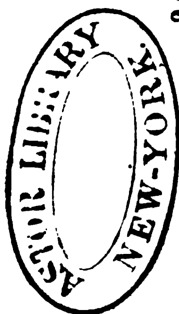
"En Hverdags-Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

NEW YORK LIBRARY

Anden Udgave.

Andet Bind:

Extremerne.

Kjøbenhavn, 1840.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

En af de deilige Aftener i den varme Sommer 1834 vandrede to Mænd langs ad Landeveien. De vare Venner og Jevnaldrende, begge mellem 26 og 30 Aar. Rudolph Hermes var Læge, og Philip Roller Grosserer. De vare forenede ved et fortroligt Venskab, hvilket deres nærmere Bekjendte dog mere ansaae som en Frugt af Vane, af Barndoms og Ungdoms Samliv, end af indre Sympathie. De vandrede nu, som sagt, ad en Sti ved Siden af Landeveien, Begge tause. Hermes gik, som det syntes, i dybe Tanker, medens Roller saae sig om med en fornøiet Mine, og fløitede en Dandsemelodie. Med Eet standsede Hermes, og sagde: „Ere vi ikke snart ved vor Bestemmelse?" — „Jo", svarede hans Ven: „Derhenne ved Skoven dreie vi af fra Landeveien, saa have vi kun en Fjerdingvei tilbage." — „Herregud!" udbrød Hermes: „En heel Fjerdingvei endnu! Du sagde, din Onkels Landsted laae ikke fulde tre Miil fra Kjøbenhavn, og jeg troer da vist, vi have gaaet

over fire Miil." — „Der seer du Milepælen, hvorpaa tydelig staaer 2½ Miil," svarede Roller. „Jeg har aldrig været saa træt som iaften," vedblev Hermes. — „Det er din egen Skyld; hvorfor vilde du endelig gjøre denne lille Reise tilfods? Du sagde jo, du var en god og øvet Fodgænger, at paa din Udenlandsreise havde du lagt mangen Station tilbage som en Vandringsmand med Randselen paa Nakken." — Hermes traf Veiret dybt. „Luften er trykkende," sukkede han: „Vi faae sikkert Tordenveir." Roller loe høit: „Forsynd dig ikke mod den smukke, klare Himmel; ikke en Sky er at opdage. Men her staae vi just lige ved Vertshuset. Lad os gaae ind, tage nogen Forfriskning, og rette paa vor Paaklædning, der seer noget støvet og uordenlig ud. Vi burde dog vise os lidt til vor Fordeel, naar vi fremstille os for min smukke Cousines smukke Dine; du især, der kommer som en Frier. — Hvad for Noget? Du ryster paa Hovedet! — Nei et Menneske som dig er der ikke Magen til i Verden! Der er ingen Vind, intet Vand, ingen Veirhane, Intet i Naturen saa ustadigt og ubegribeligt som dit Sind."

De traadte nu ind i Vertshuset, og lode sig give et eget Værelse. Roller satte sig i en Sofa, og nød med Velbehag den kjølige Viin, som han havde ladet sætte for sig. Han skjænkede i Glasset for Hermes, og

bad ham flere Gange komme hen til Bordet fra Vinduerne, i hvis Inscriptioner han syntes at finde en interressant Lecture. Endelig satte Hermes sig hos sin Ven, og sagde: „Du leer deraf, men jeg forsikkrer dig, at disse, som oftest flaue Smørerier paa Vinduesruder i Vertshuse have altid havt noget eget Tiltrækkende for mig, og mangengang givet mig Stof til phantastiske Gisninger og Drømme. Jeg erindrer, at jeg engang som Barn var med min Fader og nogle andre ældre Folk i Kjøge, og paa Vertshuset hos Hansens stod jeg tilligemed en Anden, og læste hvad der var skrevet paa Vinduesruderne. Med Eet udbrød min Sidemand i en umaadelig Latter, og gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa en Rude, hvorpaa stod de Ord: „O Gud! O Gud! I Kjøge.“ De loe Allesammen, og Enhver gav sin Skjærv til at vise det Latterlige i dette Tankesprog. Have de en egen Gud i Kjøge? spurgte En; en Anden sagde: Jeg har nok frygtet for at Kjøge, der havde saa grueligt et Huuskors, maatte have en forkeert Tro; men at denne gode, gamle By husede Afgudsdyrkere, det havde jeg dog ikke tænkt. — Jeg stod taus, og turde ikke være bekjendt, at disse Ord paa Ruden, som de Voxne og Fornuftige fandt saa latterlige, forekom mig rørende, thi jeg forestillede mig nemlig, at de maaskee vare skrevne af en dybt Bedrøvet, at f. Ex. En, som i

den vide Verden forgjæves havde søgt en elsket Gjenstand, nu fandt dens Spor her i denne lille, gammeldags By, fandt den dødelig syg, vanæret, ulykkelig, eller tabt ialfald, med Tabet af den Skrivendes egen Fred. Dette var en af de Forestillinger, jeg gjorde mig. I mit barnlige Sind henførte jeg denne Phantasie paa en Lærer, mod hvem jeg Dagen iforveien havde været uartig, og som med Godhed havde bebreidet mig min Uret, uden at min utidige Hæftighed endnu tillod mig at angre den. Nu brændte jeg af Begjærlighed efter at erholde hans Tilgivelse, og det forekom mig, som om jeg forgjæves skulde lede efter ham, naar jeg kom tilbage til Kjøbenhavn. Jeg havde gjerne strax begivet mig paa Hjemreisen, og græd hemmelige Taarer over at vi vare paa Udveien af denne lille Reise, hvortil jeg længe havde glædet mig. Denne i sig selv dumme Historie har indpræget sig saaledes i min Erindring, at den i mangt et Øieblik forekommer mig som en Anelse om at jeg engang i Livet, gjennemtrængt af Kjærlighed og Anger, skal søge forgjæves en elsket, fornærmet Gjenstand, der flyer for mig, saa at det vil gaae mig ligesom ham, om hvem der i Tusinde og een Nat fortælles, at han, forelsket i en Stjerne, som speilede sig i Havet, omsider styrtede sig i Bølgerne, for at naae den." — „Det er et tosset Eventyr," udbrød Roller. — „Tosset?" raabte Hermes:

„Jeg finder, det er en skjøn Mythe; dens dybe Betydning maa gribe Enhver. Fortæres vi arme Mennesker ikke af en uforklarlig, en veemodig Længsel, saa vi med Tabet af Livet hige efter det Himmelske, der kun viser os et Gjenskin, som vi evig gribe efter, men som evig flyer os? Jeg kunde godt anvende denne Fabel paa mig selv, og begræde min Skjæbne i hele Menneskehedens, ligesom hele Menneskehedens i min; thi evig flyer os hvad som egenlig er Kjernen af Livet .... Evig? .... De sige jo rigtignok, at hisset, paa hiin Side Graven .... Ak hvem veed!" .... „Gud veed," sagde Roller, „hvor et Menneske kan falde paa saadanne forunderlige Ideer, saadant et naragtigt Mylder af Tanker, der gribe i hinanden, ligesom Hjul, og løbe rundt, saa man kan blive svimmel derover." — „O!" svarede Hermes: „Gid jeg aldrig havde mere forvirrende Tanker end disse. Imidlertid veed jeg nok selv, at jeg tidt er forfalden til mange unyttige Hjernespind. Det er mig en modbydelig Tanke at være en Sværmer; jeg kunde fortvivle over at henregnes til dette mig selv forhadte Slags Folk. Men jeg bliver vel ogsaa engang klog, som andre ordenlige Mennesker." — „Det haaber jeg med," sagde Roller, „og et godt Middel hertil er at blive en stadig og god Huusfader, som du jo med Guds Hjelp snart vil blive. Nu" — tilføiede han, og tog sit Glas — „lad os klinke! Paa vore høieste

Ønskers Opfyldelse!" Hermes stødte sit Glas til sin Vens og tømte det; derpaa satte han det langsomt ned, og sagde, som i Tanker: „Gud give, jeg vidste, hvilke der vare mine høieste Ønsker!" —

Roller saae paa ham, endelig udbrød han: „Fanden skal tage mig, om jeg begriber, hvorledes du har det. Tænk dig dog lidt om! Kan du huske, at du paa et Bal i Vinter blev dødelig forelsket i min Cousine? At du altid talte om hende, ogsaa til den gamle Doctor, din Fader? At du sagde til ham engang i min Nærværelse, at du kunde hverken sove, spise eller læse af bare Kjærlighed? At han maatte see sig om en anden Amanuensis end dig, thi du gik i Tanker og tog Livet af hans Patienter?" — Hermes loe, med et ret ungdommeligt Lune. „Ja jeg husker det nok, og hvorvel der jo naturligviis var megen Spøg og Overdrivelse i mine Yttringer, saa var jeg jo vistnok forelsket i din Cousine, og det er vel intet Under, saa deilig som hun er. Jeg seer hende endnu, som hun tog sig ud paa dette Bal, hvor jeg første og sidste Gang saae hende og talede med hende. Denne pragtfulde Figur, de glimrende Farver, forhøiede af de kulsorte Haar, de store, smægtende, blaae, Øine! Hvilken Mand, naar han ikke var af Steen og Træ, kunde dandse med en saadan Skjønhed, og ikke blive til Fyr og Flamme?" — „Nu," sagde Roller, „og naar

man saa faaer Haab om at blive Eier af en saadan Skjønhed, saa sukker og grubler man, efter at man først har været ude af sig selv af Henrykkelse, som du jo var igaars, da din Fader .... Gud glæde ham, den gamle Doctor! jeg kan endnu see det Ansigt, hvormed han sagde: „Rudolph! Du har viist dig som en god Søn og en dygtig Læge; nu skal du see, at jeg ogsaa er en god Fader og en Doctor for de Sunde," hvorpaa han da med gravitetisk og ironisk Mine tog et Brev op af Lommen og leverede dig. Og du! da du havde læst det, saa skulde du bare have seet dig selv, hvordan dine Kinder blussede, og hvordan du greb din Fader og knugede den gamle Mand, saa jeg blev bange, du skulde qvæle ham." — „Ak Gud, ja vist! jeg blev gal og beruset. Men veed du hvad der stod i Brevet?" — „Brevet," svarede Roller, „var fra min Onkel." — „Rigtig! fra Justitsraad Roller. Men dets Indhold var ikke saa prægtigt, som jeg i det første Øieblik syntes. Din Onkel talede først vidt og bredt om den Høiagtelse, Taknemmelighed o. s. v., som bandt ham til min Fader, og om den Glæde, han vilde føle ved nærmere Forening med en saa fortræffelig Mand som en saa fortræffelig Mands Søn etc. etc.; men — her kommer et Men: Hans Datter, skriver han, er Enke, og har selv udelukkende Raadighed over sin Haand og Formue.

Dog — her kommer det Værste — vil hverken han eller hendes ældre Søster lade det mangle paa de gode Raad og Formaninger, som allerede engang tilforn bestemte hende til et Valg, der nu medrette kunde kaldes lykkeligt. — Tænk dig! Din stakkels Cousine, som eengang er opoffret for Familieforhold, skulde maaskee nu andengang overtales til at bortgive Resten af sit Liv imod sin Villie! Og jeg skulde være Den, som modtog et saadant Offer! Hun kjender mig jo aldeles ikke. Hvorved skulde jeg indtage et saa udmærket Fruentimmer, som al Verden stræber at behage?" — „Hvorved?" udbrød Roller: „Du vil nok have mig til at sige Complimenter? Du veed jo nok selv, at du behager Damerne, uagtet du selv ofte paastaaer det Modsatte. Du er skinhellig. Men er der intet Andet iveien, saa gratulerer jeg. Min Cousine har ogsaa lagt Mærke til dig paa hiint meget omtalte Bal, og talt fordeelagtigt om dig." — „Er det sandt?" udbrød Hermes. — „Ja det veed Gud, det er sandt. Det vil sige, hun har talt om dig med den hende egne Rolighed. Stakkels Elise! Hun vil nok have Grund til at skjønne paa en Mand som dig, efterat hun har levet saamange Aar med en gammel, vranten, tyrannisk Karl, som denne von Barthold var, paa hans Død at sige." — "Hvor længe var hun gift med ham?" — „Det kan jeg snart regne ud: I forrige Uge fyldte

hun tre og tyve Aar; da hun blev gift, var hun sytten; i noget over et Aar har hun været Enke; altsaa omtrent i fem Aar levede hun med ham darausſen i Holsteen." — „I fem Aar!" raabte Hermes: „Et heelt Lustrum af skjønne Ungdoms-Aar! Og det kalder nu hendes Fader et lykkeligt Valg af en Ægtemand." — „Ja," svarede Roller, „det vil sige, fordi Manden er død, og har efterladt hende sin betydelige Formue. Du maa vide, at for min Onkel var dette Giftermaal rigtignok lykkeligt, thi denne Svigersøn reddede hans Ære og Velfærd med en dygtig Sum Penge. Den gode Papa var forbandet iknibe, og saa maatte Datteren betale Gildet." — „Afskyeligt!" raabte Hermes. — „See nu!" vedblev Roller, nu er han paa grøn Qvist, og da han nu har faaet Elise herover, saa er Alting jo godt og prægtigt, og nu ønsker han vel en Svigersøn, som erstatter i Føielighed og Artighed mod Familien hvad han, som du, mangler i Formue, En som ægter hans Datter af Kjærlighed, og overlader sin Svigerfader at bestyre hendes Formue, ligesom hidtil. Ingen af Elises Familie har nogensinde besøgt eller seet hende, medens hun var gift, thi den gamle Barthold bad os paa en høflig Maade at blive borte, men han gjorde dog et stort Huus derovre, og der kom mange unge Herrer til dem. Jeg finder derfor, at det gjør Elise stor Ære, at der under disse Omstændigheder

ikke er falden mindste Skygge paa hendes Rygte, men Alle ere enige om, at hendes Opførsel har været ganske fortræffelig. Maa man nu ikke medrette falde i Forundring, naar en Mand, som du, med Haabet om at ægte en ung, deilig, rig og dydig Kone, i hvem han endnu iforgaars var forelsket, idag seer ud, som om han blev trukken med Magt til Brudeskammelen?" —

„Hør, kjære Roller," svarede Hermes: „jeg begriber nok, at du maa finde mig gal og urimelig; men jeg vil prøve paa, i al Fortrolighed, at indføre dig i min Tankegang. Seer du! et Menneske, som jeg, leder utrættelig efter Noget, som ganske kan opfylde hans Sjæl. En saadan Følelse er vistnok Kjærlighed. Men findes der i Virkeligheden en Gjenstand, som ikke blot kan opvække, men vedligeholde en saadan hellig Ild, som den jeg tænker mig, men endnu aldrig har følt? Forelske mig gjør jeg letteligt; qvindelig Skjønhed forfeiler sjelden sin Virkning paa mit Sind. Men naar jeg nu har mødt en saadan Skjønhed, tillægger jeg hende i min Phantasie alle mulige aandelige Fuldkommenheder. Jeg forestiller mig denne Elskede i romantiske, besynderlige Forhold og Tilskikkelser; jeg tænker mig hende som gjennemtrængt af Kjærlighed til mig; jeg taler med hende i mine Drømme; kort sagt, det er et Helgenbillede, som jeg dyrker, og som blot har Tilværelse i min Idee. Jeg har ofte gjort mig den

største Umage for at møde den Hjerter-Dame, som for Øieblikket har været Originalen til dette mit phantastiske Billede; men naar jeg da fik Ønsket opfyldt, gik det som med al Magie: den forsvandt, da jeg kom den nær. Derfor føler jeg, ved at nærme mig denne smukke Elise, Noget, som jeg gjerne kunde kalde Skræk; og de alvorlige Skridt, som have fundet Sted uden min Viden og Villie, ere mig usigelig ubehagelige. Rørt blev jeg over min Faders kjærlige og gode Mening, ogsaa henrykt — jeg tilstaaer det — i første Øieblik. Det er en egen Sag, naar der siges en Mand: Du skal faae et deiligt Fruentimmer, i hvem du har været forgabet. Men jeg forsikkrer dig, at neppe var jeg allene, førend jeg gyste ved Tanken om at være saa nær ved at opgive min skjønne Frihed. Det er kun faa Aftener siden jeg var saa lykkelig i Følelsen af at intet Baand fængslede mig. Jeg fløi paa min raske Hest, langs ad Strandveien, og jeg syntes mig fri som den Lærke, der sang over mit Hoved." — „Men Gud bevares!" sagde Roller, „der er jo Ingen som twinger dig. Du kan jo besøge min Familie, og trække dig tilbage i Stillhed, dersom Elise ikke svarer til dit Ideal." — „O, kjære Roller, jeg veed altfor godt, at jeg er en Drømmer; jeg hader mig selv derfor. Din Cousine er sikkert en Engel, saavidt som Engle kan findes her paa Jorden;

hun er vist tusinde Gange for god til mig; og der-som jeg ikke vil blive en stakkels forladt Pebersvend, der efter en byrdefuld Dag kommer hjem om Aftenen i sit tomme Huus, hvor idethøieste hans Hund mod-tager ham med Venlighed, saa maa jeg jo tænke paa at gifte mig engang, og hvor kan jeg haabe at finde en værdigere Brud, end Fru Barthold? Jeg taler ikke om hendes Formue, thi da jeg nok kan leve an-stændigt og forsørge en Kone uden den, saa er den mig næsten en Torn i Øinene, saa meget mere som jeg selv ingen Rigdom har at byde. Dens eneste Fortjeneste i mine Tanker er den, at jeg kan ansee den som et Middel til at gjøre hende Livet behageligere." — „Naa i Guds Navn!" udbrød Roller: „Det er da det første fornuftige Ord, jeg har hørt af dig idag! Imidlertid vil jeg dog, som Ven af eder Begge, bede dig ikke at forhaste dig, men give dig Tid til nærmere at lære min Cousine at kjende, thi disse Idealer, Phan-tasier eller Gud veed hvad de hedde, kunde jo maaskee træde iveien, og" .... „Nei, nei!" raabte Hermes, „jeg vil forjage disse tomme Skygger, som ikke ere Andet end Skygger ... og dog! hvem veed! Vorherre er jo Daa-rers Formynder. Maaskee finder jeg i din Cousine Alt hvad jeg har drømt mig, maaskee er det muligt at gribe Stjernen som speiler sig i Bølgerne" ...

De to Venner bleve i dette Øieblik forunderligt

overraskede ved udenfor det aabne Vindue at høre en kraftig og skjøn Mandsstemme synge nogle Ord, der ligesom passede til den sidste Yttring i deres Samtale. Den sig nærmende Vandrer sang nemlig følgende Strophe:

„De Stjerner de tindre paa Himmelens Blaae,
Dem skuer den Vandrer saa gjerne;
Men aldrig saasnart monne Solen opstaae,
Strax flygter, strax blegner hver Stjerne.“

De unge Venner ilede til Vinduet, og saae en Mand komme ud fra Skoven, og støttende sig paa en svær Knortekjep at nærme sig Vertshuset med hurtige og lange Skridt. „Hillemænd!“ raabte Roller: „Det er den gale Maler; ham maae vi have herind til vor Forlystelse.“ Og uden at oppebie sin Reisefælles Samtykke foer han ud af Stuen, og indførte strax efter en aldrende Mand i en temmelig luslidt Frakke og en dertil svarende Hat, men som med alt det havde en vis Ziirlighed i sit Udvortes. Hans Vest og hans Linned, hvilke vare meget tilskue, vare hvide som Snee, og særdeles fine. I hans hele Væsen, i den Maade, hvorpaa han hilsede den ham ubekjendte Hermes, og efter hans og Rollers Indbydelse tog Plads hos dem og modtog et Glas Viin, var der Noget man kunde kalde ædelt, Noget som vidnede om Bekjendtskab med den finere Verden; men ogsaa

noget eget Skibsdesløst. Med Opmærksomhed betragtede Hermes hans høist interessante Physionomie; disse skarpt, og dog mildt luende Øine; disse endnu skjønne Træk, som bare saa kjendelige Spor af Tidens og Sorgernes haarde Medfart; denne hele Figur, hvori en fordums Kraft syntes at stride med en vis Slaphed. Efter at man havde verlet nogle høflige og intetsigende Ord paa begge Sider, sagde Roller, at han haabede at træffe den Fremmede paa Birkehøi, hans Onkels Lyststed, hvorhen han og hans Medvandrende nu vilde begive dem. „Nei det vil neppe skee saasnart," svarede den Fremmede: "Jeg kommer ikke synderlig udenfor mit Hjem. Jeg er reent afvant med Selskab." — „Men," vedblev Roller, „De maler jo et Par Værelser der i Huset?" — „Eet Værelse har jeg malet der i forrige Efteraar, en Sal." — „Men det andet," sagde Roller, „et Cabinet?" — „Nei det maler jeg ikke. Det Værelse har et slet Lys, og er desuden ret en prosaisk Stue, som jeg ikke kan lide. Den kan godt hjelpe sig med et Papirs-Tapet." — „Men," indvendte Roller, „hele vor Familie ønskede saameget at eie to Værelser malede af Deres Mesterhaand. Alle Kjendere beundre den Effect, det Raske og Geniale, som" .... Maleren afbrød ham: „Det er mig kjært, men jeg kan ikke male fordetførste, og har ikke kunnet det i lang Tid, da jeg har Gigt i min høire Arm.

Denne Plage forhindrer mig ofte i halve Aar fra at arbeide." —

Hermes dreiede nu Talen paa andre Materier, og imidlertid skjænkede Roller flittigt for den nye Gjæst, og nikkede derved betydningsfuldt til sin Ven. Den gamle Kunstner syntes at finde stor Behag i Samtalen med Hermes, og oplivet af denne og af Vinen, blev han snaksom og livlig som en Yngling. Endelig kom Talen paa den Sang, han havde sunget paa Veien, og Hermes yttrede, at Melodien, som han fandt ret original, var ham ubekjendt, men Ordene syntes han at erindre sig. „Melodien," svarede Maleren, „er Noget som jeg selv har componeret; det hænder mig undertiden, jeg veed ikke selv hvor jeg faaer det fra. Men Ordene vil jeg vissselig haabe, at De kjender, thi de ere af Rahbek, og hans Sange bør aldrig uddøe paa danske Læber, heller ikke denne lille erotiske Sang, skjøndt den vel sagtens er blandt de mindre bekjendte. De, min Herre, De hører jo til en nyere Tid, men det siger Deres Blik og Deres Samtale, at De ikke er iblandt dem, der foragte hine Dages Digtekunst. Det er vel sandt, at den mangler Noget, ja noget meget Vigtigt som den nuværende besidder, men den eier ogsaa noget Vigtigt, som denne ofte mangler, Noget jeg vilde kalde Glæde over Livet, noget inderlig Fornøiet, Blodhjertet, Frit, Aabenhjer-

tigt, jeg kan ikke ret forklare det, Noget som f. Ex. hersker i Rahbeks Drikkeviser, disse Mestersange, som sprudle af Vid, Lune og Lystighed. De ligne et Menneske, der sjæleglad sidder mellem fortrolige Venner og ikke veier sine Ord. Vinens Geist og Glædens Aande have gjennemtrængt dem; og man føler sig beruset af dem, inden man har nydt den Viin, de besynge. Ja min Herre! jeg forsikkrer Dem: hine Gilder, hvortil disse Viser bleve digtede, de vare Fester, hvortil man nuomstunder ikke finder Magen. Nu kommer man i Tractementer, paa Bal, i Drikkelag, men hine Gilder vare vel helligede Bacchus, men ikke ham allene, ogsaa Apollo og Muserne, ofte endogsaa Gratierne. Udartede de end undertiden mod Slutningen, hændte der end en og anden lille Uorden, den var sjelden forbunden med Raahed, med Trætte. Bragte En og Anden endog en lille Ruus hjem med sig, den var kommen i lystigt Lag, og havde Intet uden en forhøiet Sindsstemning i sit Følge. Den næste Morgensol fandt Hver ved sin Dont, med fornyet Munterhed fra Erindringen om den forrige Aften." — „Men," sagde Hermes, „De maa jo dog være langt yngre end den Tid, da Rahbek digtede disse Viser, De omtaler." — „Nei! jeg er langt over det halve Seculum, og har været med, skjøndt ung, i den Tid jeg omtaler, og levet med Rahbek og hans geniale Samtidige,

Baggesen og Flere. Men især har jeg i silbigere, mindre lyse Dage fundet et Fristed mod alle Sorger i det for saa mange uforglemmelige Bakkehuus. I dette Gjæstfrihedens Hjem bleve Menneskene veiede efter ganske andre Regler end i den øvrige Verden. Det gik til som i Himmerige, hvor Rang og Rigdom Intet gjelde. Den Fattige, Den som Verden oversaae, men som besad noget Kunstnerværd, nogen Fortjeneste, var sikker paa her at finde et Asyl, hvorhen han kunde tye i mørke Timer og hente Trøst, vis paa at blive modtaget med et varmt Haandtryk og et mildt Ansigt af den altid ungdommelige Knud Lyne, og at blive forstaaet og oplivet for mange Dage i Samtale med hans aandrige Hustru. Hvormange samlede sig ikke der, af Alt hvad Nationen i to Generationer har at opvise af Herligt og Udmærket! I denne Kreds, under dette lave Tag, hvor Meget er der ikke grundlagt, der siden har spiret og baaret Frugt, ligesom Havens Træer og Blomster, plantede og pleiede af Cammas Haand! Havde Socrates levet, han havde besøgt dette Huus med Plato og Alcibiades. Stege Jupiter og Mercur igjen ned til Jorden, de vilde besøgt dette „Tempel, som Baucis og Philemon dannede af en Hytte.“ Naar jeg endnu for faa Aar siden, ligesom iaften vandrede til Vestergade i Kjøbenhavn, hvor glædede jeg mig da hvergang jeg i den tidlige Morgenstund

nærmede mig dette kjære Tag, og saae Røgen opstige derfra! Naar jeg gik hjem igjen, tilbragte jeg først Aftenen der, og hentede Styrke og Munterhed til min natlige Vandring. Nu seer jeg bedrøvet ned ad Veien, under hvis Træer jeg og saa mangen Anden tilforn ilede med Glæde. Jeg hører, at der findes Dem, som dadle Støtten, som staaer i Alleen. Jeg siger, Støtten er god, og Indskriften herlig. Hvo der har gjort den, veed jeg ikke; men jeg ærer høilig dens Forfatter; han har følt som jeg, hvad der ligger i de faa Ord: „Her boede Knud Lyne Rahbek og hans elskelige Hustru.“ Her boede de; de boe her ikke mere. Vend om, stakkels Pilgrim! Du finder ikke mere den gamle trofaste Sanger og hans elskelige Hustru. Ja elskelig tilvisse! „O Margarita, Perle reen og klar!“ —

I Begeistring greb Taleren sit Glas, de to Venner gjorde det Samme, de stødte Glassene mod hinanden, og Maleren reiste sig med ungdommelig tindrende Øine og Miner, og raabte: „Leve Genie, Skjønhed, Kunst og hele denne herlige Jord! Leve hvad vi elske og hvad vi have elsket! det leve her eller hisset et forklaret Liv, som det lever i vor Erindring!“ Med disse Ord tømte han Glasset, svingede det iveiret, og kastede det ud af Vinduet.

Hermes var bevæget og greben af den gamle

Kunstners Enthusiasme, men Denne syntes selv lidt forlegen over sin raske Bevægelse, og en lille Taushed opstod. Men i samme Øieblik stak en Bondedreng Hovedet ind af det aabne Vindue, og sagde, idet han rakte Glasset ind ad Vinduet: Vær saa god! Her er Deres Glas! det faldt i Græsset og kom ikke tilskade." Maleren løb hurtig hen mod Drengen, tog Glasset, og sagde: „Tak, min Dreng. Vent lidt." Derpaa tog han sin Tegnebog op af Lommen, ledte i den, og sagde, idet han fremtog et lidet Blad Papir: „Jeg har kun faa Penge hos mig, men vil du have et Billede?" Hermes kastede Øinene paa Bladet, og saae, at det var en i dristige Træk tegnet Skizze, der syntes at være et Udkast til et større Arbeide. Den forestillede et landligt Huus af et hyggeligt Udseende; Viinranker slyngede sig op ad Muren; i Døren sad en Kat, et lavt Qvistvindue stod aabent, bag dets halv tiltrukne Gardin skimtede man en qvindelig Figur, hvis fine Nakke og prægtige Haarfletning var det Eneste, man opdagede af hende. Den unge Læge bemægtigede sig Bladet, og foreslog Drengen at betale ham en Rigsdaler, naar han vilde overlade ham det. Drengen blev overmaade glad, og Hermes vendte sig til Maleren, og bad ham tilgive at han for saa godt Kjøb havde tilvendt sig denne Tegning, hvis Værd han erkjendte. — „De er for god," svarede Maleren beskeden: „det

er kun et Udkast, og fra Udarbeidelsens Side uden alt Værd. Men da jeg mærker, De er en Elsker af Kunsten, vil jeg vise Dem noget Bedre, som jeg bærer hos mig. Det er ikke mit Arbeide; nei jeg forstaaer ikke at føre saa fiin en Pensel. Men det er Arbeider af en Elev, som udgjør min Stolthed." Med disse Ord fremtog han en Æske, og udbredte med Omhyggelighed nogle Miniatur-Malerier af forskjellig Størrelse. Hermes og Roller beundrede høilig disse yndige Kunstværker, og Maleren syntes ret med inderligt Behag at gjøre dem opmærksomme paa det Geniale i Udførelsen og den levende Colorit. Et Par forestillede smaa landlige Scener; disse, sagde han, vare Originaler, men de fleste vare Copier efter berømte Mestere eller efter udskaarne Antiker, som saaledes ved Farvernes Magt havde faaet Liv. Han berettede, paa de unge Mænds Spørgsmaal om Bestemmelsen af disse Malerier, at de bleve kjøbte af en Kunsthandler i Kjøbenhavn, der fordetmeste sendte dem ud af Landet; dog var det flere Gange hændt, at de, indindfattede i Daaser og i andre Bijouterier, vare komne her tilbage igjen og solgte for fransk Arbeide. De bleve, sagde Maleren, efter Omstændighederne taalelig godt betalte. Han viste dem ogsaa en mindre Æske, hvori med stor Forsigtighed var indpakket nogle meget smaa Malerier: Englehoveder, Fugle og Blomster.

„Disse," sagde han, „ere bestilte for at anvendes til Smykker, men saadant Noget hader jeg, thi de ere for gode til saaledes at misbruges, og dette Arbeide er en sand Fordærvelse for et Par smukke Øine." — „Smukke Øine!" raabte Hermes: „Er denne deres Elev en Dame?" — „Kan en Mand ikke have smukke Øine?" svarede Maleren smilende: „Deres egne ere jo et Exempel derpaa. Men det er silde; jeg glemmer mig selv i Deres Selskab." Roller tog sit Uhr frem, og studsede ved at see paa det. „Ja det er gaaet os ligesaa i Deres," sagde han: „Man venter os paa Birkehøi. Vi maae afsted." — „Vil De virkelig gaae hele Natten?" spurgte Hermes Maleren. „Ja det er min Lyst!" svarede Denne: „Himlen veed, hvor ofte jeg er gaaet denne Vei; thi i flere Aar har jeg boet her i Egnen, men bestandig af og til vandret til det gode Kjøbenhavn, som jeg aldrig ganske kan forsage, og hvor jeg ogsaa endnu har en og anden gammel Ven. Jeg gaaer aldrig i Dagens Hede og Støv. Men i den stille Nat, naar Alting hviler, og alle Blomster i Græsset dufte, da føler jeg mig, som om jeg var tyve Aar. — Nu Godnat, mine Herrer! Jeg takker Dem, Hr. Roller, og Dem, Hr. Doctor! Jeg haaber, vi ville oftere mødes. Godnat!" — De unge Mænd som under disse sidste Repliker havde afgjort deres Regning med en tilstedeværende Opvartningspige, for-

lode nu ogsaa Vertshuset. Roller og Hermes gik hen mod Skoven, Maleren vendte et Par Skridt tilbage, og sagde: „Der er ikke over en Time til Midnat. Frygte De ikke, mine unge Herrer, for at møde den gamle Pan i Skoven? — Ja veed De hvad? Jeg, som er saa vant til at gaae om Natten, jeg er imidlertid mangengang bleven overfalden af en panisk Skræk, især der i den Skov, som er tyk og mørk, endogsaa paa denne lyse Aarstid. Der er saa eensomt og saa stille, at man hører sit eget Hjerte slaae. Maa jeg give Dem et Raad? De maa ikke lee! mine Ord ere velmeente. Naar der nogensinde møder Dem Noget, der forfærder Dem, eller en uforklarlig Angst griber Dem, da gjør Korsets Tegn for Deres Bryst. Jeg veed nok, at Mange spotte over Sligt, men jeg forsikkrer Dem, jeg veed af Erfaring, at dette Tegn svæver usynligt i Luften, som et Skjold mod alt Ondt, for et ærligt Bryst som troer derpaa. Onde Aander og onde Anslag bæve tilbage før det. — Nu lykkelig Reise!“ Herpaa vendte han sig og gik bort med hurtige Skridt.

„Hvilken forunderlig Mand!“ udbrød Hermes: „Og ham kalder du gal!“ — „Ja,“ sagde Roller, „jeg kalder ham gal i den Forstand, at han er eccentrisk, og at hans hele Liv har været en Kjæde af gale Streger. Han er født til Rigdom og Lykke, han var Stamherre

til et stort Gods i Jylland. Men han vilde med Magt være Maler, og da Faderen ikke vilde føie hans Lyst i denne Henseende, løb han bort, endnu i Drengeaarene, og kom til Kiøbenhavn, hvor han gav sig i Tegnelære og gik paa Kunstacademiet med de andre Elever. Der var Folk, som tog sig af ham og stiftede et Slags Forlig mellem ham og Faderen, som maatte lade ham følge sin Tilbøielighed. Da hans Fader flere Aar efter døde, reiste Sønnen strax til Italien, opholdt sig der og andre Steder i mange Aar og tilsatte sin meste Formue. Da han endelig kom hjem, bortgav han Resten, som man siger, og har nu omtrent saa Meget tilbage, at han har et hundrede Daler om Aaret at leve af. Han kunde være i en ganske anden Stilling, thi han skal være dygtig i sin Kunst, og meget ærefulde Tilbud skal være ham giorte, men han hverken vil eller kan finde sig i bestemte Forretninger. Han kunde desuden fortjene Meget ved at decorere og male Værelser, thi han er en stor Mester i det Fag, men der gaae hele Aar hen, uden at man kan formaae ham til at røre en Pensel, for at fortjene Noget. Han boer hos sin Slægt her i Egnen; undertiden tilbringer han lang Tid med at læse og studere Dag og Nat; undertiden gaaer han til Kiøbenhavn og opholder sig der nogle Dage. I den Tid svirer han undertiden, og jeg har et Par Gange seet

ham med en dygtig Perial. Saasnart han faaer en tre, fire Glas Viin, bliver han fidele og begeistret, som ogsaa var Tilfældet iaften." — „Hvor veed du alt Dette?" spurgte Hermes: „Hvorfra kjender du ham? Og hvad hedder han?" — „Han hedder Palmer, hans Faders Gods hed Palmfelt. Jeg kjender ham fra ifjor, da jeg kom saa ofte her i Egnen, og endeel af hvad jeg har fortalt, veed jeg desuden fra min Cousine Molly, Elises ældre Søster, som er vel underrettet om hans og hans hele Families Historie." — „Det er bedrøveligt," sagde Hermes, „at man ikke kan skjænke sin Agtelse til et Menneske, hvis hele Væsen har noget saa Tiltrækkende, som denne Mands har, idetmindste for mig. Jeg tilstaaer at jeg føler mig som gjenfødt ved dette Møde. Alle mine Griller og Grublerier ere forsvundne. Jeg er sat i det lykkeligste Lune ved hans Samtale. Det er forunderligt, hvilken Ungdoms-Livlighed der udmærker Mennesker fra hans Tidsalder. De ere desuden i Besiddelse af en Høflighed, et Galanterie, en Munterhed, der synes i Almindelighed at være ubekjendte for den nyere Slægt. Den Tidsalder, som foregik vores, var frivol, jeg roser den ikke; men jeg ønsker, vi formaaede at forene dens Fortrin med dem, som vi tillægge vort Aarhundrede. De politiske Gjæringer i alle Lande have gjort Menneskeslægten alvorlig og ældre." —

Hermes talede nu længe og muntert, medens han Arm i Arm med sin Ven gik gjennem den dunkle Skov; han udmalede for Roller det huuslige Liv, han vilde føre med den smukke og rige Kone, som han haabede at vinde; hvorledes han vilde indrette sit Huus som et nyt Bakkehuus, gjæstfrit, muntert, tilgængeligt for alle udmærkede Mennesker, prydet med alle Smagens Skatte, og forskjønnet af en deilig og elskværdig Huusfrue. Han blev overgiven og skjændte paa Træerne, paa hvis Rødder han og hans Ledsager i Mørket stødte deres Fødder. „De staae der," sagde han, „som klodsede Karle med lange Been, som de udstrække, for at man skal falde over dem. Det kunde forresten have sin gode Side at falde her og komme en Smule til Ulykke, saa jeg, som en saaret Ridder, kunde bringes til min Dames Borg. Saa maatte hun pleie mig, og derved fik jeg Leilighed til at studere hendes Characteer. Thi det er et ypperligt Kjendemærke paa et Fruentimmers Characteer, om hun er omhyggelig eller ligegyldig mod Syge. Det kunde heller ikke være afveien, om Elise blev syg, thi saa blev jeg hendes Læge, og i dette Tilfælde har jeg et godt Blik, og tager næsten aldrig feil i min Dom om en Patientindes Værd som Menneske. Det er utroligt, hvormeget der aabenbarer sig ved denne Leilighed; Resignation og Taalmodighed, Selvbeherskelse, Orden

og Reenlighed og mange andre Fortrin, eller de modsatte Mangler komme for Dagen i en Sygdom; hos Fruentimmer nemlig; det Samme gjælder ikke om Mænd. De stakkels Mandfolk ere desuden næsten altid syge mod deres Villie, men Damerne ere tidt syge, fordi de ville være det. Jeg mener ikke hermed forstilt syge, men i mange virkelige Sygdomme er der noget Frivilligt. Jeg troer, at jeg altid kan mærke Dette, og naar jeg da spørger min Patient, om hun ikke har havt nogen Sorg eller Skræk, betroer hun mig gemeenlig at hun har havt Fortræd. Og denne Fortræd er da som oftest det Ubetydeligste af Verden. Og imidlertid gaaer et Par kjærlige Forældre eller en godmodig Ægtemand, og græmmer sig over den Syge, som blot mangler en god og kraftig Villie til at blive frisk." — „Du er streng mod de stakkels Fruentimmer," sagde Roller. — „Ak tvertimod! De behage mig kun altfor meget, jeg er ganske ulykkelig, naar jeg seer Nogen af dem virkelig lidende. De bedste ere vistnok bedre end vi, men der hører Meget til at kjende dem, thi noget Smaaligt klæber ved de fleste, Meget, hvorover en Mand dog vilde skamme sig. Men uagtet jeg siger og mener alt Dette, saa bliver en Læge dog ialfald en god Ægtemand, da han er ude næsten hele Dagen, og af og til om Natten med."

Roller gik taus og tankefuld; det syntes som om

de to Venner havde skiftet Characteer. Hermes bemærkede Dette, og den Anden svarede: „Jeg tilstaaer, at vor Vandring her gjennem denne Skov, en Vei som jeg saa ofte gik ifjor, og desuden dette Møde med Maleren, som jeg under mit Ophold her i Egnen ofte traf, har opfrisket en Erindring, som jeg forresten haaber, ikke mere har Magt over mig. Forrige Sommer, maa du vide, da var jeg forelsket.“ — „Sagde jeg det ikke nok?“ raabte Hermes: „Du var bestemt forelsket i din Cousine Elise.“ — „Langt fra! Elise er altfor alvorlig og stille for mig. Nei, det var en meget ung Pige, som jeg traf herude, en livlig, munter, let og flygtig lille Skabning, hvori jeg blev skudt. Men jeg overvandt min daarlige Kjærlighed.“ — „Men hvorfor? Var Pigen dig uværdig?“ — „Nei Gud bevares! men hun var en født Grevinde. Hendes Fader er en høifornem, gammel Aristocrat, som paa en forblommet Maade viste mig Vinterveien, og gloede som Fanden, naar han saae mig.“ — „Ja saa! Det var rigtignok slemt. Men Pigen? elskede hun dig?“ — „Nei, hun gjorde ikke. Jeg troer, hun kan ikke forelske sig; hun er letsindig, ogsaa barnagtig endnu, men yndig, det veed Gud. Imidlertid gik jeg i mig selv, og tænkte: hvad skal der komme ud af? Gud frie mig fra at kaste mig i en Myretue, som en saadan adelstolt, og dertil lurvet Familie! Jeg trak mig derfor tilbage, og

da min Fader døde, og jeg maatte allene bestyre vor Handel, og fik Nok at bestille, saa gik de Griller over." — „Ja," svarde Hermes, „der er visselig megen Indbildning i al Forelskelse, det troer jeg selv, og lykønsker dig af Hjertet til at have undveget et Forhold af en saadan Natur; forudsat, at du ikke kunde faae Pigen og lade Faderen og Familien seile deres egen Sø."

Under denne Samtale vare vore Vandringsmænd komne til det omtalte Landsted. Alting i Huset syntes at sove, paa en Lænkehund nær, der med hæftig Gjøen besvarede deres Banken paa Porten. Endelig kom en Tjener, kjendelig udreven af Søvnens Arme. Han førte dem ind i en Sal, og sagde, at Fruen og den gamle Herre vare gaaet til Roe; men Frøkenen var endnu oppe, og vilde strax have den Ære at komme ned." — „Hvem er Frøkenen?" spurgte Hermes, da Tjeneren var gaaet ud af Salen. „Cousine Molly, om hvem jeg før talte. Du har vel aldrig seet hende? Det er en Pige nær ved de tredive; et fortræffeligt Fruentimmer af stor Forstand; du vil glæde dig ved at omgaaes hende." — Tjeneren kom tilbage med en Presenteerbakke med Forfriskninger, og strax efter kom Frøken Molly, hilsede de Fremmede med særdeles Venlighed, satte sig ved Bordet med dem, og udøvede en Vertindes Pligter. Denne Dame bar sig meget rank,

og var temmelig før. Hendes Udseende var noget falmet, men hendes Klædedragt overmaade ziirlig. Paa de nye Gjæsters Undskyldninger for deres sildige Komme, svarede hun: „Vi ventede Dem rigtignok ikke længere. Fader er svag, og gaaer tidlig tilsengs, og min Søster er ogsaa gaaet til Hvile, men jeg sidder altid oppe, og læser til langt ud paa Natten. Jeg er en lidenskabelig Elsker af Læsning, og om Dagen har jeg ikke Tid dertil, da jeg maa besørge Alt hvad der hører til Huusvæsenet. Elise har aldrig havt Lyst til Huusholdning, og derfor have vi indrettet os saaledes, at hun boer hos os, og at vi føre een Huusholdning, som jeg bestyrer. Elise er meget taknemmelig derfor, Fader er ogsaa tilfreds, og det er mig saa stor en Løn, at jeg ikke kan tænke mig nogen Forandring i denne Levemaade." — Efterat man nu havde afhandlet Dagens Nyheder, saavel litteraire som politiske, var det blevet lys Dag, og de Fremmede bleve indqvarterede i to for dem bestemte Værelser, der laae ved Siden af hinanden.

Da vore to Venner næste Morgen kom ned til Frokost, traf de ikke den unge Frue, men Justitsraad Roller og Frøken Molly, der sad ved Kaffebordet. Justitsraaden modtog dem meget forbindligt, og Frøkenen begyndte at skjænke Kaffe, idet hun med det Samme befalede en Tjener at bede Fruen komme ned,

da de vare Alle samlede ved Frokosten. Han kom strax igjen, og meldte, at Fruen var gaaet ud. — „Er hun nu igjen gaaet ud, uden at sige det?" mumlede Frøken Molly halv sagte. Justitsraaden bemægtigede sig strax denunge Læge, for at raadspørge ham i medicinske Anliggender, idet han med største Vidtløftighed fortalte ham alle de Sygdoms-Tilfælde, han fra Barnsbeen af havde gjennemgaaet. Hermes sad taalmodig og gav sig Mine af at høre paa alt Dette, medens han derimod lyttede til en Samtale, som fandt Sted mellem de to andre Tilstedeværende. Efterat Frøkenen havde bebreidet sin Fætter hans sjeldne Besøg ude hos dem, takkede hun ham, fordi han havde medbragt sin Ven, og givet dem Haab om i otte Dage at beholde saa kjære Gjæster. Med stor Forlegenhed hørte Hermes hende nu udbryde i Lovtaler over ham selv, hvilke rigtignok bleve fremførte med en Stemme, som om det var Noget, der kun blev sagt til Roller, men dog saa lydeligt, at han ikke kunde undgaae at høre det. Roller svarede Noget ganske hviskende, hvorpaa Frøkenen sagde: „Jo det veed Gud, at jeg ønsker det. Skulde jeg ikke ønske hvad der var til min Søsters Lykke, og jeg tænker desuden, at et saa elskværdigt Menneske vist ikke vilde have Hjerte til at berøve os al Elises Kjærlighed, men at vor Cirkel og vort Huus, som nu er det kjedsomme-

ligste af Verden, vilde faae Liv og Munterhed. Her har i dette Foraar været som i en Grav. Komme her Fremmede, saa er det gierne nogle stive Herrer og pjattede Damer, hvis Selskab man ønsker at blive qvit jo før jo heller. Landlivet og den skjønne Natur er min Lyksalighed, det veed Gud! men man kan dog ikke undlade at længes efter interessant Selskab. Man forvittrer ordenlig reent uden dannede Menneskers Omgang." — „Men," svarede Roller, „her i Egnen er dog ganske nette Mennesker." — „Hvem skulde det være? Præstens ere gode, jævne Folk, men Døttrene ere meget ubetydelige Piger." — „Men," sagde Roller langtrukken, „der er jo ogsaa Andre." — „Tusind Tak, Fætter Philip! Ja jeg veed nok, hvem du mener. Hendes Selskab er dig vel undt. Den tossede, flaue Tos! Jeg troede virkelig, du var kommen dig af den Sygdom." — „Aa Gud bevares!" svarede Roller forlegen, „jeg tænkte ikke .... jeg meente ikke" .... „Herre Gud! Du bliver ordenlig rød! Er det nu ikke hvad jeg ofte har sagt. Mandfolkene holde i Grunden meest af ubetydelige Fruentimmer. Har du glemt alle vore Samtaler ifjor?" — „Nei kjære Molly! Du misforstaaer mig. Jeg har virkelig aldeles slaaet de Tanker af Hovedet, men jeg synes blot, at" .... „Lad os afbryde denne Samtale," sagde Frøkenen: „der kom-

mer min Søster. See den Engel, hvor elskværdig, stille og tankefuld hun nærmer sig!" —

Den unge Frue saaes nu at komme igjennem den Allee i Haven, som førte til Havesalen, hvori det øvrige Selskab befandt sig. Hun gik med bøiet Hoved, og Hatten skjulte hendes Ansigt; hendes Gang var vaklende og tydede paa Træthed; hendes Paaklædning var yderst skjødesløs; en aldeles ikke züirlig Morgenkjole, som hængte omkring hendes usnørte Taille, var meget kort og viste et Par temmelig store Fødder, med gamle Skoe, der ved hvert Skridt syntes at glide ned af Hælen. En stor Honsehund fulgte hende. Hermes, der tilligemed Roller var gaaet hende imøde, kunde neppe troe sine Øine, at Dette virkelig var den af lette Flor omsvævede, blomstersmykkede Dandserinde, af hvèm han bevarede et ganske andet Billede. Det forekom ham, som hun siden hiint Bal var bleven ikke blot meget førere, men ogsaa høiere, og uagtet han gjenkjendte det meget regelmæssige og smukke Ansigt, syntes det ham dog et andet; en vis Fiinhed i Farver og Udtryk meente han nu at savne. „Saadan gaaer det jo altid," tænkte han: „Den Skjønhed, man fortrylles af ved Lysets og Toilettets Blendværk, den er som Cactus grandiflora: den blomstrer kun den ene Nat." — Efter de første Hilsener og gjensidige Høfligheder fulgtes man ad gjennem Haven ind i Salen. Frøken Molly gjorde

sin Søster kjærlige Bebreidelser, fordi hun, uden at nyde nogen Frokost, var gaaet ud i den tidlige Morgenluft, og havde udsat sig for Forkjølelse. „Hvorfor gaaer du saadan ene, søde Engel, uden at tage din Molly med, som følger dig med samme Troskab, som din Hund? — See!" tilføiede hun, og førte Hunden hen til Hermes: „See paa denne Hund. De maa gjøre Bekjendtskab med vor elskværdige Hector. Min Søster har bragt det fortræffelige Dyr med sig fra Holsteen. De maa holde af den; jeg elsker den til Lidenskab, skjøndt jeg er skinsyg paa den for den Kjærlighed, Elise viser den. Min søde Elise!" udbrød hun, idet hun hæftig omfavnede sin Søster: „En lille Plads ovenfor Hector maa du dog tilstaae mig i dit Hjerte." — Elise svarede slet ikke paa Noget af alt Dette. Hun trak sig med høflig, men dog kold, næsten forlegen, Mine ud af sin Søsters Arme, og sagde, idet hun vendte sig til sin Fader: „Der har du Aviserne, baade de tydske og de danske. Jeg har selv hentet dem paa Posthuset." — „Min Gud!" raabte Molly, „har du selv været paa Posthuset? Hvordan klæder det?" — „Aa hvad!" svarede Elise: „Hvad bryder jeg mig derom? Der er jo kun en Fjerdingvei derhen. Jeg spadserede der i Nærheden, og saa gik jeg ind efter Aviserne, da vi ellers først vilde faae dem om et Par Timer. Der var ingen Breve til

os," tilføiede hun. — „Har du læst Aviserne?" spurgte Justitsraaden. „Ja," svarede hun, „jeg har løbet dem igjennem paa Veien." — Roller spurgte hende ivrigt om Tingenes Gang i Spanien, om Debatterne i Kamrene i Paris, men disse Ting vidste hun imidlertid ikke at gjøre Rede for. Medens hun nød sin Frokost, nærmede Hermes sig, og søgte at indlede en Samtale. Hun svarede ham godmodigt, men uden at vise nogen Interesse for hans Ord eller Person. Ved første Anledning reiste hun sig, og gik ind i et tilstødende Værelse, hvor hun satte sig ved Vinduet, med en Bog i Haanden. Frøken Molly foreslog en Spadseretour, for at vise Hermes Haven og de nærmeste Spadseregange i Omegnen. Elise undskyldte sig med Træthed, den gamle Herre var fordybet i Aviserne, og vore Venner gik allene med Frøkenen. Da de kom hjem, var det over den sædvanlige Spisetid, og Molly beklagede, at hendes Fader og Søster vist vare blevne utaalmodige over at vente. Denne Frygt forsvandt imidlertid, saasnart man traadte ind i Huset, thi man erfarede, at Tiden paa en Maade havde staaet stille for dem Begge, da ikke blot Justitsraaden sad i Havesalen med Aviserne i Skjødet og i en dyb og sød Søvn, men det Selvsamme var Tilfældet med den unge Frue i næste Værelse, paa det nær, at hendes Bog ikke laae i hendes Skjød, men paa

Gulvet. Molly løb til hende, og ruskede haardt i hende, medens hun til Gjengjæld gav hende de ømmeste Navne. Elise foer op, uden at vise nogen Forlegenhed ved at overraskes i sin Søvn, da derimod Molly rødmede stærkt paa hendes Vegne, og bad hende dog at gaae op paa sit Værelse og klæde sig paa til Middagsbordet. „Naa, er Klokken saamange?" spurgte Elise, reiste sig langsomt, sparkede med Foden til Bogen, som laae paa Gulvet, og forlod Værelset. Da hun en god Time efter kom tilbage til Selskabet, var hun meget elegant klædt, dog uden at hendes Dragt røbede mindste Valg eller Omsorg for at tage sig ud til hendes Fordeel. I hendes hele Udvortes, saavelsom i hendes Væsen og Samtale, var ikke det Mindste, som tydede paa Lyst til at behage. Denne Side af hendes Characteer talede meget for hende hos Hermes, hvem al Affectation, al Lyst til at gjøre Effect, var mere forhadt end Døden, men paa den anden Side frastødtes hans livlige, høist bevægelige Natur af det ganske forunderlige Phlegma, som han syntes at opdage hos dette unge Fruentimmer. Ingen Samtale syntes at interessere hende, ingen Skjønhed enten i Naturen eller i Kunsten at henrive hende; hvortil endnu kom en utrolig Grad af Magelighed. Tabte hun Noget paa Gulvet, lod hun det ligge, til hun engang ved Leilighed kunde med Beqvemmelighed

tage det op. Blev Noget, som var bestemt til at gaae rundt mellem de Tilstedeværende, rakt hende, satte hun det ved Siden af sig, og lod sin ældre Søster, ja endog sin gamle Fader reise sig, for at gaae hen og hente det. Næsten daglig maatte Selskabet vente paa hende ved Middagsbordet, fordi hun endnu ikke var paaklædt, eller endogsaa var gaaet ud, uden at bryde sig om Tiden; ja mangen Aften, naar Theen var baaren ind, og alle Vedkommende forsamlede, blev Maskinen bragt i Kog mange Gange, inden man kunde komme til Theebordet, fordi den unge Frue sad og lagde Kort op, saa fordybet i denne Beskjæftigelse, at hun lod sin Søster og endog sin Fader kalde paa sig over ti Gange, inden hun kunde beslutte sig til at komme. Denne Ubevægelighed var dobbelt iøinefaldende ved Siden af den Uro, der regjerede Søsteren, thi Denne var ikke allene idelig paafærde i Husets Anliggender, men ved enhver Leilighed udtrykte hun en brændende Enthusiasme, og viste sin Søster en Tilbedelse, der syntes at være Denne til Byrde.

Et Par Dage efter de unge Venners Ankomst hændte det sig, at Hermes ved at gaae igjennem Havesalen, der tjente Familien til Dagligstue, fandt Roller og Frøkenen i en meget lystig Stemning, beskjæftigede med at ordne endeel Servietbaand af for-

skjellige Farver, hvilke Molly, efter sit Sigende, havde ladet komme fra Kjøbenhavn. „See Hr. Doctor!" udbrød hun: „Dette Baand har jeg bestemt for Dem. Denne ildfarvede Bund med sorte og grønne Figurer betyder en ung Mands forelskede Ønsker, blandede med Haab og Frygt." — „Skal det passe paa mig, min Frøken?" spurgte Hermes. — „Paa alle unge, aandrige Herrer, følgelig ogsaa paa Dem. Dette hvide Baand med Sølvstjernen skal min Elise have, som et Billed paa hendes fromme, rene Sjæl." .... Saaledes ordnede hun flere Baand til hele Familien. Tilsidst greb hun et trefarvet, og sagde: „Med disse berømmelige franske Farver vil min Fætter Philip nu saa gierne, at jeg idag skal smykke Servietten for en Gjæst, som vi vente til Middag." — „Nei, Cousine!" raabte Roller: „det gode Indfald kom rigtig fra dig, men jeg under ham af ganske Hjerte det uskyldige Drilleri." — „Ja," udbrød Frøkenen, „det er den mindste Fornøielse, vi kan have til Erstatning for den Kjedsommelighed, Fader paalægger os ved at indbyde ham, og det giør han hver Gang, denne gamle Nar kommer til ham. Det er jo rigtignok kun et Par Gange om Aaret i Anledning af nogle Pengesager, de have sammen." — Roller vendte sig til Hermes og sagde: „Det er den gamle Aristocrat, om hvem jeg fortalte dig forleden paa Veien herud. Det er en

Grev Granhjelm, en Mand der er at ansee som et Gjenfærd fra det attende Aarhundrede." — „Maaskee," sagde Hermes leende, „at han, ligesom Syvsoverne, har ligget i Dvale i Jorden i et Par Sekler, med den Forandring, at Syvsoverne vare gaaet forud for deres Tidsalder og nu vaagnede til en Tingenes Orden, som de passede til, istedenfor at denne Greve er vaagnet til Ideer og Anskuelser som ere gaaet forud for ham, og som han, begravet paa sine Godser" ..... „Sine Godser!" raabte Molly: „Gud hjelpe ham! Et lille Huus med en Have og et Vænge, det er hans hele Herresæde, og en syv til otte hundrede Daler i Rente er, saavidt jeg veed, Alt hvad han har tilbage." — „Er han fattig?" sagde Hermes: „Saa er det jo Synd at drille ham." — „Ja fattig og hoffærdig," udbrød Roller. — „Det er ingen Synd," sagde Molly, „at drille en Mand, der anseer det for en stor Ære, han beviser os, at han vil spise vor Mad og drikke vor Viin. Hans Fattigdom er hans egen Skyld. Han arvede efter sin Fader en umaadelig stor Formue. Han havde prægtige Godser, som han dog ikke beboede, hvorimod han deels opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor han gjorde en gruelig Stads, deels reiste flere Gange til Italien, og hvert Øieblik til Paris, hvor han levede som et galt Menneske, og satte Alting til. Han var allerede ikke ung længere,

da han havde den ufortjente Lykke at blive gift med en rig Pige af en adelig Familie. Hendes Fader var Godseier i Jylland, og havde foruden Datteren en Søn, der medrette kunde kaldes forloren. Denne afstod sin Søster Godset, mod en vis Capital i Penge. Og nu holdt vor Greve da igjen saa godt Huus, at han fik sin Kones Formue sat til med Gods og hele Herligheden, som blev solgt og tagen af Creditorer; og da Konen døde, samlede han Stumperne af sin fordums Rigdom, og flyttede her til Egnen, hvor han kjøbte et kjønt lille Landsted, og lever, som han kan, af Renterne af sin overblevne Capital .... og af nye Gjæld, tænker jeg, thi han lever i Fattigdom og Hoffærdighed, som Don Ranudo, holder Tjener, skal hver Middag drikke Viin, og tillader sig flere saadanne Daarligheder, saa de otte hundrede Daler vil sagtens kun lidt forslaae. Han havde en eneste Søn, et galt Menneske, som var opdraget i et Institut i Tydskland, men som Vorherre var saa god at tage." — „Han har en elskværdig Datter, har jeg hørt." Disse Ord fremførte Hermes med en vis undseelig Mine og Stemme, der klædte ham meget godt, og tydede paa en skaansom Frygtsomhed, for i Rollers Nærværelse at nævne Dennes fordums Elskede. Molly loe. „Elskværdig! Ja hvem der har indbildt Dem det, kan jeg nok gjætte." — „Aa Cousine!" udbrød

Roller, „lad mig nu have Fred! Jeg vil ikke gjøre mit Hjerte til en Røverkule. Jeg har syntes meget godt om den Pige. Men Faderens Fornemhed og min kjære Cousine Mollys fornuftige Forestillinger have bragt mig til at indsee min Daarlighed. Jeg veed, jeg har taget mit Parti som en Mand; jeg har undveget at see Comtesse Granhjelm, jeg har ikke engang villet sætte mine Been i Kirken, for ikke at see hende sidde i Præstens Stol hos hans Døttre, som hun pleier." — Molly afbrød ham: „See, det er nu efter min Mening en daarlig Ros for dig. Gud bevares! I Kirken! Ere ikke dine Tanker der optagne af noget Høiere, som forbyder dig at henvende dem paa de unge Piger, som sidde i Præstens Stol?" — „Ih Herregud!" svarede Roller: „Naar hun nu sidder saadan ligefor mine Øine!" .... „Siig, Hr. Doctor!" raabte Molly: „Anseer De ikke et Ægteskab mellem Personer af ulige Stand, Formue og Dannelse" ..... Roller afbrød hende: „Dannelse? Hvad mener du dermed?" — „Jeg mener, at jeg ikke anseer Comtesse Granhjelm for et virkelig dannet og fiintfølende Fruentimmer. Hendes salig Moder skal have været det, og de sige jo rigtignok, at hun selv har lært hende Sprog og Gud veed hvad; men det er fem Aar, siden Moderen døde; da var Datteren kun tolv Aar, og i disse for en Piges Dannelse saa vigtige

Aar, fra tolv til sytten, har hun levet ene med Faderen og aldrig seet Damer comme il faut, thi Præstens Kone og Døttre kan man vel ikke regne for Damer. Og nu spørger jeg igjen Doctoren: Var ikke Fætter Philip bleven ulykkelig, om han ikke havde overvundet denne Kjærlighed, især da Faderen aldrig havde givet sit Samtykke?" — „Jeg veed ikke," svarede Hermes med et ironisk Smiil: „Hvis Pigen havde elsket ham ..... saa vilde vel Resten have jævnet sig. Jeg har i England kjendt en Familie, hvori Konen var Datter af et meget fornemt Huus — og det vil sige Noget i England. Manden, som var en simpel Capitain, havde bortført hende, og de levede godt sammen og vare endogsaa forligte med Damens Familie. Imidlertid gjorde denne sig den uskyldige Fornøielse, ligesom at ignorere hendes Ægteskab, hvilket var en egen Sag, da hun var Moder til sex Børn. De kaldte hende baade mundtlig og skriftlig ved hendes Familienavn, og indbød hende ved høitidelige Leiligheder, uden Manden. Saadanne Indretninger kunde jo ogsaa træffes med vor Ven Philip. Naar han paa sin ene Dør lod anbringe et Skilt med sit Navn, Grosserer Roller, saa kunde han over den anden lade sætte: Fru Grevinde Roller Granhjelm, og mellem begge Døre kunde males med store Bogstaver: Honny soit qui mal y pense." — Molly greb hans

Haand. „Gud velsigne Dem, kjære Doctör! De har givet et fortræffeligt Svar."

Hun forlod Værelset, hvorpaa Hermes sagde til Roller, idet han rakte ham Haanden: „Bryd dig ikke om Alt hvad jeg eller hun siger, og lad dig ikke forvilde. Elsker du Pigen, og hun dig, saa skal jeg med Glæde hjelpe dig til at løbe bort med hende, og narre den hovmodige Fader, som forsmaaer en retskaffen Svigersøn, der kan ernære hans Datter og hjelpe ham selv med sin Formue." Roller slog med Haanden ad ham. „Nei, nei, det er reent umuligt! hun elsker mig ikke, og jeg elsker hende heller ikke længere, og vil aldrig ægte en adelig Dame. Men det er kjedsommeligt, at Molly ikke kan blive kjed af at tale om hende." — „Det er ilde," sagde Hermes, „at jeg dog aldrig kan blive saa lykkelig at faae Deel i saadanne interessante Begivenheder, som en Bortførelse eller Sligt." — "Det mener du saamænd ikke," svarede Roller: „Du selv for din egen Deel er altfor bange for at vække Opsigt og udsætte dig for Verdens Dom." — „Ja seer du! det kommer igjen deraf, at jeg ikke har een Sjæl, men to, eller flere, hvis Ønsker altid stride mod hinanden. Den ene Sjæl hader og frygter Folkesnak, den er ordenlig bange for at see disse Hverdagsansigter antage en høitidelig Mine; men den anden Sjæl brænder efter Noget, som kunde

afbryde denne daglige Eensformighed, dette dunkle, lunkne Tøveir, hvori vort Liv henslæber sig, dette danske Phlegma, som lader Alting jævne sig selv, mister sit Kjæreste uden Fortvivlelse, stræber ikke efter noget Fjernt, men hjelper sig godt igjennem med det Middelmaadige. Dette Søvngængerliv er min Død. Apropos! Din smukke Cousine Elise er da heller ikke for livlig, det var Synd at sige." — „Ja," svarede Roller, „jeg synes rigtignok, at hun lader noget død og ligegyldig. Hun har vel altid været stille, men saadan som nu var hun langtfra ikke som Pige." — „Nei det er rimeligt," udbrød Hermes: „Denne Tilstand er en Følge af hendes tvungne og ulykkelige Ægteskab. Men hvorom Alting er, saa kan jeg ikke længere udholde det herude. Reent ud sagt, dette Huus er altfor kjedsommeligt til at gaae her og drive i otte lange Dage. Jeg har meer end nok af de tre, jeg har tilbragt her, og imorgen naar din Onkel kjører til Byen, følger jeg med og kommer ikke igjen. Elise og jeg passe ikke sammen, jeg elsker hende slet ikke, og det maa gaae som det vil, saa trækker jeg mig ud af den Sag." — Roller prøvede at overtale sin Ven, til blot at blive nogle faa Dage endnu, men kunde ikke erholde noget bestemt Løfte i denne Henseende. Hermes gav sin Utaalmodighed frit Løb, og følte sig end mere forstemt ved Tanken om den

nye Gjæst, med hvem han til Middag skulde træffe sammen, og som han forestillede sig som en kjedsommelig og stiv Figur, der endnu vilde forøge den daglige Cirkels Stivhed og Kjedsommelighed.

Da han traadte ind i Selskabssalen, blev han derfor særdeles overrasket ved at træffe en gammel Mand med en fiin Anstand og et ædelt, smukt Udvortes. Hans simple Dragt var ziirlig, og sad efter Tidens almindelige Mode. Hans Figur var høi og endnu rank, hans hvide Haar krusede sig endnu i utvungne Krøller over den høie, furede Pande. Han hilsede de Fremmede høfligt, men temmelig koldt. En lignende Tone iagttog han mod det øvrige Selskab, Elise undtagen, som han behandlede med et udmærket Galanterie. Ogsaa syntes hun idag langt livligere, end sædvanligt, og Hermes bemærkede med Forundring, at hun ofte betragtede Greven fra Siden, ligesom hensunken i hans Beskuelse, og at hendes Physionomie ved denne Leilighed antog et nyt og interressant Udtryk. Den unge Mand hensank selv i Tanker ved dette Syn. Molly nærmede sig til ham, og hviskede: „Jeg kan see paa Dem, at De anstiller samme Betragtning som jeg. Kan De begribe Grunden til de Øiekast, hvormed Elise stirrer paa den gamle Karl? Og Dette er ikke første Gang. Saadan sidder hun og seer paa ham hver Gang hun træffer ham?" — „Jeg veed ikke," sva-

rede Hermes: „Maaskee ligner han hendes afdøde Mand.“ Molly loe: „Nei det veed Gud! Den salig Sjæl var saa tyk som en Tønde og blodrød i hele Ansigtet. Men det maa jo vist være noget Rart og Ædelt, der bevæger hendes gode Hjerte, ihvad det saa er.“ — Med megen Anstand bød den gamle Greve Armen til Elise, da man blev kaldt tilbords. Med stigende Forundring bemærkede Hermes, at hun ved at see det trefarvede Servietbaand paa Grevens Couvert, rødmede, og hurtig ombyttede Servietten med den, som laae for hende, hvilket dog ikke lod til at undgaae Grevens Opmærksomhed, thi han skiftede Farve, ligesom hun.

Ved Bordet dreiede Samtalen sig hen paa politiske og offentlige Anliggender, og kom naturlig til at berøre de nærmere Bestemmelser for de nylig oprettede Provindsialstænder, der medrette opvakte Nationens Interesse og Forhaabninger. Justitsraaden glædede sig ved Tanken om at være valgbar, og yttrede, at Grevens lille Eiendom maatte formodenlig ogsaa være stor nok, til at bringe ham paa de Valgbares eller idetmindste paa de Valgberettigedes Liste. Med alvorlig Mine svarede Greven: „Jeg tvivler paa, at Dette vil være Tilfældet, men om saa var, saa forsikkrer jeg Dem, at jeg vilde undslaae mig for at tage mindste Deel i Forhandlinger, hvori Bonder, der neppe

kunne læse, Hesteprangere, Brændeviinsmænd o. s. v. skulle give deres Stemme om Ting, som de forstaae ligesaa godt, som jeg forstaaer hvad der gaaer for sig i Maanen. Enhver, som har havt at bestille med det Slags Mennesker, vil vist kjende det uendelige Brøvl, som hører til deres Natur." Noller, som ikke kunde overvinde eller skjule det Nag, han bar til denne Mand, der engang havde staaet mellem ham og hans høieste Ønske, svarede med Bitterhed og Hidsighed, som Greven besvarede med en indædt Vrede. Hermes afbrød denne Strid, idet han med Rolighed mødte Grevens Yttringer. „Jeg mener," sagde han, „at disse Klasser af Folket have Deel i Staten, saavel som nogen anden. At de, uvante med slige Forretninger, i Begyndelsen ville tage sig maadeligt ud derved, er vel muligt. Men det er udtrykkelig Kongens Villie, at den nye Forfatning skal opdrage dem til større Deeltagelse i de offentlige Anliggender. Skulde man ikke begynde med at drive Det, man ikke forstaaer, saa vilde jo intet Menneske lære det Ringeste; ikke engang et Barn kunde lære at læse. Haandværksfolk, simple, ustuderede Mennesker erstatte ofte i sund Fornuft, hvad de mangle i Lærdom, og Enhver føler i sit Fag bedst, hvad der i dette hindrer hans frie Virksomhed. De skulde ogsaa kun raade, ikke handle, men af disse Raad, af disse Meningsyttringer vil dog sikkert Sandheden kunne ud-

drages." Greven trak paa Skuldrene. „De mener vist," sagde Roller, „at Ingen uden Adelen kan raade Kongen?" — „Velan," svarede Greven, „da De spørger mig, vil jeg ikke fornægte min Mening. Adelen er Kongens naturlige Raad. Den er født til at give sig af med Statsbestyrelsen; den er paa eengang en Muur mod Despotiet og mod Anarchiet. Dens Ære og Tilværelse er bunden til Landet og til det Hof, hvis Prydelse den skal være. Æren, Ridderligheden er den hellig frem for noget Andet i Verden, og disse Drivefjedre eier ingen Stand uden den." — „Hvorledes!" raabte Hermes: „Ære! Ridderlighed! ere de ikke Drivefjedre for Andre end Adelen? Jeg vil ikke egenlig hermed forstaae Middelalderens Ridderlighed, men vore Tiders Humanitet, hvad er den Andet? Og er ikke Videnskabsmanden og isærdeleshed Skribenten bunden fremfor nogen Anden til det Land, hvis Sprog er hans Organ?" — „Forlad mig!" svarede Greven: „Videnskab og Kunst, især de skjønne Kunster, trives bedst bag Adelens Skjold. De Lande, som undvære Adel og Hof, undvære tillige de skjønne Kunster og Meget af Det, som forskjønner Livet." — Hermes udbrød hæftigt: „Det er egenligt grueligt at sige, at Kunsten skal trives bag Adelens Skjold, thi Videnskab og Kunst skulle ikke som Drivhuusplanter staae bag Adelens, ja ikke engang bag Kongens Skjold.

De ere selv en Magt, som meer og meer erobrer Verden, og kun ved dem styrkes ethvert Rige. Men jeg vil indrømme Dem, at de nyorganiserede Lande, for Ex. America og vor fordums Tvillingbroder Norge, tildeels give Deres Mening Medhold; det synes virkelig, at et Hof, som elsker og agter de skjønne Kunster er langt tjenligere for disses Flor, end den republicanske Tendens, der ligesom opsluger al anden Interesse; ja jeg vil endogsaa gaae videre og tilstaae, at et Land, hvor en dannet Fyrste holder Hof, har i mine Øine et ganske andet Liv end et Land, hvor dette savnes. Men en dannet Fyrste vælger ikke sine Omgivelser udelukkende i Adelen, og her maa jeg atter modsige en af Herr Grevens Yttringer, nemlig at Adelen er en Muur mod Despotisme og Anarchie. Jeg tvivler ikke paa, at enkelte Adelsmænd, at Herr Greven selv vilde have et saa ædelt Maal for Øie. Men de senere Aarhundreders Historie viser os dog, at Adelen i alle Lande, ligesom i ældre Dage i vort eget Fædreland, langt fra at være et Baand mellem Folk og Fyrste, var en Magt der stræbte at undertvinge dem begge." — „Det synes dog," sagde Greven, „som om Menneskene ikke kunne undvære noget Saadant som Adel, thi i vor paa Surrogater saa rige Tid sætter man Titler og Characterer istedet. I Norge, der praler af, ingen Adel at eie, grasserer Rangsygen om-

kaps med Frihedsfeberen. I andre Lande er man rasende efter at naae en Deputerets Værdighed. Er alt Dette Andet end vilde Skud af et gammelt, ædlere Træ?" —

Man kom herfra meget naturligt til at tale om Republiker, og derfra om den Gjæring som udgik fra de tydske Universiteter. Her blev Striden meget levende. Greven paastod, at de unge Mennesker, som toge Deel i disse Uroligheder, vare aldeles at betragte som Røvere, der løsreve sig fra det borgerlige Samfund, og afklædte sig al Menneskelighed, og at enhver Regjering burde behandle dem som saadanne. De andre Herrer modsagde ham hæftigt. Roller gik saavidt, at han kaldte de unge Demagoger Martyrer og Verdens Velgjørere. Hermes sagde, at man dog vel maatte skjelne mellem politiske Vildfarelser og grove Forbrydere som røvede Gods og Guld, og myrdede Uskyldige, da derimod hine exalterede unge Menneskers Uret fra først af udsprang af en rosværdig Enthusiasme for Fædrelandet. „I Danmark," tilføiede han, „er den studerende Classe snarere royalistisk sindet, men i flere fremmede Lande er det Regjeringernes Haardhed, der selv udklækker disse Udsvævelser." — „Og det er disse Udsvævelser," svarede Greven, „der selv opfordre Regjeringernes Strenghed, og her kan den ikke være for streng." — „Ak!" sagde Frøken Molly: „Mange

af disse unge Ulykkelige ere Sønner af gode Familier. Tænk Dem, Herr Greve, om De var Fader til En af Disse!" — Greven skiftede Farve. Med skjælvende Stemme svarede han: „Jeg har mistet min eneste Søn, men om han levede og kom tilbage som En af disse Oprørere, jeg vilde — ja ved Gud! jeg vilde selv udlevere ham til hans Dommere." —

Elise, der syntes ved denne Samtale at være den meest Angrebne af Selskabet, skjøndt hun intet Ord havde talt, reiste sig, hvorpaa det øvrige Selskab gjorde ligesaa; og medens den spændte Stemning, hvori man paa alle Sider var kommen, endnu vedvarede, drak man Kaffe, hvorefter Greven tog Afsked. Ude i Forstuen ventede alt længe hans gamle Tjener med hans Kappe. Ærbødig hjalp han sin Herre at iføre sig denne, og fulgte derpaa bag efter ham, da han gik. De Tilstedeværende gjorde sig lystige over denne Bortgang, kun ikke Elise, der bebreidede sin Fætter hans Strid med Greven, og sin Søster det upassende Spøg med det trefarvede Baand. I det Samme kom Husets Tjener, som tog af Bordet, og spurgte efter samme Baand. Molly og han ledte forgjæves efter det, men længe efter kom Elises Hund pibende og urolig ind i Værelset, og ved nærmere Betragtning fandt man det savnede Baand om Hundens Hale, en Prydelse, hvormed Greven maatte have decoreret

den, da man nu erindrede, at han ved Bordet havde kaldt den til sig og givet sig af med den. Elise glædede sig over denne Vittighed af den Mand, hun beskyttede. Hermes loe, men de Øvrige skjændte over slig Profanation af de betydningsfulde Farver. Molly glemte ikke ved denne Anledning at lade sin Søster høre den besynderlige Gunst, hun viste den gamle Adelsmand, de Blikke hvormed hun betragtede ham; og for første Gang var Hermes Vidne til at Elise svarede med Hæftighed og stærkt blussende Kinder. Hun satte sig derpaa ved et Bord, og lagde Kort op med en Iver og en Abstraction, som om hun i disse Figurer meente at kunne finde Svar paa vigtige Spørgsmaal og læse i Skjæbnens Bog. Hermes satte sig hen til hende, og opbød al sin Elskværdighed for at interessere hende og indlede en Samtale; men hun værdigede ham neppe et Blik eller et Ord. Det var imidlertid saa langt fra at denne hendes Opførsel skadede hende i hans Gunst, at tvertimod hendes Kulde, forenet med det Gaadefulde i hendes Opførsel paa denne Dag, opflammede en Gnist af den Følelse, hun engang havde opvakt hos ham; og da Roller om Aftenen, da de kom op paa deres Værelser, fornyede sine Bønner om Opsættelse af sin Vens Hjemreise, lovede Denne uden Vanskelighed at tilbringe de først bestemte otte Dage paa dette Landsted.

Da den huuslige Cirkel næste Morgen kom sammen, blev Elise atter savnet, da hun ligesom sidst var gaaet ene ud. Derimod meldte Tjeneren en Skomagermester, som var kommen tilfods fra Kjøbenhavn og ønskede at faae Justitsraaden itale under fire Øine. Denne, som selv om faa Minuter vilde kjøre til Byen, vilde ikke give sig Tid til at tale ene med Manden, men lod ham bede om at komme ind, da Ingen uden Familien var tilstede. En ung Mand traadte nu ind. Han var meget velklædt, men i hans Væsen og Adfærd var noget Simpelt. Han bukkede dybt for Selskabet, af hvilket Ingen reiste sig, uden Hermes, hvorpaa Skomageren sagde: „Jeg havde ønsket at tale alene med Justitsraaden, men da mit Ærinde er lovligt og reelt, saa kan jeg gjerne andrage det i det ærede Selskabs Nærværelse." — „Ja saa tal, min gode Mand!" sagde Justitsraaden: „men fat Dem i Korthed, thi jeg har knap Tid." — „Hvad jeg har at sige, er ogsaa sagt i faa Ord: Deres Søsterdatter, Jomfru Nielsen, har med sine gode Pleieforældres Samtykke forlovet sig med mig, og da De er hendes nærmeste Paarørende, har hun ønsket, at jeg skulde melde Dem Dette." — Den gamle Herre lod sin Kaffekop synke ned i Skjødet, Frøkenen og Roller gjorde store Øine og saae paa hinanden. Endelig tog Justitsraaden Ordet: „Hm! — ja, det er en egen Sag.

Da min Søsterdatter selv siger, at jeg er hendes nærmeste Paarørende, saa finder jeg dog, at hun burde raadført sig med mig og Mine, inden hun gjorde et saa vigtigt Skridt og indførte i vor Familie en Mand, som kan være meget agtværdig, men som imidlertid" .... „Er en simpel Haandværksmand," sagde Skomageren, afbrydende ham: „Men agtværdig anseer jeg mig selv for at være. Ved Flid og Duelighed i mit Haandværk er jeg alt i unge Aar bleven Mester, og er i saa god en Stilling, at jeg anstændig kan ernære en Familie og sørge for min Kones Skjæbne, om jeg skulde døe fra hende." — „Ja Gud bevares! Det er jo meget godt, men min Søsterdatter er jo dog en Datter af en Embedsmand, af en Cancellieraad, og opdragen paa en Maade, som" .... Den unge Mand afbrød ham paanye: „Hun er opdragen af Forvalter Ludvigsen og hans retskafne Kone, som antoge sig det fader- og moderløse Barn. Hun er opdragen til Huuslighed og Nøisomhed. Naar hun bliver min Kone, skal hun faae det overflødigere, end hun er vant til. Vi elske hinanden, hendes Pleieforældre ere meget fornøiede med vor Forbindelse, og altsaa tænker jeg, at Justitsraaden vel ogsaa sender hende en høflig Lykønskning ved mig; det er Alt hvad jeg forlanger." — Philip Roller sagde hviskende til sin Onkel: „Det er jo godt, hun bliver forsørget. Lad hende tage hvem Fan-

den hun vil. Hvad kommer det os ved?" Justitsraaden reiste sig og raabte ud af Døren: „Lad min Vogn kjøre frem!" — Derpaa gik han hen til den Fremmede, og sagde: „Naa i Guds Navn da! Hils Deres Kjæreste og Forvalteren. Jeg ønsker megen Lykke." — Frøken Molly henvendte sig nu med fornem Nedladenhed til den bestandig ved Døren staaende Beiler, og sagde: „Vil De drikke en Kop Kaffe?" Han undskyldte sig og gik. Frøkenen raabte efter ham: „Saa hils Rikke!" — Hvorpaa Justitsraaden tog Afsked, og steg i sin Vogn. Han hilsede skjødesløst Skomageren, som endnu stod ved Indkjørselen, men tilbød ikke den trætte Vandrer Plads i Vognen, der dog kunde rumme Tre foruden ham selv.

Da de Tilbageblevne vare ene, yttrede Molly sin Bekymring over Elises lange Udeblivelse, og de unge Venner gik ud for at opsøge hende. Paa Veien udbrød Hermes i hæftige Bebreidelser over den foregaaende Scene. „Hvad var det for en Modtagelse, som denne brave unge Mand mødte hos dig og din Familie? Er det dig, som igaar talte som en Republicaner, og idag bar dig ad som en Aristocrat? Hvad har du at bebreide Grev Granhjelm? Han er for stolt til at give sin eneste Datter til en Kjøbmand, og en Kjøbmand er for stolt til at give sin Paarørende til en Haandværksmand?" — „Det var ikke mig,

som gjorde Indvendinger, det var min Onkel." — „Men det var dig, som loe, som ikke reiste dig, ikke bød en Stol til en Mand, der viste den Høflighed at gaae tre Miil frem og tre Miil tilbage, for at vise en stolt Familie en unødvendig Agtelse. Nu kommer jeg igjen til Det, jeg har imod dig, og som jeg før har sagt dig: Den stolte Tone, hvori du tiltaler dine Contorfolk, den Prutten, hvormed jeg hørte dig accordere om Lønnen med en stakkels Fyr" .... „Aa hvad!" sagde Roller: „det forstaaer du ikke. Desuden den stakkels Fyr, du taler om, hans Løn har jeg af mig selv fordoblet, fordi jeg erfarede, at han ernærede sin Moder og en Søster. Tonen, Tonen, som du skriger paa, det er Smaating." — „Nei det er ikke Smaating! Den hovmodige Omgangstone hos Folk, som kalde sig liberale, gjør Friheden langt mere Skade end Aristocraterne." — „Ja det er hvad jeg har imod dig," svarede Roller, at du i Hjertet er Aristocrat, uden selv at vide det." — „Nei ingenlunde! Jeg hader alt Det, som hæver Usselheden paa Fortjenestens Bekostning. Jeg hader ligesaavel Pengestolthed som Adelsstolthed eller lærd Professorstolthed eller Kunstnerstolthed. O! naar jeg dog tænker paa alle de Fordomme, alle de Smaaligheder, der reise sig som Legioner mod Den, der vil gaae sin egen Vei, i sit lovlige Kald, da føler jeg en Lyst til Livet, som jeg

ellers aldrig føler, paa det jeg maa kunne offre det til at stride med denne Mørkhedens Hær. Hvor lyksalig er dog Den, der falder som Offer for den gode Sag! Han lever efter Døden, det er vist." — "I Erindringen, mener du? Ja det kan vel hjelpe den Døde," sagde Roller. Hermes taug lidt; derpaa sagde han tankefuld: "Skulde man dog slet ikke føle dertil, naar de Tilbageblevne med Udbrud af Begeistring og Taknemmelighed nævne vort Navn?" — Han blev staaende ganske stille, saae ned mod Jorden, og sagde ligesom for sig selv: "Vistnok er det, at et Lig er noget saa aldeles Dødt og Materielt, og det endog i Øieblikket efter at Livet er ophørt, at Springet fra Døende til Død er forunderlig stort. Det seer dog virkelig ud, som om Larven var forladt af Sommerfuglen, hvis Existens er ganske modsat Ormens" .... "Hør! Gud velsigne dig!" sagde Roller, "dersom du nu igjen begynder paa den gamle Vise, saa gaaer jeg fra dig. Hvad kan være urimeligere end at speculere paa et Liv, som er skjult for os, som vi ikke ere i?" .... "Ja hvem veed, om vi ikke formaae, allerede her at være i det?" — "Hør nu, og tag mod Fornuft! Det skal jo være evigt, saa løber det jo ikke fra os, saa behøve vi jo paa ingen Maade at skynde os med at komme i det, vi komme der jo tidsnok. Naa Gud

skee Lov! der seer jeg Elise! hun sidder der paa Bænken henne ved Veien."

De skyndte dem nu Begge hen til den unge Frue, der sad og læste i Aviserne, hvilke hun, ligesom forleden, selv havde hentet. Hun var saa fordybet i denne Læsning, at hun ikke bemærkede de to Mænd, førend de stode lige for hende. Denne Iver for Aviserne var en ny Gaade for Hermes, da Elise ellers ikke røbede nogen Interesse for politiske Anliggender, eller for Læsning, thi allerede meer end eengang havde han seet hende falde i Søvn med en Bog i Haanden. Heller ikke Haandarbeide morede hende. At læse Aviserne eller lægge Kort op, syntes derimod ganske at opfylde hendes Sjæl og oplive hendes Væsen. Roller havde tabt en Handske paa Veien. Han gik nogle Skridt tilbage for at opsøge den. Hermes satte sig imidlertid hos Elise, og fortalte hende om Skomagerens Besøg. Hun hørte paa ham med usædvanlig Opmærksomhed, og sagde derpaa: „Det er mig kjært for min Cousine. Hun gjør Ret i at vælge efter sit Hjerte. Rikke er en god Pige, hun har været min Legekammerat, jeg vil besøge hende, naar jeg kommer ind til Byen." — Hermes kom nu til at omtale Frøken Mollys Urolighed over sin Søsters eensomme Morgenvandringer. Elise saae ned for sig, og sagde derpaa: „Jeg vil gierne gaae allene, og dersom jeg ikke stjæler

mig bort, saa vil Molly endelig følge med. Jeg tilstaaer forresten, at jeg vel ofte gjør Hemmeligheder af ingen Ting, men det kommer sig af, at jeg er saa vant til at blive modsagt, at jeg altid frygter for Modstand ved ethvert uskyldigt Ønske." — Denne lille Samtale forøgede den Interesse for Elise, som hendes Opførsel den foregaaende Dag havde opvakt hos Hermes, men nu kom Roller tilbage, og man begav sig paa Hjemveien. Den unge Læge gik bag efter sine to Medvandrende, og kunde ikke uden en vis Modbydelighed betragte Elises Costume, der fra Top til Taa røbede en særdeles Mangel paa Orden og Reenlighed; især kunde han ikke holde sine Øine fra de meget klodsede Been, der spadserede foran ham, og hvis af Naturen uheldige Former de hæslige Strømper og næsten nedtraadte Skoe, samt den slette og tunge Gang endnu bidroge til at gjøre mere iøinefaldende. Da det allerede var over Middagstimen, dengang man kom hjem, gik den unge Dame uden Betænkelighed tilbords i denne lidet klædelige Morgendragt. Men det Værste var endnu tilbage: Da efter Bordet det lille Selskab skiltes ad, faldt Hermes paa at gaae op i en rund Sal i den øverste Deel af Huset, for i Eftermiddagsbelysning at betragte dette Værelse, hvis Loft og Vægge vare malede af Maler Palmer. Han forblev længe ene her, og glædede sig over den besynderlige magiske

Effect, den raske Stiil, som han tilforn havde beundret, men ikke, som nu, nydt i Eenrum. Døren til et ham ubekiendt Sideværelse stod aaben. Nysgjerrigheden drev ham til at titte derind. Her saae det ud som i Jerusalems Forstyrrelse. Skoe, Klæder, Arbeide, Bøger, Alting laae omkring paa Stole og Borde. Hermes begreb strar, at dette var Elises Værelse; han troede, der var Ingen derinde, han traadte frygtsom nærmere, og blev næsten forfærdet, ved at see hende selv ligge i Sofaen i en dyb Søvn. Hendes uordenlige Udseende blev endnu ubehageligere; som hun der laae med de nysomtalte hæslige Been uden Skoe, med Ansigtet blussende og perlende af Sved, med aaben Mund, og stærkt snorkende; hun blev desuden heri accompagneret af sin store Hund, som laae i samme Sofa ved hendes Fødder. Hermes fjernede sig hurtigt, idet han sagde ved sig selv: „Hvor kan dog Skjønheden blive saa hæslig? I Sandhed: det er kun Gratierne, der gjøre den tillokkende." Høist forstemt gik han ud i Skoven, som stødte til Haven.

Det var en deilig Aften, inden Solhvervstiden. Solen stod endnu høit paa Himlen. Vor Ven satte sig paa en Bænk, der næsten ganske skjultes af Træer og Buske, af hvilke den paa alle Sider var omgiven. Foran disse var et Slags Terrasse, hvortil nogle Trappetrin førte op. Han overlod sig her til den

simple censomme Kammer i Byen! — Dog der længes jeg tidt saa inderligt! — Hvorefter? Jeg veed det ikke. Nu for Øieblikket længes jeg mangengang efter et Sted, som vistnok slet ikke er til, efter et Phantasiebillede, som sædvanligt." — Han fremtog sin Portefeuille og betragtede et Blad som han gjemte deri, nemlig den føromtalte Skizze af den gamle Maler. „Forunderligt griber denne Tegning mig, dette Huus, saa simpelt, saa yndigt med sine Viinranker opad Muren, med sit Qvistvindue, ja indtil den Kat, som sidder der i Døren! Der er saa hyggeligt, saa huusligt! O hvem der havde sit Hjem under dette Tag! Hvem der om Aftenen kom vandrende gjennem Skoven, og saae dette Gardin for Vinduet flagre for Vinden, og den Skikkelse, som sidder der, vende sig, reise sig, og tilvinke mig et venligt Godaften! Det er sikkert et fiint, yndigt, qvindeligt Væsen. Hvor smukt sidder den tykke Haarfletning om den ziirlige Nakke! Hun sidder flittigt ved sit Arbeide. O stille Lykke, som Flid og Nøisomhed skjænke! O yndige Pige! hvor skal jeg finde dig!" — Han foer med Haanden over sine Øine, lagde Tegningen i Portefeuillen og puttede den i Lommen. „Jeg er gal," vedblev han: „Imidlertid er det tilforn faldet mig ind, at det uforklarlige Behag, vi finde i Et eller Andet, maaskee er en dunkel Erindring fra et forbigangent Liv. Den Længsel, som saa

ofte griber mig, er den ikke en Længsel efter de Elskede som jeg har forladt paa hiin Strandbred, efter en høiere, lyksaligere Tilværelse, som jeg har forskierset ved en Brøde, der endnu martrer mig, som jeg angrer, skiøndt jeg har glemt de nærmere Omstændigheder ved den og min tabte Herlighed?" ....

Han blev afbrudt i disse Betragtninger ved Klangen af en behagelig Stemme, som sang baade Melodie og Mellemspil af Annas Partie i den bekiendte deilige Duet af Jægerbruden. Det Lystige i Musiken, de dertil svarende Ord: „Griller hader jeg som Pesten," grebe nu, ligesom i Stykket, ind i en Andens melancholske Ideegang. Hermes studsede. Det var anden Gang i kort Tid, at en Sang havde ligesom svaret paa hans Tanker eller Yttringer. Han reiste sig, og tittende gjennem Løvet, som skiulte ham, saae han oppe paa Terrassen en ung Pige komme med hurtige og lette Skridt. Hun var meget net og simpelt klædt. En lyserød, stribet Kjole faldt i smukke Folder om den fine Skabning, et lille hvidt Forklæde af klart Tøi bevægedes af Vinden ved den hurtige Gang, en simpel Straahat bedækkede hendes Hoved, og om hendes Skuldre hang et smalt grønt Flors Shawl med brogede Palmer, som de spøgende Zephyrer løftede op og ned, saa det fløi efter hende, saae ud som Vinger, og ganske fuldendte den Illusion, at et luftigt Væsen med

broget Sommerfuglepragt svævede gjennem Skoven. Da hun kom til de føromtalte Trappetrin, sprang hun ned ad dem med eet Spring, saa let, saa hendes meget smaa og nydelige Fødder neppe syntes at standse paa Jorden. Hun bar paa Armen en net Kurv med Jordbær, omhyggelig lagte mellem grønne Blade. En lille fattig Pige stod nedenfor Terrassen. Den flygtige Nymphe stod stille og saae paa Barnet, der uden mindste Ord kastede bedende Øiekast til de skjønne, røde Bær. Med endnu mere gjennemtrængende Blik betragtede Hermes den yndige Ubekjendte, de fine Træk, de mørke, funklende Øine, de deilige, hvælvede, sorte Øienbryn, de brune Haarlokker, som listede sig frem under Hatten. Med en mild og behagelig Stemme sagde hun til den lille Pige: „Du vilde nok meget gjerne have nogle af disse Jordbær?" — Barnet skjulede undseelig sit Ansigt i Hænderne. Den unge Pige satte Kurven paa Jorden, gik hen til Buskene, og afplukkede et Par Blade. Hermes vilde trække sig tilbage, men netop denne Bevægelse forraadte ham. Den unge Pige saae med Forskrækkelse mellem Bladene en Mands Ansigt stirre lige mod hendes eget. Hurtigt sprang hun tilbage, greb sin Kurv, hældte med største Iilfærdighed nogle Jordbær paa de afplukkede Blade, og rakte dem til Barnet. Derpaa standsede hun og syntes raadvild, om hun skulde gaae

videre eller vende tilbage hvorfra hun kom, da i samme Øieblik Hermes stod for hende. Ærbødig hilsede han hende, og bad i ydmyge og indsmigrende Ord om Tilgivelse. Han nævnede hende sit Navn, fortalte at han var i Besøg paa det nærliggende Birkehøi, at han var ubekjendt i Egnen, og bad hende tillade, at han maatte følge med hende gjennem Skoven, da han ikke kjendte Veien. Hun svarede kun med et lille Knix. De vandrede da en lille Stund temmelig tause med hinanden. Endelig tog Hermes Ordet, bad hende nok engang om Forladelse for at have beluret hende, hvilket egenlig aldeles ikke havde været hans Hensigt. „I dybe og mørke Tanker sad jeg her bag disse Buske," sagde han, „og hørte pludselig muntre, oplivende, bekjendte Toner, og saae Dem komme, nedstige til mig. De forekom mig som en velgjørende Nymphe fra disse Skove, ogsaa som et længst bekjendt Syn, men ikke fra Virkeligheden, nei fra Idealernes Land. Lad det ikke fortryde Dem at have vederqvæget mig ligesom det fattige Barn, De gav Jordbær. At være Vidne til en saadan Hjertensgodhed er ogsaa en Vederqvægelse." — Den unge Pige syntes ikke uden en vis Fornøielse at høre disse smigrende Yttringer, og med blussende Kinder svarede hun: „Min Hjertensgodhed ved denne Leilighed fortjener maaskee snarere Dadel end Ros, thi jeg bortgav Noget, som ikke tilhørte mig selv. Disse

Jordbær ere bestemte til Præstekonen, som boer ikke langt herfra. De ere af en sjelden Sort, og jeg skulde bringe hende dem fra min Fader, i hvis Have de ere voxet, men den lille Pige saae paa mig med Øine, som jeg ikke kan modstaae." — „Hvilke Øine ere saa lykkelige?" spurgte Hermes smilende. — „O det er saadanne ubeskrivelige Øine, hvori der ligger noget Bønligt, Ydmygt, Bedrøvet, jeg kan ikke forklare det. Jeg troer, det er kun Børn og Dyr, som kan have dette Udtryk i deres Blik. Maaskee skjænker Naturen det til Dem, som ikke formaae at forklare sig med Ord. Det er ogsaa langt mere overtalende, troer jeg, end mundtlige Bønner. Da jeg var lille, kunde jeg, tiltrods for alle Forbud og Utak, dog ikke undlade at dele min Frokost med min Faders store Jagthund, fordi den saae paa mig med saadanne Øine." — „Deres Herr Fader boer herude om Sommeren?" — „Vi boe her Sommer og Vinter," svarede hun: „Denne Skov er mig saa bekjendt, som mit eget Kammer. I flere Aar gaaer jeg næsten daglig denne Vei til Præstegaarden og tilbage."

Jo mere Hermes saae og hørte denne Pige, jo mere følte han sig som opløftet til en bedre Verden ved hendes Side. Det forekom ham, som om han længe havde kjendt hende; ogsaa hun syntes at overvinde den Forlegenhed, der havde grebet hende ved

dette uventede Møde. Han bøiede sig i Samtalens Gang ned til sin Ledsagerinde, hvis Figur var temmelig lille. De saae hinanden i Øinene med disse Blik hvormed de beslægtede Sjæle hilse hinanden, og som indpræge sig i Sjælen med en Skrift, som ikke er af denne Verden.

Kun altfor kort var Veien til Præstegaarden. De Vandrende standsede ved en Laage, som førte ind i Haven. „Inden vi skilles her," sagde Hermes, „saa gjør mig den Ære at nævne mig Deres Navn, paa det jeg," tilføiede han smilende, „maa, inden jeg gaaer til Hvile, kunne indslutte det i min Aftenbøn." — „Jeg hedder Gabriele." — „Gabriele! O det burde jeg gjættet! De er opkaldt efter en af Lysets Engle, efter den allermildeste, saavidt jeg veed, den som bringer Trøst til Jorden. De veed ikke, hvor De iaften har svaret til Deres Navn. Men De har dog endnu et Navn? Deres Faders Navn?" — Gabriele slog Øinene ned, og sagde derpaa med sagte Stemme: „Gabriele Palmer." — Hermes tænkte ved sig selv: Malerens Datter! I Sandhed nu gaae mine Øine op, hun har endeel Lighed med ham. — „Saa har jeg havt den Lykke," sagde han, „at træffe Deres Herr Fader herude i Egnen." — „Det har min Fader alt fortalt mig," svarede Gabriele: „men jeg maa sige

Dem Farvel, man venter mig," tilføiede han, og ilede ind ad Laagen.

Hermes blev staaende og saae hende gaae igjennem Haven ind i Huset. Han gik rundt om Præstegaarden, betragtede Vinduer og Døre, ønskede at turde træde over denne Dørtærskel, men rev sig endelig løs, og ilede ind i Skoven.

Her sagtnede han sin Gang, gjennemgik paanye i Tankerne den nylig oplevede Scene, og følte sig henreven, besjælet af et nyt Liv, af aldrig forhen følt Henrykkelse og sød Veemodighed. — „Men," sagde han langsomt og bekymret: „Malerens Datter! den gale Maler, som Roller kaldte ham .... Ligemeget! denne Mand behagede mig, oplivede mit Sind. Det var en Anelse om at jeg i hans Datter skulde finde den Fredens Engel, som skulde skjænke mit Hjerte Fred. Jeg kjender hende, jeg behøver ikke Tidens langsomme Lærdomme for at erkjende, at det er den Halvdeel af mig selv, som jeg har mistet paa Livets Grændse, hvorfor mit Liv kun har været halvt lige til iaften. Alle Hensyn forsvinde for denne Tanke."

Da Hermes kom hjem til Birkehøi, var det sildigt; man havde ventet ham længe, og der var i hans Udseende og hele Væsen noget saa Begeistret, at baade Frøken Molly og Roller i Begyndelsen troede, at han kom fra Vertshuset, hvor han maatte have

nydt et usædvanligt Qvantum Viin. Han var imidlertid saa oprømt, saa munter, saa velvillig stemt, at hans Lune satte nyt Liv i det lille Selskab, og endogsaa bragte den stille Elise til at lee og tale. — Om Mødet med Gabriele nævnede han Intet. Endogsaa for Roller skjulte han, mod al Sædvane, en saadan Begivenhed. For første Gang indsluttede han Følelser af denne Natur i sit eget Hjerte.

Kun tre Dage vare tilbage af den Uge, som de unge Venner havde bestemt at tilbringe i denne Egn; den fjerde om Morgenen skulde de i Justitsraadens Selskab vende tilbage til Hovedstaden. I disse tre Dage sværmede Hermes fra Morgen til Aften paa de Veie, hvor han havde mødt Gabriele. Den første Dag forgjæves. Først silde om Aftenen vendte han hjem til Birkehøi, og viste sig der i et ligesaa forstemt og ubehageligt Lune, som han Aftenen tilforn havde viist sig i det modsatte. De mange Spørgsmaal og Drillerier, som han maatte udstaae, forøgede hans Fortrædelighed. Den næste Dag var han lykkeligere. Paa samme Sted, som sidst, saae han sin Gabriele komme oppe paa Terrassen. Han vovede at gaae hende imøde, og hun hilsede ham med umiskjendelig Fornøielse. Endnu smukkere, endnu elskværdigere end første Gang forekom hun ham. Han fortalte, at han om to Dage skulde forlade Egnen, og bekla-

gede, at han igaar forgjæves havde speidet efter et Glimt af hende. Gabriele svarede, at huusligt Arbeide havde holdt hende hjemme; herved kom hun naturligt til at tale om sit Huusvæsen, om det stille, indskrænkede og dog, efter hendes Smag, lykkelige Liv, som hun levede. Umærkelig kom de paa begge Sider til at omtale deres personlige Stilling og Forhold, og talede fortroligt som gamle Venner. Med inderlig Veemod nævnede Gabriele sin afdøde Moder, som hun for en fem, sex Aar siden havde mistet, og en elsket Broder, som ogsaa var død. Med Varme omtalte hun Præstekonen, hos hvem hun havde fundet moderlig Ømhed, og som havde oplært hende i Huusholdning og i Fruentimmerarbeider, hvilke hun ikke fuldkommen forstod, dengang hun mistede sin Moder. I Præstens Døttre havde hun fundet kjærlige Søstre; heller ikke, tilføiede hun, kunde hun være fornøiet nogen Dag, uden at see denne Familie, om det ogsaa kun var en halv Time. Ligesom forrige Gang, ledsagede Hermes hende til den ovenomtalte Havelaage, og da han her forlod hende, bad han hende bestemme, til hvad Time han næste Dag turde møde hende ved Terrassen, for at sige hende Farvel. Han fremførte denne Bøn med en saa ydmyg, saa veemodig og elskovsfuld Mine, at Gabriele uden Indvending gav ham det ønskede Svar.

Næste Dags Aften fandt dem atter paa Terrassen. Tanken om den nærforestaaende Fraværelse gjorde dem Begge endnu blødere, og blandede i deres Glædes Bæger den Draabe Malurt, som gjør det end mere berusende. Denne Gang satte de dem ved hinandens Side paa Bænken under Terrassen, hvor Hermes første Gang saae Gabriele. Han meddeelte hende sit Haab om snart at komme tilbage, og nævnede ved denne Leilighed de Pligter, der paalaae ham som Læge og hans gamle Faders Amanuensis. „Herom," sagde han, „er det vel uklogt af mig at erindre Dem, thi jeg troer, at unge Fruentimmrr ofte have Frygt, for ikke at sige Afsky, for Læger ligesom for Medicin." — „Tvertimod!" svarede Gabriele: „Hvem skulde ikke ære Dem, der kun leve for at hjelpe os arme lidende Mennesker, for at opholde de Liv, der ere os dyrebarere end vort eget? O min Gud! jeg hører hver Dag tale om Krig og Fængsling, Elendighed og Strid paa Jorden. Jeg har ret tænkt i mit stille Sind, at De, som trøste os i al denne Nød, Digtere og Kunstnere som føre os i en bedre, roligere Verden, Læger, som helbrede, som lindre Smerter og Angst og Sorg — Disse ere Menneskenes rette Velgjørere, deres bedste Venner." — „O Gabriele!" udbrød Hermes: „De selv forstaaer at læge og trøste, langt bedre end jeg." — „Nei, det veed jeg

bedre," svarede hun veemodig: „Jeg forsøger det ofte forgjæves. Min Fader er mangengang bedrøvet, uden at jeg formaaer at opmuntre ham." — Hermes bad hende tillade, at han ved sin Tilbagekomst til Egnen maatte besøge hendes Fader; hun svarede undvigende, og hørte med Forundring paa de Berømmelser, hvori Hermes udgiød sig over hendes Faders tiltrækkende Væsen. Et Udtryk af Forlegenhed viste sig paa hendes Ansigt.

Under denne og flere stille Samtaler var man kommen i Nærheden af Præstegaarden. Gabriele havde modtaget sin Ledsagers Arm. Hans Ansigt var som forklaret, hans Øine luede; i poetisk Begeistring talede han om sit Savn, sin Glæde ved Tanken om at møde hende her igjen; og hans Øine, Udtrykket i hans Stemme, endnu mere end hans Ord, talede høit om hans lidenskabelige, hurtigt opblussede, men ikke mindre inderlige Kjærlighed. Man stod nu ved Havelaagen. Hermes greb Gabrieles Haand, kyssede den, og fjernede sig derpaa med hurtige Skridt, medens hans unge Veninde langsomt gik igjennem Haven, og fremstod for Præstens Familie med saa blussende Kinder, med et saa adspredt og alvorligt Væsen, at hendes Veninder med Ængstelse tænkte og sagde, at hun maatte være syg.

Den gamle Doctor Hermes ønskede, af mange

faderlige og — som han meente — fornuftige Grunde, sin Søns Forbindelse med den unge Enke. Da hans Rudolph nu kom tilbage til Hjemmet, bestormede han ham strax med Spørgsmaal om hans Frieries heldige Udfald. Uden at nævne Mødet med Gabriele, meddeelte Sønnen ham frimodigt sin Mening og Beslutning i Henseende til Elise. Den gamle Doctor blev meget vred, meget ilde tilmode, og gjorde sin Søn hæftige Bebreidelser, hvilket Denne, der kjendte sin Fader, ikke tog sig meget nær. Efter fjorten Dages Forløb, da Roller foreslog sin Ven at følge igjen med ham ud til Birkehøi, og Hermes strax samtykkede, troede Doctoren heri at see Frugten af sine Formaninger, og paatog sig med Glæde Sønnens Forretninger under hans Fraværelse. Paa Veien besluttede Hermes ved sig selv, at han vilde see at forskaffe sig et andet Logis etsteds i Egnen, og høfligen trække sig tilbage fra Familien paa Birkehøi. Med ingen Yttring eller Mine havde Elise og han nærmet sig til hinanden, og følgelig turde han vel, tiltrods for den uheldige Familie-Aftale, ansee sig for fri. Han foresatte sig at anvende Alt for at forsikkre sig Gabrieles Hjerte og derpaa Fædrenes Samtykke paa begge Sider.

Justitsraaden, Frøken Molly og endogsaa Elise modtoge ham denne Gang med en saa stor Venska-

beligheb, at han blev heel forlegen derved. Allerede samme Aften indfandt han sig ved den kjære Terrasse, og fandt til sin Glæde Gabriele siddende paa den omtalte Bænk. En Anelse, sagde hun, havde smigret hende med, at hun denne Aften skulde møde ham, skjøndt, tilføiede hun, en Anelse om hans Nærhed allerede flere Gange havde bedraget hende. Disse uskyldige og aabenhjertige Yttringer gjorde et saa dybt Indtryk paa den forelskede unge Mand, at Taarerne kom ham i Øinene. Midt i denne lyksalige Time bleve de Elskende opmærksomme paa at Nogen nærmede sig, og, som det lød, med usikkre Skridt og enkelte afbrudte Ord. Gabriele troede at høre sit Navn nævne, og idet hun vendte sig, saae hun med Forfærdelse Maler Palmer, kjendelig beskjænket, komme oppe paa Terrassen. Af Frygt for at han skulde falde ned af Trappetrinene, fløi hun ham imøde. Hermes fulgte hende. De grebe ham, Hver under sin Arm. „Tak Børn!" sagde han med et usigelig smilende Ansigt: „Tak! Jeg er lidt svimmel. Jeg søgte dig overalt, Gabriele! Hjemme i Huset var intet Menneske, uden den gamle Cathrine. Hunden og den gamle Peter vare taget med paa Jagt. De vilde vel ikke være ringere end Greven og Jægermesteren. Han leve, den gode Herre! Uden ham havde vor Gamle da aldrig nogen adelig Fornøielse. Men hvad jeg vilde sige,

min Gabriele! Jeg vilde egenlig tale med dig, for at bede dig om Forladelse, fordi jeg har en lille Perial, hvilket du ikke kan lide. Nu beder jeg dig især, ikke at græde, som du gjorde sidst. — Herregud! det er jo meget længe siden jeg gjorde mig en glad Dag. Men idag traf jeg herude paa Veien min gamle Ven, den trofaste Merlin, det herlige Genie, som nu i Snese Aar har lidt Nød og Sorg i denne utaknemmelige Verden. Hvad mener du vel? Djævelen staaer ikke altid udenfor en fattig Mands Dør, som det franske Ordsprog siger. Hans eneste Datter skal giftes med den rige Proprietarius, en halv Mill herfra. Brylluppet skal staae til Efteraaret her i vor Kirke, foran min Altertavle. Merlin kom fra Godset, han var glad, og jeg blev ogsaa glad, og saa gik vi til Vertshuset, og drak Brudens Skaal og den gode Skjæbnes Skaal, og Kunstens Skaal, og den lille Amors Skaal; og saa gik det saadan, at mine Been svigte mig lidt, men min Forstand er ganske fri og klar, som I jo kan høre paa min Tale." — Nu blev han først Hermes vaer, og gjorde en Bevægelse af Glæde, idet han raabte: „Er det dig, min prægtige Dreng? Jeg kjender dig godt! Du bærer samme Navn som den venlige Gud, der fører Skyggerne over den underjordiske Flod. Lad det derfor ikke heller fortryde dig, at du fører mig her, thi jeg er ogsaa

en Skygge, — en Skygge af en brav Kunstner, af den ærlige Palmer, der engang var en dygtig Maler, men som tidlig gik tilgrunde, fordi den smukke Dalila var en Forræderske mod den Ven, som troskyldig lagde Hovedet i hendes Skjød, og fordi Hercules nægtede at stride med Døden for mig, og hente min Alceste."

Under al denne forvirrede Tale førtes Palmer af sine tause Ledsagere tilbage til sin Bolig, som laae ganske nær; men man var længe om Veien, da Maleren næsten ikke kunde gaae. Gabrieles smertelige Forlegenhed under denne Scene kunde ikke undgaae hendes Ledsagers Opmærksomhed. Hun skjælvede kjendelig, og Taarerne stjal sig fra de nedslagne Øienlaage. Hermes bøiede sig bag Palmers Ryg, og sagde sagte: "Fat Dem, kjæreste Gabriele! Vær ikke undseelig for Deres Ven! Gid jeg stedse maa dele denne og enhver Byrde med Dem!" Imidlertid var han selv ikke ganske vel tilmode. Han saae om til alle Sider, frygtsom for at blive seet af Nogen, og tænkte ved sig selv: Det vilde rigtig være en rar Fornøielse, saadan at følge sin fulde Svigerfader, og møde sine Bekjendte! — Men Synet af den stille grædende Gabriele bragte disse Betragtninger til at tie. Man steg ned paa hiin Side Terrassen, og kom til en lille, indhegnet Lystskov. Gabriele aabnede en Dør paa Indhegningen. Man traadte ind i de

smukke Gange, og saae snart Huset for sig. Forbauset gienkiendte Hermes det Sted, hvis Afbildning han bar hos sig. De høie Træer i Forgrunden, Viinrankerne, det lille Qvistvindue, Alting var der, lige indtil den store Kat, som virkelig sad udenfor Døren. Et Udraab af Forundring og Glæde undslap Hermes. — Et Par Trappetrin førte ind i et Slags Forsal af et besynderligt gammeldags Udseende. Det var en firkantet Sal, som gik heelt igjennem Huset. Ligefor Hovedindgangen vare Døre til Haven, som stode aabne, flere Døre førte ind til Husets øvrige Værelser. Gulvet var belagt med Marmorfliser, og Væggene vare af poleret Gibs. Midt i Salen var en Kamin, over hvilken der med brogede Farver var malet et stort Vaaben. Det samme Maleri prydede den modsatte Væg, og under dette stode flere gammeldags, store, forgyldte Lænestole. Til en af disse førte man Palmer. Gabriele bøiede sig til ham, og sagde: „Kjære Onkel! lad mig følge Dem ind i Deres Værelse.“ — „Onkel?“ gjentog Hermes: „Er ikke Herr Palmer, Deres Fader?“ — „Fader?“ raabte Maleren: „Nei min Ven! der løist du! Jeg er intet Menneskes Fader; jeg har aldrig havt Kone eller Barn. Den, jeg elskede høiest, er for mange Aar siden lagt i Jorden, i den misundelige Jord, som fortærer det Skjønneste, den har frembragt. „Auch hab ich we-

der Gut noch Geld, noch Ehr' und Herrlichkeit der Welt.'" — Og saa blive I dog moquante, naar jeg engang hvert halve Aar vil drikke en Drik af den jordiske Lethe, som Gud barmhjertig har ladet voxe paa den foryngede Jord, under den første Regnbue. Denne Lethedrik, som Solen udklækker, er langt herligere end den underjordiske, thi denne bringer os til at glemme Sorgerne, og at glemme .... det duer ikke! Nei Druernes Lethe den bringer os til at foragte Sorgerne, til at hæve os over dem, den begeistrer, den forhøier Sjæle-Evnerne, om ogsaa Legemet taber Noget af sin Ligevægt. Det er ligemeget! Fanden i Vold med Legemet!" — Under denne Tale var det forgjæves, at Gabriele flere Gange havde søgt at faae Palmer til at reise sig, og at Hermes flere Gange havde afbrudt ham med det Spørgsmaal, hvem Gabriele da egenlig var. Endelig svarede hun ham selv: „Min Fader er Grev Granhjelm Palmer." — Hermes syntes forstenet ved disse Ord. Han blev endogsaa ganske bleg. Endelig spurgte han: „De kaldte Dem Gabriele Palmer?" — „Ja," svarede hun: „Min Fader hedder jo ogsaa Palmer." — „Ja seer du, min Dreng!" sagde Maleren: „Det forstaaer du ikke! det er de adelige Flauser. Min salig Fader var en nybagt Adelsmand, han tænkte mere paa, at det høiadelige Navn ikke skulde uddøe, end paa Sjæ-

lens Udødelighed; og Den, som fik Godset Palmfeldt, maatte ogsaa have Navnet Palmer. Nu døer det saagu dog alligevel, siden vor stakkels Fritz er gaaet al Kjødets Gang. Seer du ikke disse deilige Vaaben der paa Væggen, med de mange rare Sager og Dingeldangel? Seer du ikke Palmen, som staaer midt i det Øvrige? Den klæder godt, og siger Palmer. Det er Gudskelov de forenede Vaaben! Alt Dette har jeg maattet smøre paa Væggen for at føie den Gamle. Men nu skal jeg betroe dig Noget: Seer du disse Bjelder, som hænge i Flippen af Kaaben uden om Vaabenet? Det troer min Svoger, er Stads, og det troe Alle, men det er Narrebjelder. Dem har jeg sat der til min egen Fornøielse og min Samvittigheds Beroligelse. Men det maa du ikke sige til den Gamle, for han har Sorger nok, skal jeg sige dig; thi Fritz — det var vor Søn og denne Piges Broder, meget ældre end hun, syv, otte Aar ældre, og Stamherre — men han var ikke bedre for det. Nei Pigen her! det er en Perle! og en deilig Pige! ikke sandt? — Ja du føler det, min flinke Gut! det seer jeg paa dine Øine!"

Endelig lykkedes det den høist forlegne Gabriele at faae sin Onkel overtalt til at lade hende følge ham ind i hans Værelse. Da hun kom tilbage i Forsalen, fandt hun Hermes siddende med Albuerne

støttede paa Knæerne og Ansigtet skjult i begge Hænder. Først ved hendes Tiltale sprang han op, og saae paa hende med saa forvildede Øine og Miner, at den stakkels Pige forskrækket veg tilbage. „Min Gud!" sagde hun: „hvad fattes Dem?" — Han greb hendes Haand, og med en Stemme, hvori et Slags Forbittrelse syntes at stride med en qvalt Graad, sagde han: „O Gabriele! De er Comtesse Granhjelm! — Hvorfor skjulte De mig Deres sande Navn?" — „Skjulte?" svarede Gabriele fortørnet: „Hvad skulde bevæge mig til at skjule min Faders agtværdige Navn? Men hvad skulde vel ogsaa forbinde mig til at opramse alle hans Navne for enhver Fremmed?" — Hermes foer sammen i hæftig Bevægelse. Gabriele sagde formildet: „Bliv ikke vred! De var mig vísselig aldrig nogen Fremmed, ikke engang ved hiint vort første Møde. Nei, jeg vil svare Dem ret aabenhjertigt: See Dem om i dette Huus; hvert Blik vil vise Dem, hver Time vil lære Dem, at det er en Ruin af en fordums Glands. I dette indskrænkede, tarvelige Liv klinge disse pragtfulde Titler som en Parodie for mine Øren; det er mig ubehageligt, naar Præstens Døttre, mine bedste Veninder, i Fremmedes Nærværelse kaldte mig Comtesse Granhjelm; med Taarer har jeg bedet dem ikke at unddrage mig det kjære Navn af deres søsterlige Gabriele;

og da jeg nu stod for Dem, saa ønskede jeg maaskee, mig selv halvt ubevist, at sikkre mig for en ceremoniel, mig saarende Tone hos den nye Ven!" — Under denne Replik foregik en reen Forvandling paa Hermes' Ansigt. Med et ubeskrivelig ømt og melancholsk Udtryk hvilede hans Øine paa Gabriele. Han trykkede hendes Haand til sit Bryst. „O Gud!" sagde han: „O Gud! hvor jeg er ulykkelig! Hvad vilde Deres stolte Fader sige, om han saae Dem vandre Arm i Arm med den simple, borgerlige Videnskabsmand?" — Gabriele løftede frimodigt sit Hoved: „Han vilde sige: Jeg kjender min Datter. Hun er ikke ængstelig for at synde mod den tomme Etiquette, der forbyder en ung Pige at modtage en Mands Ledsagelse; hun stoler paa sin egen Følelse af hvad der er anstændigt og passende!" — „Nei! nei!" raabte Hermes, „det vilde han ikke sige. Med Foragt og Stolthed vilde han bortvise den uadelige Mand, der vovede at nærme sig hans Datter. Lad mig gaae! tal ikke til mig! ikke i dette Øieblik! Lev vel, Gabriele! elskværdigste af alle Guds Skabninger! Eneste i Verden, som .... Ak farvel!" — Med disse Ord styrtede han ud af Huset og gjennem Lystskoven. Gabriele stod taus og saae efter ham. Derpaa kastede hun sig i den Stol, hvor han havde siddet, brast i hæftig

støttede paa Knæerne og Ansigtet skjult i begge Hænder. Først ved hendes Tiltale sprang han op, og saae paa hende med saa forvildede Øine og Miner, at den stakkels Pige forskrækket veg tilbage. „Min Gud!“ sagde hun: „hvad fattes Dem?“ — Han greb hendes Haand, og med en Stemme, hvori et Slags Forbittrelse syntes at stride med en qvalt Graad, sagde han: „O Gabriele! De er Comtesse Granhjelm! — Hvorfor skjulte De mig Deres sande Navn?“ — „Skjulte?“ svarede Gabriele fortørnet: „Hvad skulde bevæge mig til at skjule min Faders agtværdige Navn? Men hvad skulde vel ogsaa forbinde mig til at opramse alle hans Navne for enhver Fremmed?“ — Hermes foer sammen i hæftig Bevægelse. Gabriele sagde formildet: „Bliv ikke vred! De var mig visselig aldrig nogen Fremmed, ikke engang ved hiint vort første Møde. Nei, jeg vil svare Dem ret aabenhjertigt: See Dem om i dette Huus; hvert Blik vil vise Dem, hver Time vil lære Dem, at det er en Ruin af en fordums Glands. I dette indskrænkede, tarvelige Liv klinge disse pragtfulde Titler som en Parodie for mine Øren; det er mig ubehageligt, naar Præstens Døttre, mine bedste Veninder, i Fremmedes Nærværelse kaldte mig Comtesse Granhjelm; med Taarer har jeg bedet dem ikke at unddrage mig det kjære Navn af deres søsterlige Gabriele;

og da jeg nu stod for Dem, saa ønskede jeg maaskee, mig selv halvt ubevist, at sikkre mig for en ceremoniel, mig saarende Tone hos den nye Ven!" — Under denne Replik foregik en reen Forvandling paa Hermes' Ansigt. Med et ubeskrivelig ømt og melancholsk Udtryk hvilede hans Øine paa Gabriele. Han trykkede hendes Haand til sit Bryst. „O Gud!" sagde han: „O Gud! hvor jeg er ulykkelig! Hvad vilde Deres stolte Fader sige, om han saae Dem vandre Arm i Arm med den simple, borgerlige Videnskabsmand?" — Gabriele løftede frimodigt sit Hoved: „Han vilde sige: Jeg kjender min Datter. Hun er ikke ængstelig for at synde mod den tomme Etiquette, der forbyder en ung Pige at modtage en Mands Ledsagelse; hun stoler paa sin egen Følelse af hvad der er anstændigt og passende!" — „Nei! nei!" raabte Hermes, „det vilde han ikke sige. Med Foragt og Stolthed vilde han bortvise den uadelige Mand, der vovede at nærme sig hans Datter. Lad mig gaae! tal ikke til mig! ikke i dette Øieblik! Lev vel, Gabriele! elskværdigste af alle Guds Skabninger! Eneste i Verden, som .... Ak farvel!" — Med disse Ord styrtede han ud af Huset og gjennem Lystskoven. Gabriele stod taus og saae efter ham. Derpaa kastede hun sig i den Stol, hvor han havde siddet, brast i hæftig

Graad, og sagde: „O jeg arme Pige! Gud i Himlen! antag dig mig! jeg føler mig saa forladt og ene.“

Ikke med en saadan mild Smerte, ikke med Blikket henvendt mod en naadig Himmel, ilede Hermes til Birkehøi. Med faa Ord undskyldte han sig for at deeltage i Familiens Aftencirkel, og foregivende en Upasselighed, som hans Udseende syntes at bekræfte, gik han op paa sit Værelse, hvor Roller et Par Timer efter fandt ham spadserende med stærke Skridt op og ned ad Gulvet. Paa sin Vens deeltagende Spørgsmaal skriftede han Alting, med mangen Indblanding af bitter Klage mod en uretfærdig Styrelse af den ulykkelige Menneskeslægts Skjæbne. „Iblinde,“ sagde han, „leder den os til et Maal, vi selv afskye. Saaledes har jeg mødt, elsket, ja næsten beilet til din, til min bedste Vens Elskede. Og jeg seer paa dine Miner, paa dine Øine, som staae fulde af Taarer, hvor dybt jeg mod min Villie har krænket dig. Du elsker hende endnu! Ak hvor var det ogsaa muligt at glemme Gabriele!“ — Med et undseeligt, men ganske smilende Ansigt sagde Roller: „O du skal da heller ikke troe, at jeg tager mig det saa forfærdelig nær. Men .... jeg veed Satan ikke, hvordan jeg har det, naar man taler om den Pige. Nei jeg troer ikke, at jeg elsker hende, men det ærgrer mig nu' ind i Sjælen, at jeg hele forrige Sommer løb

som en Nar tidlig og silde til det Huus, hvor du iaften har været, og gjorde mig saa elskværdig for den naadige Grevinde, for tilsidst at lade mig sige: „De vil selv indsee, min gode Herr Roller, at naar jeg ikke vidste, at De var altfor fornuftig en Mand til at attraae en Forbindelse med min Datter, saa vilde det være min Pligt, baade som hendes Fader og Deres Ven, at bede Dem ikke oftere at gjøre mit Huus den Ære at besøge det.“ Saaledes klingede hans behagelige Tale, den forbandede gamle Aristocrat! Hu! jeg føler det koge i mig, naar jeg blot tænker derpaa. Jeg svarede ham rigtignok ikke høfligere, end han fortjente; og paa et saadant interessant tête-à-tête kan du ogsaa belave dig, dersom du driver den Sag videre.“ — „Men Gabriele?“ raabte Hermes: „hvad sagde hun?“ — „Hun veed vel i denne Time Intet deraf, det troer jeg, thi forleden Dag, da jeg traf hende hos Præstens derhenne, kom hun ganske ugeneert imod mig, og spurgte, hvorfor jeg aldrig mere kom i hendes Faders Huus. Dog sagde hun Dette blot høfligt, ikke videre hjerteligt. Hun selv er ikke fri for Adelsnykker. Det viser sig jo ogsaa i de Samtaler, du nu fortalte mig, i det Svar, hun gav dig, da du spurgte, hvorfor hun havde fortiet sin Faders Navn; ja endogsaa i denne Fortielse viser det sig, thi hvad er det andet end Stolt-

hed, Sorg over at hun ikke med udvortes Pragt kan understøtte sin Høihed og gjøre den gjældende, Forfængelighed, som indsvøber sig i Ydmyghedens Kaabe? Og om hun ogsaa elsker dig, som det jo lader til, at hun gjør .... Herregud, Menneske! Vær dog fornuftig! du bærer dig jo ad, som mine Ord vare Knive, der skar dig i Hjertet! .... Om hun ogsaa elsker dig, vilde jeg sige, saa kan du troe mig, som kjender hende bedre end du, at hun dog nok ikke kunde overtale sig til at blive en slet og ret Fru Hermes." — „Ak Gud!" raabte Hermes, „hvor kunde hun ogsaa ville det, naar hendes Fader saa strengt modsatte sig det? og om hun vilde, burde jeg da maaskee nedbryde hendes Sindsro, ved at indvikle hende i et spændt Forhold med hendes Fader? Og sørger hun, som du siger, over Tabet af denne Verdens Herlighed og Glimmer, hvormed skulde da jeg erstatte et saadant Tab? O gid jeg aldrig havde mødt hende! Gid jeg blot ikke vidste at et saadant Væsen virkelig var til paa Jorden, var mig saa nær, havde smilet saa huldsaligt til mig, havde lagt sin Arm i min! Jeg prisede min gode Genius, der havde ført denne Pige paa min Vei — Jeg Daare! De gode Genier ere alle faldne Engle; hvor kan nogen tænkende Skabning være andet end falden? Dersom der gives saadanne Væsener, saa ere de uvenlige,

fristende, fiendtlige mod Mennesket. Hvorfor skulde ikke ogsaa de være fiendtlige, da al Naturen er det? Alting stormer mod Mennesket: Tiden, Luften, Havet, Jordens Dunster, Dyrene, vore Medmennesker og vor egen Sjæl; og Døden, denne Ven som ender det Hele, er saa taus, har saa fælt et Ansigt ... „Hold dog op igjen!" sagde Roller: „Gud bevares! Er det værdt at fortvivle saaledes for en Piges Skyld, som man neppe har talt med en halv Snees Gange? Hvormangen faaer vel Den, han har elsket høiest? Gaaer det dig værre end mig? Jeg har overvundet den Ting som en Mand. Kan du ikke gjøre det Samme? Er du saa svag og daarlig?" — „Nei, nei!" raabte Hermes: „Du skal see, at jeg kan være en Mand." — „Veed du hvad?" vedblev Roller: „Man siger, og jeg troer det ogsaa, at den bedste Modgift mod en ulykkelig Kjærlighed er at henvende sine Tanker til en Anden. Du syntes reent at have glemt, for hvis Skyld du kom her til Egnen; hvad din Fader har gjort for Skridt i denne Familie. Nu skal jeg betroe dig Noget, som rigtignok er mig selv betroet; men ligemeget! Molly har iaften under fire Øine med stor Bekymring omtalt din tilsyneladende Ligegyldighed for hendes Søster, thi hun paastaaer, at Elise elsker dig, at hun, medens du var borte, var saa adspredt, saa sørgmodig, at Intet kunde opmuntre

hende." — „Aa saadan er hun jo altid." — „Nei Molly siger, at det er blevet meget værre, at hun ofte træffer hende med forgrædte Øine, og hun gjorde mig desuden opmærksom paa, med hvilken kjendelig Fornøielse Elise modtog dig idag, og med hvilke forskende Øine hun betragtede dig ved Middagsbordet, næsten med ligesaa stive Øine som de, hvormed hun pleier at see paa Greven." — „Aa hvad! det betyder ikke Noget. Vor Herre bevares! det var da ogsaa kun en Ulykke mere. Nei, nei! jeg kan ikke beile til Den, jeg ikke kan elske; nu aldrig mere. Nu veed jeg hvad jeg ikke vidste før, at jeg kunde finde i Virkeligheden hvad jeg drømte. Nei, nei! jeg vender strax tilbage til Byen, gaaer til mine Syge, og stræber at hjelpe dem til at slide sig igjennem Livet endnu en kummerlig Tid, medens jeg selv ligeledes slider Livet op som en Kjole, man er kjed af, som generer, men som man dog ikke tør aflægge, fordi den ikke endnu er betalt, og fordi man ikke veed, om man kan faae en ny. Imorgen tidlig reiser jeg hjem til min Fader." — Roller fik ham med megen Møie til at forandre denne sidste Bestemmelse, hvilket kun lykkedes ved at spotte hans Umandighed, hans sentimentale Sværmeri, der ikke tillod ham at leve i Nærheden af Gabriele, uden at opsøge hende, ikke gjorde det muligt for ham, som en Mand at bære

Smerten over et feilslaget Haab, der ret beseet maaskee kun var en Flyvegrille. Hermes, piqueret ved disse Yttringer, besluttede at vise sin Ven og sig selv, at han ikke manglede Fasthed og Mod, og han lovede at blive en heel Uge, uden at betræde de Veie, hvor han troede at kunne møde Gabriele. I flere Dage blev han denne Beslutning tro, og den unge Pige, hvis Hjerte allerede hang ved denne sin første Kjærlighed, vandrede, forgjæves speidende, omkring de vante Steder, uden at ane den Kamp, som den utaknemmelige Elsker maatte stride med sit eget Hjerte. Adspredt og sørgmodig, med langsomme Trin og forandret Udseende, traadte hun ind i Præstegaarden, hvor hun tilforn pleiede at komme let som en Hind, med blomstrende Kinder og funklende Øine. Træt og bedrøvet kom hun hjem, og den lille Fugl i Reden udenfor hendes Vindue saae ofte ved Morgengry, at Søvnen først nu lukkede hendes af Taarer fordunklede Øine.

Oppe i Qvisten af det smukke landlige Huus havde Gabriele to nydelige smaa Værelser. Alle Meublerne, hvilke havde tilhørt hendes Moder, vare yderst ziirlige, men et Par Decennier tilbage i Moden, da de, ligesom Husets hele Inventarium, var en Levning af Pragten paa det Palmfeltske Gods. Den lille Verden, som Gabriele her havde dannet sig, var

yndig og fortryllende. Vinduerne i det ene Værelse vendte mod Haven, i det andet mod Lystskoven. I Fordybningen af det ene af disse Vinduer stod et Bord, indrettet til Brug ved Miniatur-Maleri. Den øverste Deel af det blev aabnet med et Laag, som, naar det stod aabent, dannede en Skjerm for den underste Deel af Vinduet, og lod Lyset falde fra oven ned paa den under Laaget anbragte Flade. En Morgen sad Gabriele her ved sit sædvanlige Formiddagsarbeide. Hendes Øine smertede hende ved det fine Maleri, hun lukkede dem, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Med Eet følte hun et Par varme, bløde Hænder omslynge hendes. Hun sprang iveiret, og saae sin bedste Veninde, Præstens ældste Datter Hanne, staae bag ved Stolen. Denne Hanne, som var et Par Aar ældre end Gabriele, var et af disse qvindelige Væsener, hvilke, opvoxede i huuslig Stilhed, besidde, uden selv at vide det, al den Fiinhed og Lethed i Omgang, al den Ynde i Samtalen, der, som man troer, blot kan erhverves i den store Verden. Urolig over den Sørgmodighed, hun havde bemærket hos Gabriele, kom hun nu ene, for i en fortrolig Time maaskee at erfare hvad der saaledes bevægede den elskede Veninde. Med hjertelig Deeltagelse yttrede hun sine Tanker, og Gabriele, som følte sig lettere i den vennehulde Hannes Nærhed, overlod sig frit til

den Trøst at udøse sin Kummer i en trofast og beslægtet Sjæl. Hun fortalte med største Aabenhjertighed Alt hvad der havde tildraget sig siden det Øieblik, da hun mellem Løvet mødte Hermes' Øine. — „O!" sagde hun: „dersom du saae ham! han ligner den Korsridder, hvis Billede hænger derinde i min Onkels Malerstue, eller Maleren Van Dyk. Dersom du vidste, hvilket Udtryk af noget Ridderligt og Sværmerisk, der lyder gjennem hans Ord og lyser gjennem hans hele Væsen!" — „Seet ham, har jeg," svarede Hanne: „jeg saae ham en Aften ved vor Havelaage; han kyssede din Haand, og gik, og du blev staaende og saae efter ham. Jeg gik i Haven, men Ingen af jer bemærkede mig." — „Hvorledes! Og det har du ikke sagt mig før!" — „Jeg har ikke talt derom til noget Menneske; jeg listede mig ubemærket op i Huset, og stod i Havestuen, da du traadte derind. Jeg vilde ikke tale til dig derom, men da jeg senere saae dig saa bedrøvet, anede det mig vel, at din Kummer kom fra denne Kant." — Gabriele fortalte nu, ikke uden Taarer, hvorledes den saa elskværdige Ven med Eet var bleven usynlig. „En stor Misforstaaelse," sagde hun, „har hersket imellem os: Han troede, jeg var min Onkels Datter, og meente Denne, naar han talede til mig om min Fader. Jeg har begaaet en Uforsigtighed ved ikke at nævne mit

hele Navn. Ak! jeg troer, at Grunden hvorfor jeg — uden selv at forklare mig det — begik denne Feil, var det Mishag, hvormed min Fader havde omtalt et Selskab paa Birkehøi, og derved nævnet denne unge Mand med Bitterhed." —

I denne de unge Veninders fortrolige Samtale blev dog Ordet Kjærlighed ikke paa nogen af Siderne nævnet. Gabriele omtalte sin Smerte som en bitter, ufortjent Ydmygelse, og Hanne var delicat nok til at svare i samme Tone. Hun raadede sin Veninde, ikke mere at gaae de vante Veie for at møde en Mand, der med alle sine Fortrin syntes at være stolt og mangle Fiinhed. „Ak!" udbrød Gabriele: „man taler saameget om Adelens Stolthed; men i Sandhed, den Borgerlige foragter den Adelige ligesaa meget, som den ufornuftige Adelige foragter ham; og mig synes, at naar denne Stolthed vises en Adelsmand, der er fattig eller i andre Henseender i en ydmyg Stilling, saa er den dobbelt saarende. Jeg har aldrig hørt eller læst om afsatte Fyrster og deres Familier, af hvilke der jo i vort Aarhundrede gives saamange, uden at jeg er bleven greben af en inderlig, en sympathetisk Veemodighed." Hanne svarede: „For Enhver, som fortjener det, bliver jo den store Trøst tilbage, at der findes en Værdighed, som ingen Skjæbne kan give eller tage. Og jeg har ofte tænkt, at der i

mange Tilfælde er en rig Erstatning for de verdslige Goder, man mister. Du selv, min Gabriele, er et Exempel herpaa. Dersom du var opvoret i den næsten fyrstelige Pragt og fornemme Tone, der herskede i dine Forældres Huus, dengang du blev født, saa var du bleven overladt til en Gouvernantes Opdragelse og fjernet fra din fortræffelige Moder, som nu, ved at danne og selv oplære dig, fandt sin bedste Lykke og vistnok fuld Erstatning for den daglig aftagende Rigdom og Glands. Og uden disse Uheld, hvorledes vilde du da være kommen i saa nær Berøring med din Onkel, der med Opoffrelse af sin egen overblevne Formue reddede din Fader fra fuldkommen Undergang, og derved tilkjøbte sig saa stor Ret til hans Venskab og Taknemmelighed?" — „Ja du har Ret!" raabte Gabriele: „Blot denne sidste Omstændighed er mere værd end alle Lykkens Gaver. Hvad skylder jeg ikke ham? Hvad har han ikke anvendt af Tid og Flid paa at meddele mig stakkels eensomme Barn af sit rige Forraad af Kundskaber og af Kunst!" — „Ja," udbrød Hanne, „og tænk, hvilken Lykke det er at udøve en Kunst som denne?" Hun bøiede sig mod det lille Maleri, som laae for dem. „Hvor det er smukt! Hvilken Smerte maa ikke formildes, naar man overlader sig til et saadant Arbeide! Jeg vil ikke engang tale om den Glæde at kunne bidrage til

din lille Huusholdnings Behagelighed, til din Faders sorgfriere Liv." — "Det, jeg fortjener," sagde Gabriele, "er ikke meget betydeligt." — "Det er dog betydeligt," svarede Hanne: "Det vilde savnes meget, om det udeblev; og det sikkrer desuden din egen Uafhængighed derved at du bestrider dine personlige Udgifter. Megen Lykke er falden i din Lod, kjære Gabriele! Lad ikke en Drøm gribe ind i dit skjønne Liv, og fordærve det." — "Ja vistnok," svarede Gabriele, "har jeg ofte opregnet for mig selv alle de Goder, du der omtaler; men min Stilling har i Sandhed ogsaa sin mørke Side. Mangen Dag taler jeg ikke to Ord, naar jeg f. Ex. ikke kan faae Tid til at komme til dig, og Onkel er borte eller fordybet i Læsning og Arbeide. I hele Uger er Fader ofte saa stille, saa streng! Ak, jeg veed ikke! men saalænge jeg kan huske, har et vredt Blik af ham, den Tone, hvormed han undertiden siger: „Gabriele!" faret gjennem mit hele Væsen, som en pludselig Skræk. Og paa den anden Side er han dog saa god imod mig; jeg elsker ham saa høit, og er saa bedrøvet, naar jeg seer ham sørgmodig. Denne unge Mand, denne Hermes havde noget saa Tiltrækkende i sin Samtale; jeg trænger ret til saadanne Samtaler. — O min Hanne! bliv ikke vred! jeg veed nok hvad jeg har i dig! Men det er ogsaa en af mine Sorger, at jeg skal miste dig.

Til næste Foraar kommer din Forlovede, og henter dig. Saa boer du langt herfra. Saa er du hos ham, du saalænge har elsket, og tænker ikke paa den forladte Veninde." —

I dette Øieblik traadte Maler Palmer ind i Værelset. De unge Piger løb ham imøde. Han slog sine Arme om dem begge, hilsede dem med kjærlige Ord og betragtede dem med funklende Øine. Han sagde derpaa til Gabriele, at hendes Fader, der meget tidlig om Morgenen var taget paa Jagt, havde sendt sin gamle Tjener tilbage, for at lade hende vide, at hun maatte belave sig paa to fremmede Gjæster tilaften, nemlig Jægermesteren og endnu en Herre. De havde indbudet sig selv til i Grevens og hendes Selskab at spise et Dyr, de havde fældet og sendt hende. Gabriele blev forlegen, og sagde halvsagte: „Du veed, kjære Onkel, at vi kun have meget lidt Viin i Huset, ikke meer end der var bestemt til Forraad for to Dage, og at vi først iovermorgen faae" .... „Penge?" raabte Maleren afbrydende: „Jo, mit Barn, her ere de resterende Penge for dine Malerier. Vor Kjøbmand har sendt mig dem idag, tilligemed en stor Kasse af det moderne hvide Trætøi, Æsker, Plader til Syborde o. s. v., som du jo har paataget dig at male for ham, foruden de sædvanlige Miniatur-Malerier. Der er Arbeide til lang Tid og for

mange Penge. Kom ind i mit Værelse, og besee det Altsammen!" — Gabrieles Ansigt udtrykte en stor Fornøielse over disse Efterretninger. „Seer du?" sagde Hanne: „Det anede mig nok, at denne Dag vilde bringe noget Godt." — „Mig med!" raabte Palmer, „mig med! Jeg har havt et Tegn, som aldrig har bedraget mig: Imorges tidlig satte en broget Fugl sig paa mit aabne Vindue. Den Dag, en saadan Fugl eller en hvid Due sætter sig paa Vinduet, bliver en god Dag, det skal ikke slaae feil. Men hør nu, min Gabriele! Den gamle Peter venter dine Befalinger. Han har opspurgt paa Hjemveien, at en Vogn fra Birkehøi afgaaer til Kjøbenhavn, og kommer strax tilbage. Med den kan han kjøre og hente Viin og hvad der ellers mangler i Huset." — Gabriele gik ned og gav sine Befalinger til Tjeneren og den gamle Pige, og derpaa fulgte hun og Palmer Hannes Indbydelse til at spise til Middag i Præstegaarden.

Paa Veien derhen kunde Gabriele ikke undlade at kaste speidende Øiekast til de Buske og Træer, bag hvilke en kjær Skikkelse tilforn var kommen hende imøde. Intet rørte sig, og et Slør af Tungsindighed sank kjendelig ned over hendes klare Aasyn. Hanne, som gik Arm i Arm med hende, forstod hende, og trykkede til Tegn derpaa venlig hendes Arm til sig.

Ogsaa Maleren bemærkede hendes Stemning, og spurgte kjærlig om Aarsagen. Gabriele svarede undvigende.

Maleren dreiede Samtalen hen paa det forehavende Arbeide, og sagde: „Naar nu din Fader imorgen seer alt Dette ligge i mit Værelse, saa overfaldes han af den grueligste Ængstelse for at Verden skal opdage at du arbeider for Penge. Den Tanke er ham utaalelig, og med al den Godhed og Høiagtelse, han nærer for Hanne og hendes Moder, er det ham ubehageligt, at du ikke har kunnet undgaae at indvie disse vore bedste Venner i denne ubetydelige Hemmelighed.“ — „Den stakkels Fader!“ sukkede Gabriele: „Hans melancholske Lune og Ængstelse over Smaating er ogsaa meget tiltaget siden min Broders Død. Det er egenlig vor Ulykke. Jeg tænkte, jeg var død af Sorg, dengang vor Fritz døde. Erindrer du ham endnu, kjære Hanne? Det er nu fire Aar siden, strax efter vor Ankomst her til Egnen, at han kom her hjem. Jeg havde ikke seet ham, siden jeg var et lille Barn; han havde altid opholdt sig i Holsteen eller i Tydskland. Jeg var saa stolt af den store, smukke Broder, jeg elskede ham saa høit. Det er intet Under, at Fader ikke kan trøste sig over hans Tab.“ — „Ja,“ sagde Palmer, „det Værste er, at han døde i Uvenskab med sin Fader.“ — „I Uvenskab!“

raabte begge de unge Piger. — „Det har jeg aldrig vidst," sagde Gabriele. — „Du var saa ung dengang," svarede Maleren: „Du har ikke været Vidne til de Scener, som jeg desværre oplevede. Fritz havde indsdrukket alle de ravgale demagogiske Principer, som grassere ved mange tydske Universiteter, og hans Fader, som er orthodox, ja endogsaa catholsk i Politiken, frygter vist, at hans Søn ikke kan blive salig, da han er død i et politisk Kjætteri. Imidlertid, jeg holder af min Svoger, naar jeg af en og anden Ytring, der mod hans Villie undslipper ham, bemærker hans stumme Smerte ved Tabet af denne Søn, skjøndt han jo rigtignok har dette Pigebarn tilbage, der bør kunne trøste ham for ethvert Tab." Med disse Ord greb han Gabrieles Haand, og kyssede den, uagtet hun med datterlig Ærbødighed vilde hindre det, og da det lille Selskab i det Samme stod ved Laagen til Præstens Have, tænkte Gabriele paa Den, som her paa det samme Sted med saa elskovsfulde Øine havde trykket hendes Haand til sine brændende Læber, og en Purpurrødme overgjød hendes Kinder.

Efter de første Hilsener fortalte Præstekonen de Indtrædende, at Familien fra Birkehøi havde denne Formiddag været i Besøg i Præstegaarden og at hun havde indbudet den tilligemed de to Herrer, som op-

holdt sig der paa Gaarden, til den næste Aften. Hun inviterede nu ogsaa Palmer, Gabriele og hendes Fader. Til Forundring for Hanne modtog Gabriele Indbydelsen med synlig Glæde, og en kjendelig Munterhed udbredte sig fra dette Øieblik over hendes hele Væsen.

Paa Birkehøi havde man i denne sidste Uge søgt at tilveiebringe nogen mere Forandring. Man havde gjort Besøg og foretaget Lysttoure, og et Par Gange havt store Selskaber fra Kjøbenhavn og fra Omegnen. Disse Forlystelser havde imidlertid ikke forlystet Nogen, allermindst Elise og Hermes, der Begge syntes at lide af en uovervindelig Tungsindighed, hvilken deres nærmeste Omgivelse bestandig forøgede, da Frøken Molly var utrættelig i at udfritte sin Søster og besværge hende om at unde hende sin Fortrolighed. Med saadan Tale, blandet med heftige Klager over sin upaaskjønnede, grændseløse Kjærlighed, bestormede hun Elise baade under fire Øine og i Andres Nærværelse. Roller paa sin Side var uudtømmelig i Sarcasmer og Hentydninger paa sin Vens ulykkelige Lidenskab, og i deres eensomme Timer havde han stedse en Mængde Nyt at fortælle om Grev Granhjelm og hans Familie, hvilket altid gik ud paa at fremstille Disse i et latterligt og uædelt Lys. Hvert Ord af denne Natur var høist ubehageligt for Hermes,

som desuagtet ikke fjernede slige Samtaler, men ansaae dem som en Cuur for sin Sjælesygdom — saaledes kaldte han selv sin Kjærlighed. Han betragtede den som ufornuftig, som en Kilde til Ydmygelser, hvilke han ikke vilde eller burde taale, til Ulykke og Anger baade for sig og den Elskede. Med alt Det var det ham umuligt at beskjæftige sig med anden Tanke, end den som fulgte Gabrieles Spor. Han havde lovet sig selv ikke mere at stræbe efter at møde hende; men paa Tider, hvor han troede et saadant Møde umuligt, saasom meget tidlig om Morgenen, og især langt ud paa Natten, sværmede han som et uroligt Gjenfærd ad de vante Veie. Han vovede sig ind i Lystskoven, hvis Gitterdør ikke var laaset, han gik lige hen til Huset, hvor Alting sædvanligviis var mørkt og stille. Han kaldte med hviskende Stemme paa Gabrieles Navn, sendte mangt et Godnat, mangt et Kys til det Vindue, indenfor hvilket den stakkels Pige ofte baade vaagen og i Drømme begræd den Elskedes Ligegyldighed, uden at ane hans Nærhed eller hans Følelser. Disse Nattevandringer vare en sand Vederqvægelse for Hermes. Han tænkte stedse, at Gabriele elskede ham i Stilhed, og mangengang velsignede han sin nærværende Tilstand, i Sammenligning med den Tomhed, som tilforn havde plaget ham. Han overlod sig i disse Øieblikke til sin Kjær-

lighed, som til et Gode, der opfyldte hans hele Sjæl. Til andre Tider fortvivlede han, og ansaae sit Liv for spilt og fordærvet.

Paa den Aften, da Jægermesteren og hans Selskab vare tilgjæst hos Grevens, vandrede Hermes, som sædvanligt, over Terrassen, og steg ned i Lystskoven. Det var over Midnat, og ikke lidet forundret blev han, da han allerede ved Gitterdøren saae Lysene fra Huset skinne gjennem Træerne. Han gik nærmere. Vinduerne i et af de nederste Værelser stode aabne; tiltrukne Gardiner forhindrede ham fra tydeligt at see hvad som foregik i Værelset, der var meget oplyst; men han hørte tydeligt Grevens Stemme, ogsaa Malerens, ogsaa fremmede Stemmer; han hørte Klirren af Glas og Tallerkener, Latter og livlig Tale, uden at han kunde skjelne Ordene. Med Eet raabte en mandlig Stemme: „Vor unge, smukke Vertinde leve!" Hermes mærkede, at Selskabet reiste sig fra Stolene, man stødte Glassene sammen. Ved en hæftig Bevægelse, som forraadte hans Nærværelse, kom et Par store Jagthunde farende fra Dørtrinet, hvor de laae. Hurtig ilede Hermes ud af Lystskoven, og kom hjem i en heist urolig og ubehagelig Stemning. Han havde gjerne vækket den sovende Roller, for muligviis af ham, der altid vidste saa god Besked om Grevens Huus, at erfare Noget om den Begivenhed, der, saa simpel den

i sig selv end var, dog havde sat ham i saa spændt Sindsforfatning. Først mod Morgenstunden fandt han den ønskede Hvile, og da han vaagnede, var Roller allerede gaaet ned til Familien.

Han behøvede ikke længe at vente paa Oplysning i den Sag, som beskjæftigede ham, thi ved sin Indtrædelse i Havesalen, hørte han, at Roller og Frøken Molly allerede vare i fuld Gang med at meddele hinanden deres Bemærkninger over Grevens forkeerte Oeconomie. „Den gamle Tjener," sagde Frøkenen, „kom her igaar Morges, og bad om Tilladelse til at følge med Vognen til Byen, for at hente Et og Andet hjem med sig; og da han om Eftermiddagen kom tilbage, førte han en heel Kasse med Viin, og en anden mindre med Urtekramvare og slige Luxusartikler med sig. Er det ikke forfærdeligt, at Folk, der sidde i maadelige Kaar, udgive deres faa Penge til slige unødvendige Ting? Jeg forsikkrer, at vort Forraad af de samme Artikler, som vi ogsaa lode komme med Vognen, ikke var meget over fire Gange saa stort som Grevens." — Hun saae i det Samme paa Hermes, og tilføiede: „Aa Herr Doctor! jeg seer nok Deres satiriske Blik ved mine Ord; men Gud bevares! vi have Raad til disse Udgifter; altsaa skulde jeg troe, vi ogsaa have Lov til dem." — „Upaatvivlelig!" svarede Hermes, „men jeg vilde for ingen Priis berøve

Greven den samme Tilladelse, om jeg ogsaa kunde. Han og hans Familie, fra Fødselen vante til den største Overdaadighed, vilde dog være altfor meget at beklage, om de endogsaa skulde savne de smaa Nydelser, som for den dannede Klasse ere blevne til Nødvendigheds-Artikler. Dersom f. Ex. jeg for min Deel skulde aldeles undvære Caffe og Thee, vilde jeg synes, at jeg undværede det daglige Brød." — „Men naar De ikke havde Raad til at faae disse Ting, maatte De dog finde Dem deri," sagde Frøkenen, og Roller tilføiede: „Det var da ogsaa ærefuldere, end at gjøre Gjæld, for at forskaffe sig dem." — „Unægtelig!" svarede Hermes, „forudsat, jeg vidste, at jeg aldrig kunde afbetale denne Gjæld; men saae jeg Udvei dertil, saa troer jeg sikkert, jeg ikke gjorde mig nogen Samvittighed af, for en bestemt Tid at tage dem paa Credit. Man maa erindre sig, hvad ogsaa Schiller siger: at en stor Sjæl finder sig i en stor Ulykke, men at det er smerteligt at undvære Livets smaa Nydelser. Denne strenge spartanske Dyd kan drives for vidt. Der gives en Lov, men ogsaa et Evangelium. Man er altfor haard mod Den, som en haard Skjæbne allerede forfølger. Intet Menneske kan leve uden al Nydelse. Det er ikke første Gang jeg tænker Dette. Da jeg i min grønne Ungdom gik paa Hospitalet, havde jeg altid stor Omsorg for de fattige Patienter,

som laae der af Delirium tremens, thi at drikke Brændeviin er dog de Fattiges eneste Nydelse, det eneste Middel, de kunne skaffe til at varme og oplive dem." — „Apropos om Drikfældighed," sagde Roller, „saa tænker jeg da nok, at Maler Palmer er gaaet salig tilsengs iaftes, siden der var Giæstebud hos Grevens. Herregud! at saadanne Mennesker vil giøre Giæld, for at kunde bede Fremmede! Gud veed, hvor de kan have den Credit, thi Det, Vognen hentede, er vist taget paa Puf." — „Nei!" sagde Frøken Molly, „det er dog virkelig betalt, det fortalte vor Karl; han har seet, at Tjeneren havde Qvitteringerne hos sig." — „Pah!" udbrød Roller, „saa er det betalt med laante Penge, thi jeg kjender en Kjøbmand i Kjøbenhavn, der, som jeg har mærket, laaner dem Penge. Engang da jeg var hos ham, kom Palmer, tog ham tilside, og sagde hviskende, dog saaledes at jeg kunde høre det: „„Dersom det ikke var Dem til Uleilighed, vilde jeg bede Dem"" .... Mere hørte jeg ikke, men jeg saae, at Kjøbmanden gik ind med ham i sit Contor, hvortil Døren stod aaben, og leverede ham Penge. Paa denne Maade er det, de slaae dem igiennem." Hvormeget end Hermes i denne Sag havde taget til Gjenmæle, gik dog en høist ubehagelig Følelse gjennem hans Sjæl, Noget der lignede Skamfuldhed og Misfornøielse med den Familie, man saaledes omtalte.

Han vilde gjerne spurgt, hvilke de Gjæster vare, for hvilke Gabriele, til hans Sorg, havde været Vertinde, medens han maatte staae udenfor Døren. Han aabnede flere Gange Læberne for at tale, men kunde ikke faae Ordene frem. Endelig førte Frøkenen ham ud af denne Forlegenhed, ved at sige: „Ja nu kan jo Alting blive godt. Det var jo Jægermesteren Baron Trolle, som var der, og han skal vel giftes med Comtessen." — „Med Gabriele!" raabte Hermes, ganske forglemmende sig selv. Molly saae paa ham. „Ja! har De Noget derimod, Herr Doctor?" Roller loe høit. „Kjender De hende?" vedblev Frøkenen. Hermes havde med Eet aflagt al den Forlegenhed, som nys overfaldt ham. „Ja jeg har seet hende og talt med hende. Hun er meget for god til at tvinges til et Conveniens-Ægteskab." — „Tvinges!" raabte Molly: „Meget slet maatte hun være, om Tvang var nødvendig her. Baronen har et godt Embede og har selv Formue. Man siger, han er forelsket i hende — Mandsfolkene have jo deres egen Smag — og følgelig vil hun rimeligviis kunne berede sin Fader en behagelig Alderdom. Var det ikke en slet Datter, som ikke vilde opoffre sig for sine Forældre? Er det meer end simpel Pligt?" — „Saadanne Pligter gaae over mit Begreb," raabte Hermes: „For at forskaffe sine Forældre verdslige Fordele, skal en Pige

derfor bedrage en Mand, der elsker hende, og af hvis Haand hun vil modtage disse Fordele?" — „Bedrage ham!" raabte Molly. — „Ja bedrage ham! Maa hun ikke hykle Kjærlighed til ham? Hvad er et Fruentimmer, der hykler Kjærlighed for Penge? Eller skal hun være kold og knibsk imod ham? Det vilde han vel ikke indlade sig paa, om han vidste det inden Bryllupet." — „Gud bevares!" raabte Molly: „Skal da intet Ægteskab knyttes uden af Lidenskab?" — „Det siger jeg ikke; men intet Ægteskab bør knyttes mod Hjertets Tilbøielighed. Den, man vælger, maa man idetmindste agte og finde elskværdig." — „Nei!" raabte Frøkenen: „At finde ham elskværdig, er nu aldeles ikke nødvendigt, men det Nødvendige er Det, som Faa ere i Besiddelse af: sand Dyd, Kraft til at opfylde sine Pligter." — „Ingen," sagde Hermes, „opfylder sine Pligter i en høiere Forstand, tiltrods for sit eget Hjerte." — „O kjære Herr Doctor! De behøver ikke at gaae langt for at finde et Exempel herpaa. Min salig Svoger var sikkert et af de mindst elskværdige Mennesker. Vor fortræffelige Elise var langt fra at foretrække ham for Andre, tvertimod han var maaskee den Sidste hun vilde have valgt; men hun ægtede ham af datterlig Kjærlighed; det var hendes Pligt, det sagde jeg dengang, det siger jeg endnu. Og hvor herligt har hun ikke opfyldt sine

Pligter mod den urimeligste af alle Ægtemænd? Spørg De blot Folk, som have levet med hende, medens hun var gift; en tydsk Cousine af os, blandt andre, med hvem Elisé endnu verler Breve. Denne Dame var herovre i Vinter. Hende skulde De have talt med." — „Jeg tvivler ikke," svarede Hermes; „men er ikke Deres Fru Søsters ungdommelige Munterhed, hendes Virksomhed, hendes Interesse for hele Verden gaaet tilgrunde i dette Forhold?" — „Ak Gud!" raabte Molly grædende: „Den Engel! .... Det er en underlig Tone, hvori De taler om et saa ophøiet, jeg kunde gierne sige saa helligt Væsen. Der er Noget i Deres Yttringer, som synes mig — jeg havde nær sagt gudsbespotteligt." Med disse i største Hæftighed udtalte Ord forlod Frøkenen Værelset.

Dersom denne Dame imidlertid havde ønsket Hævn over Hermes, saa var hendes Ønske allerede opfyldt, thi den Gnist af Skinsyge, som hun havde kastet i hans Hjerte ved Beretningen om Jægermesterens formeentlige Frieri, brændte i det med en aldrig tilforn følt Hæftighed, der endnu tiltog ved Rollers Yttringer om Baronen: at det var en smuk Mand, endnu i sine bedste Aar, og et meget passeligt Parti for Gabriele, som hun vist ikke vilde afslaae, enten hun saa kunde lide Manden eller ikke. „Kunde du taale at tænke Dette?" spurgte Hermes. „Ja," svarede Roller: „Jeg

under det Adelspak, at de gaae hen og gjøre hinanden ulykkelige til Ære for Stamtræer og Rangsforordninger." — „Saa er din Sorg over hendes Tab heller ikke Kjærlighed, men blot krænket Forfængelighed." — „Det er mig en Ære!" svarede Roller: „Ærgrelse over at have faaet en Kurv er en retmæssig Følelse hos en Mand, og altid bedre og uforvindeligere end en daarlig Kjærlighed." — „For de Ord skal du have Tak!" svarede Hermes, og gik.

Hans indre Uro bragte ham til for Øieblikket at glemme alle sine Forsætter. Han ilede ud til Terrassen, til alle de Steder, hvor han haabede at kunne møde Gabriele; han vovede sig ganske nær til Huset. Den store Kat sad for Døren, og badede sig i Solskinnet. Intet andet levende Væsen var at see. For det ene Vindue i Ovisten skyggede det omtalte Laag af Malerbordet. Hermes udtømte sig i Gisninger over hvad Dette kunde være. Mismodig vendte han hjem, men trøstede sig ved Tanken om at han rimeligviis skulde tilbringe Aftenen i Gabrieles Selskab hos Præstens, hvis Indbydelse han Dagen forud var uvis om han burde modtage, men som han nu med Begjærlighed foresatte sig at følge. En otte Dages Tid var — ikke egenlig forløben — nei, den havde med Sneglegang henslæbt sig siden hiin Aften, da han fulgte Maleren hjem. Den næste Dag var bestemt til paanye at

forlade denne Egn, som han i denne Tid ofte havde lovet sig selv aldrig meer at besøge.

Selskabet var om Aftenen forsamlet i Præstegaarden. Damerne sad om Theebordet i Havestuen, hvis Døre stode aabne. Frøken Molly og Elise havde indtaget Æresppladserne i Sofaen. Med stor Snaksomhed underholdt den Første Præstekonen, den Anden derimod sad stiv og taus, og Hannes Bestræbelse for at indlede en Samtale med hende lykkedes kun meget maadeligt. Hermes og Roller gik op og ned med Præsten. Det var kun med stor Anstrengelse, at den unge Læge gav sin Skjærv til Samtalen. Længsel efter at see Gabriele træde ind, Frygt for at hun ikke skulde komme, beskjæftigede ham aldeles. Endelig opdagede han i Haven den hvide, svævende Skikkelse Arm i Arm med Præstens yngste Datter at nærme sig Havestuen. De unge Piger traadte ind tilligemed Maler Palmer. Gabriele hilsede Selskabet med høflig Anstand, og ilede derpaa til Præstekonen, der sluttede hende venligt i sine Arme og hviskede: „Hvad du er nydelig i Aften, min egen Pige!" — Og virkelig havde den gode Kone Ret. Gabriele var i sin simple, hvide Dragt saa smuk, saa yndig, som om Feernes Dronning selv havde præsideret ved hendes Toilette. Den Glæde, Hermes følte ved hendes Beskuelse, blev imidlertid dæmpet, da han hørte hende sige til Præstekonen: „Min Fader

har paalagt mig, for det Første at undskylde, at han først silde kan have den Fornøielse at komme, da han er kjørt ud med Baron Trolle, og for det Andet at bede Dem tillade, at han maa tage denne Herre med sig og indføre ham i Deres Huus, da Baronen ønsker at gjøre Herr Pastorens nærmere Bekjendtskab." Præstekonen svarede forbindtligt, og Gabriele satte sig mellem de andre unge Piger, blandt hvilke der, foruden Præstens to Døttre, befandt sig et Par Cousiner fra Kjøbenhavn. Hermes og Roller sluttede sig til denne Klynge, og det lykkedes endelig den Første at sige nogle af Selskabet ubemærkede Ord til Gabriele. De mange smaa Elskovsguder, der i denne Aften omsvævede hende, den Skinsyge der havde indsneget sig i hans Sjæl, ja endogsaa en vis Tilbageholdenhed og Frygtsomhed i hendes Opførsel imod ham, alt Dette bidrog til at opflamme hans Følelse til en Lidenskab, som han neppe formaaede at skjule. Gabriele deelte vel i Grunden hans Kjærlighed, og jublede i sit Hjerte ved hvert Beviis derpaa; men jo mere han nærmede sig, jo mere trak hun sig tilbage, ikke af Coquetterie, men af Undseelse, af Frygt for Selskabets Opmærksomhed; hvortil kom, at den Tanke, at hun var fornærmet af ham, opvakte hendes qvindelige Stolthed. Da derfor Hermes yttrede den inderligste Længsel efter et Møde som de forrige, og tilføiede, at dersom hun tilstod

ham dette, vilde han opsætte sin Hjemreise, svarede hun ham, at han selv havde givet hende at forstaae, at der i disse, som hun havde meent, uskyldige Sammenvandringer dog var Noget, som hendes Fader kunde have Grund til at dadle. Hermes følte alt Blodet stige op i sine Kinder. „Maaskee,“ sagde han med en vis Bitterhed, „maaskee er der en Anden, som kunde have Grund til at fornærmes derover?“ — Gabriele saae forundret paa ham. Han vedblev: „Jeg har hørt sige, at Baron Trolle beiler til Dem, og jeg finder Intet rimeligere.“ — „Det er meer, end jeg har hørt, og meer end jeg finder rimeligt.“ — Hermes glædede sig usigeligt over dette Svar, men dreven af en fortørnet Følelse over Gabrieles kolde Tone, sagde han dog: „Isaafald maa jeg jo lykønske mig til at være den Første, der bringer Dem en behagelig Nyhed.“ — „Men om den var ubehagelig?“ svarede hun alvorlig, „hvad saa?“ — Al Skygge af Bitterhed forsvandt af den lykkelige Elskers Sjæl. Med bevæget Stemme hviskede han: „O Gabriele! Er De vred paa mig?“ Gabriele vendte sine sjælfulde Øine til ham, da i det Samme Frøken Molly forstyrrede dette lyksalige Øieblik ved at slaae Hermes paa Skulderen, og sige: „Naa Herr Doctor! De synes reent at glemme Deres gamle Veninder for de nye. Nede i det murede Lysthuus spilles et Partie Billard, hvori min Søster

tager Deel, og følgelig haaber jeg, ogsaa De vil være med." — Gabriele skiftede Farve ved disse Ord. Hermes undskyldte sig hos Frøkenen, og vilde følge sin unge Veninde, der reiste sig, og gik ud i Haven, men Roller, som i det Samme kom til, greb hans Arm, og førte ham med sig.

Endelig kom Greven, og indførte Jægermesteren. Hermes maatte sande Rollers Ord om Denne: Det var en stor, smuk Mand i de tredive. Han forenede med et jovialt og godmodigt Væsen noget vist Raat og Udannet i sin Tone, især mod Fruentimmer, Noget der i vore Tider er altfor almindeligt, og som hos en stor Deel af vore yngre Adelsmænd synes at have afløst det gammelfranske Galanterie. Mod Gabriele viste denne Tone sig mindst. Det lod virkelig, som om han gjorde Forskjel paa hende og de borgerlige Piger. Præstens Døttre forstode imidlertid med stille Værdighed at holde Ubeskedenheden i Grændser, men de kjøbenhavnske Cousiner syntes at finde sig vel og som hjemme i denne Sphære.

Da Aftensmaaltidet var tilende, blev Selskabet siddende om Bordet, thi alle Mændene vare indviklede i en ivrig Samtale og Ordstrid angaaende Jagtlove og Forstvæsen. De unge Piger listede dem bort tilligemed Maleren, hvem de alt længe ved Tegn og Vink havde anmodet om at følge dem. Kort efter

hørte man fra Haven de fjerne Toner af en Guitar, og Hermes, som reiste sig og gik ind i Havestuen, saae i den lyse Sommeraften og ved Fuldmaanens Skin, langt ude i Haven paa en Blegeplads de unge Piger dandse paa Græsset, medens Palmer sad paa Stubben af et Træ, og spillede for dem paa en Guitar. Det var et yndigt Syn, det saae ud som et fortryllet Billede. Hermes ilede derned, fulgt af Roller, der ogsaa var kommen til. To unge Studenter i Selskabet gjorde ligesaa. De lette Skikkelser standsede deres Flugt, da disse Mænd nærmede sig. „Hvad synes Dem, mine Herrer?“ spurgte Palmer: „Er det ikke et smukt Maleri? Den gamle Satyr som spiller til Nymphernes Dands?“ — De unge Mænd fik nu Tilladelse til at tage Deel i Dandsen. Man opførte en ordenlig Contradands, man sang dertil, man loe, den ungdommelige Lystighed blev almindelig, da med Eet det ældre Selskab lod sig see. Med streng Stemme raabte Greven: „Gabriele!“ — Roller havde i dette Øieblik rakt hende Haanden i Dandsen, hun rev sin fra ham og foer ud af den dandsende Række hen til Greven, der syntes at irettesætte hende med alvorlige Miner. „Det er paa Tiden at vi bryde op,“ sagde han derpaa, henvendende sig til de Øvrige. Dandsen var pludselig ophørt, Lystigheden forstummet. Palmer reiste sig, og leverede Guitaren til Hanne. Alle toge Afsked. Da Aftenen

var særdeles deilig, foreslog Jægermesteren at gaae en Omvei, og tage Veien forbi Birkehøi, for at følge Justitsraad Roller og hans Damer hjem. Baronen bød sin Arm til Elise, og Hermes nærmede sig i samme Hensigt til Gabriele, da Greven hurtig traadte imellem dem, selv greb sin Datters Arm, og ilede hen til Baronen og Selskabet fra Birkehøi, der gik nogle Skridt forud. Maleren nærmede sig til den forstummede Hermes, tog ham under Armen, og sagde: „Und mig den Fornøielse at følges med Dem. Min Arm er ikke saa behagelig som min Søsterdatters, men derimod er der intet Menneske, som misunder Dem den. Jeg haaber," tilføiede han efter et lidet Ophold, „at den Dag vil komme, da De udgjør en Deel af vor daglige Cirkel, og da vil De af Vane og af Godhed lære, ligesom vi Andre, at overbære med min Svogers skarpe Kanter, uden at støde Dem paa disse. Der er saa Meget, som kan undskylde og formilde hans Særheder, naar man kjender ham, og det er dernæst virkelig interessant at studere en Characteer som hans. Ligesom Don Quixote vilde leve i den for længe siden forsvundne Riddertid, saaledes vil min Svoger leve i den adelige Glands, i de paa eengang stive og løse Grundsætninger, som herskede ved Pariser-Hoffet kort før Revolutionens Udbrud. Da besøgte han denne Verdens Hovedstad, og levede, som meget ungt Menneske, næsten som Dreng,

ved dette Hof i dets sidste Tider. Han var dengang meget rig, kun afhængig af borneerte Forældre, som forgudede den eneste Søn, og denne Periode er af hans hele lange Liv den gyldne Alder, den Capital af Lyksalighed, hvorpaa han siden har tæret. Iøvrigt forsikkrer jeg Dem, at meget Godt hos ham hænger sammen med hans Skyggeside. Hans Ord er helligt, han glemmer aldrig en modtagen Tjeneste, han er meget taknemmelig, endogsaa mod en Fiende, han er meget redelig, og bærer standhaftig og uden Klage ethvert Tab, som ikke berører hvad han kalder sin Ære; og for denne Idee, om den ogsaa er misforstaaet, kunde han med Rolighed opoffre Livet og Alt, hvad der er ham kjært." — „Jeg vil ikke fordømme ham," svarede Hermes, „skjøndt det synes, som om han let kunde saare Andres Æresfølelse uden Skaansel. Imidlertid føler jeg undertiden selv, at Det, vi kalde Ære, er for Enhver en Skræmsel, der ofte staaer mellem os og vor sande Lykke." — „Nei!" raabte Palmer: „Det er vistnok, troer jeg, en Misforstaaelse. Verdens Dom er ikke det Samme som virkelig Ære. Denne hænger sammen med vor Samvittighed, med vor Sjæls Helligdom, og kan aldrig staae iveien for vor sande Lykke. Jeg for min Deel har aldrig giort noget Offer for Det, som Verden forstaaer ved Ære. Den Her-

lighed har jeg trukket af mig, som en Kjole; derfor gaaer jeg sagtens ogsaa lidt luslidt og som en Ridder af bedrøvelig Skikkelse. Men det gjør mig ikke ulykkelig. Jeg er i den Henseende som Lazzaronerne: Frihed, Uafhængighed, Raadighed over min Tid, det er mine Goder, som jeg ikke kan opoffre. Livet er altfor kort, til at jeg har kunnet sælge det Mindste deraf til Andres Hensigter." — "Livet er kort," udbrød Hermes: "Ja tilvisse, men det var ikke godt, om det var længere; det er altfor fuldt af Vildfarelser og Smerter, til at man skulde ønske, det var mere langvarigt." — "Hvad siger De, unge Mand!" raabte Palmer og standsede i sin Gang: "Livet er skjønt. Tro mig gamle Karl, hvis Vei gjennem Livet har havt mange skarpe Torne; jeg har dog aldrig ophørt at sige: Livet er skjønt. Mangen Nat i min lidenskabelige Ungdom er jeg gaaet op og ned i mit Værelse, overladende mig til de fiendtlige Dæmoners fortvivlede Indskydelser. Men naar da en lysende Morgenrøde er opgaaet over mit og al Skabningens Hoved, da har jeg følt Sandheden af de Ord: Guds Godhed er hver Morgen ny. Hvilken Lykke indbefatter ikke blot det at leve? et menneskeligt Liv? at være sig bevidst, at tænke, føle, skue Kunsten og Naturen, ikke som en Uindviet, nei som Den, der aner det Guddommelige, som gaaer igjen-

nem dem, og som med beslægtet Røst tiltaler Det, der er guddommeligt i vort eget Væsen? Paa en Aften som denne f. Ex., maae da ikke alle smaalige Sorger vige ved dens Afglands af en uendelig Herlighed? Naar jeg i saadanne Nætter vandrer mine eensomme Veie, da synes mig, at Alting taler til mig. Den synlige Natur ligger som i Drømme, og en aandelig Verden vaagner og aabenbarer sig. Venlige Nympher tilvinke Vandreren deres Hilsen, Dryaden i Træet hvisker til ham i Bladenes sagte Raslen, og Nereidernes fjerne Sange viftes af Zephyrerne til ham, for at trøste ham." — Hermes smilede. „Disse mythologiske Forestillinger ere meget skjønne, men de ere døde og borte for os Nulevende." — „Ikke for mig," raabte Maleren: „Nei, hvor jeg gaaer og staaer, forlystes jeg af disse Billeder. Den gamle Ovid følger mig som en trofast Ven, og en stor Sandhed ligger desuden i den Forestilling, som gjør os al Naturen menneskelig og beslægtet."

Denne Samtale blev afbrudt af en anden, mere høirøstet og af ganske anden Art. Greven og Roller vare, som det lod, geraadede i en hæftig politisk Ordstrid. Man havde allerede fulgt Damerne til Birkehøi, men havde i Samtalens Hede taget en kort Afsked med disse, og det øvrige Selskab fulgte nu Greven og hans Datter til deres Huus, som ad

denne Vei laae længere fra Præstens, end det Rollerske Lyststed. Greven havde i sin Hæftighed sluppet Gabriele, hvem Jægermesteren havde givet Armen. Den gamle Herre og Roller syntes overordenlig ophidsede. Palmer og Hermes løb til, for at afbryde Striden. Den Første gik hen til Greven og begyndte en ganske anden Samtale, den Anden greb Rollers Arm, trak ham tilbage og bebreidede ham hans blinde Iver og liden Skaansomhed mod en Olding som Greven. Denne ilede foran Selskabet med saa hurtige Skridt, at de Yngre kun med Anstrengelse kunde følge ham. Forgjæves advarede Maleren ham for de mange Trærødder, som gjorde Gangen usikker i Skoven, hvor man nu var indtraadt, da han med Eet, lige udenfor sin Gitterdør, snublede og faldt baglænds til Jorden. Han laae ubevægelig. Man ilede til, Mændene løftede ham op og bare ham med forenede Kræfter gjennem Lystskoven til hans Huus. Skrækken var almindelig. Gabriele stod som en Marmorstøtte, taus og bleg, og kun hendes hæftige Zittren forraadte, at hun var ilive. Hermes anvendte Alt hvad hans Kunst for Øieblikket kunde udrette. Greven vaagnede af sin Afmagt, og aabnede Øinene; man mærkede, at han var ved sin Bevidsthed, men han var saa svag, at han ikke kunde tale. Hermes undersøgte Contusionen, der ikke syntes betydelig, men

imidlertid indfandt der sig Symptomer, som lode Lægen befrygte en Hjernerystelse; dog fortaug han Dette for Gabriele, som han søgte at berolige. Man bragte den Syge tilsengs. Hermes skrev Recepter, som Roller med største Godmodighed paatog sig selv at besørge fra Apotheket, der laae en Fjerdingvei derfra i en lille By. „Jeg har yngre Been," sagde han, „end den gamle Peter. Det haster; og Heste og Vogne ere ikke saa nær, at jeg ikke skulde løbe hurtigere, end de kan skaffes tilveie." Forunderlig snart kom han tilbage, og fjernede sig derpaa tilligemed Jægermesteren. Maleren og Hermes vilde vaage hos den Syge; og efter mange indstændige Bønner lykkedes det Begge at formaae Gabriele til at søge den Hvile, hun saa høilig behøvede.

Efter et Par Timers Forløb befandt Greven sig bedre. Han talede, tog Medicin, som Hermes bød ham, takkede ham forbindtligt, kaldte Maleren til sig, trykkede hans Haand, og spurgte til Gabriele. Derpaa lagde han sig til Hvile, og syntes snart at ligge i en sød Søvn. De to andre Mænd vare længe tause. Hermes sad ved Sengen, betragtede Patienten og følte af og til hans Puls. Palmer reiste sig meget ofte, gik med kjendelig Urolighed hen til den Syge, og saae vist paa ham. Endelig sagde han: „Er det en virkelig Søvn, hvori han ligger,

saa synes mig, at han sover meget sødt." — „Ja," svarede Lægen, „han sover virkelig, og jeg begynder af denne og flere Omstændigheder at nære det bedste Haab. For et Par Timers Tid siden var jeg bange. Et saadant Fald er altid betænkeligt for en saa gammel Mand." — „Ja og dertil svag," sagde Palmer, „og desuden i saa oprørt en Sindsstemning. Det er mig ordenlig en Vederqvægelse at see ham ligge saa rolig og sove. Søvnen er dog en af Menneskets bedste Venner." — „Ja," svarede Hermes: „en ganske besynderlig, helbredende Kraft er skjult i denne Tilstand." — „Tilvisse helbredende," udbrød Palmer, „og ikke blot for Legemet, men ogsaa for Sjælen. Den Sorg, den Krænkelse, som om Aftenen synes os utaalelig, er ofte om Morgenen saa let, at vi spotte det Oprør i vort Sind, som den milde Søvn har dæmpet. Jeg har mangengang tænkt, at saaledes maa den dybere og ventelig længere Søvn, vi kalde Døden, berolige, formilde Affecterne, og lade os vaagne med en ædel Foragt for vor jordiske Smaalighed. Er det dog ikke besynderligt, at vi Mennesker, der med saa stort Velbehag overgive os til Søvnen, kunne gyse tilbage for at overgive os til dens kraftigere, maaskee end mere velgjørende Broder?" — Hermes havde under denne Replik bøiet sig over den Syge; og efter endnu engang at

have følt hans Puls, reiste han sig, tog Palmer under Armen, og førte ham til den modsatte Deel af Værelset, hvor de Begge satte sig.

„De har der," sagde Hermes, „berørt en Materie, der, næsten saalænge jeg er mig bevidst, har i saa høi Grad beskjæftiget mine Tanker, at jeg ofte i lang Tid har forfaldet til Grublen og Melancholie derover. I min Stilling er der saa Meget, som fremkalder disse Ideer: Døden, som jeg fra min første Ungdom har seet i saamange Skikkelser; Naturen, hvis Virken vi forgjæves søge at gjennemtrænge.... Der er mangt et Øieblik, hvori jeg ordenlig kan fortvivle ved de Tanker, de Tvivl, som opstaae i min Sjæl. Min Fader siger ofte til mig: Stræb at holde dine Patienter ilive i denne Verden, og bryd aldrig dit Hoved med deres Skjæbne, naar de have forladt den. — Men det er mig umuligt at efterkomme denne Forskrift. Alting bringer mig til at gruble paa dette og de dermed forbundne store Spørgsmaal. Hvad De nylig yttrede om Søvnen og Døden, har jeg ogsaa tænkt. Man kalder dem Brødre. Gud give, de vare det fuldkommen! Men under Søvnen vedligeholdes alle Legemets til Livet nødvendige Functioner, derfor vaagne vi; men i Døden ere de alle ophørte, med Legemet er det forbi, det er vist; og dersom vi altsaa skulle opvaagne, saa maa

det være under ganske andre Betingelser end dem, under hvilke vi sov ind, og her standser vor Viden." — „Vel sandt," svarede Palmer, „men noget Lys synes mig dog vi kunne hente, blandt Andet fra Søvnen. Legemet er dog ubrugbart for Sjælen, og denne lever, virker, er sig bevidst i Drømme. Vi bevare i denne Tilstand Erindringen; mangen Evne er endogsaa stærkere." — „Maaskee, men ikke klarere. Og betænk, hvilken besynderlig forvirret Svæven af Forestillinger der griber os, inden Søvnen ganske har bemestret sig os — Noget, der ofte har forskrækket mig, saa jeg har faret op og ordenlig er bleven bange for at sove ind og saaledes tabe mig selv." — „Det er, inden man virkelig sover," sagde Palmer: „men naar den rette Søvn er der, saa lever Sjælen i en os uforklarlig Tilværelse, uafhængig af Legemet." — „Uafhængig? ja det er Spørgsmaalet! Om Legemets Herredømme over det Aandelige i vort Væsen kunde jeg fortælle mange forunderlige Historier. Jeg vil blot indskrænke mig til een som falder mig ind: En af mine Bekjendte, en ung Mand, var bleven bedragen af sin Elskede; han tog sig Dette saa nær, at hans Nærmeste befrygtede, at han havde fattet det Forsæt at dræbe sig. Den troløse Dame, en Person hvis Tab vist nok ikke var saamange Ophævelser værd, skulde snart have Bryllup med sin nye Brud-

gom. For denne Bryllupsdag frygtede man især, og da den var nær, kaldte man mig som Læge og Ven til den unge Mand. At jeg som Ven Intet kunde udrette, mærkede jeg strax, thi han var aldeles utilgængelig for alle fornuftige Forestillinger; og da hans Sindslidelser virkelig havde gjort ham noget syg, greb jeg til det Middel, at jeg paa den omtalte ulykkelige Dag bibragte ham et stærkt Vomitiv, der ikke lod ham have Tid til at hænge efter Griller den Dag, og som efterlod en Mathed for den næste, der saaledes dæmpede hans oprørte Sind, at baade jeg og hans bekymrede Slægtninge kunde formaae ham til at høre os og med Rolighed indlade sig med os. Kort sagt, han var helbredet fra samme Stund." — „Historien er meget god," sagde Palmer, „men den beviser blot, at udvortes Hjelpemidler kan bidrage til at berolige et Menneskes Sind. En Sygdom, en legemlig Smerte, en stor Anstrengelse er som det leucadiske Spring, der, som man troede, og ikke uden Grund, kunde helbrede en ulykkelig Lidenskab. En stor, ny Sorg, en stor Forandring ialfald, gjør vel det Samme uden legemlig Medvirkning. At Legemet imidlertid har stort Herredømme over Aanden, er vistnok. Men derfor haaber denne ogsaa paa en større Frihed." — „Ak hvem der ret forstod at haabe!" sagde Hermes: „thi hvorvel jeg er ung endnu, og

higer maaskee med altfor stor Begjærlighed efter Livets Nydelser, hvis Værd jeg vel kjender, saa maa jeg dog idelig sige mig selv: hvad er Livet vel værdt, dersom ikke Udødelighedens Aande opliver det Hele? Der er vel Øieblikke, hvori en Fornemmelse af et høiere Liv griber mig. Dersom jeg var meget lykkelig, dersom jeg altid kunde leve hos et elsket og beundret Væsen og i en daglig Omgang, der saaledes tiltrak mig, som Deres, kjære Herr Palmer, saa troer jeg, at denne salige Følelse oftere vilde vaagne; men naar jeg — som ofte hændes — føler mig som ene mellem andre Mennesker, saa faaer jeg mangengang et saadant Syn paa hele Livet, paa hele Naturen, at jeg væmmes ved det. Træerne forekomme mig da som store Bregner, hvilket man jo siger, at de i Verdens Urtider have været; Menneskene som noget forædlede Sælhunde; alt Levende som underlagt Forraadnelsens og Tilintetgjørelsens afskyelige Scepter; og ingen Barmhjertighed, ingen Kjærlighed uden i mit eget Bryst, som Intet i den tomme Himmel besvarer; og jeg synes da, at jeg kunde omfavne den hele Slægt af Fornuftvæsener paa denne og alle andre Kloder, for at indgive dem min Kjærlighed, græde med dem og døe for dem." — Alvorlig svarede Maleren: „Noget Lignende har jeg ogsaa følt i enkelte mørke Timer. Men ligesom Mennesket kan saaledes

leve en Tid i et Helvede, saa kan det ogsaa have Dage, da det lever i Himlen. Siig mig, denne Kjærlighed, denne Længsel i Deres eget Bryst, hvorfra kommer den? Dog ikke fra den Natur, som synes Dem død? Eller fra den Himmel der synes Dem tom? De formaaer at optage i Deres menneskelige Bryst alle Menneskers Elendighed, og denne Følelse, fører den ikke Deres Tanke lige hen til Ham, som optog al Menneskehedens Smerte i sit eget Bryst, som indgav den sin Kjærlighed, græd med den og døde for den? Og gjennemtrænges vi af hans Lære, da see vi Aanden, som svæver over den forgængelige Verden." — „Ak kjære Palmer! ved Gud! jeg hører Dem gjerne. Deres Ord glæde mig, men jeg veed, jeg kan ikke holde dem fast. Der er saa Meget i denne visstnok skjønne Lære, som min Fornuft ikke kan antage: Disse Mirakler og" .... Palmer afbrød ham: „De vil maaskee forundre Dem, naar jeg siger, at der er Noget i mig, som gjør disse saakaldte Mirakler anskuelige for mig, skjøndt jeg ikke kan forklare det, som jeg vilde. F. Ex.: Det forekommer mig, som der var en Kraft i Mennesket, som vi kun ane, men som vi maaskee kunde udøve, dersom vi vare uden Synd, dersom vor Villie var saa reen, saa hellig, som hans var. I de magnetiske Erfaringer ligge jo allerede et dunkelt Spor til noget Saadant." — „O

vee!" raabte Hermes: „De magnetiske Erfaringer! Der nærme vi os dette Sværmeriets Rige, som jeg er saa angst for at betræde." — „Gud bevares!" raabte Maleren: „Tro ikke, jeg antager Alt hvad Sværmeri og Bedrageri fortælle os om disse Ting, men Noget er dog deri; mellem Sjælene er en Sympathie, en Forbindelse, som vi føle, og ikke kunne forklare. Og — gives der ikke salige Øieblikke, hvori det høiere Liv aabenbarer sig for os? Jeg er vis derpaa: vi leve allerede i en bedre Verden, men vi ere os det kun bevidst i enkelte lyse Momenter. Vi ere Søvngængere i dette Jordeliv, vi have kun en halv Bevidsthed." —

De taug Begge. Endelig sagde Maleren: „Der var en Tid, et Øieblik i mit Liv, som har gjort et uforgængeligt Indtryk paa min Sjæl. Har De nogensinde været i vor Kirke herude, og seet Altertavlen?" — Hermes benægtede det. Maleren vedblev: „Den har jeg malet, for fire og tyve Aar siden, da jeg kom hjem fra Udlandet. I tolv Aar havde jeg reist omkring i Europa, og i flere Aar opholdt mig i Italien, hvor jeg havde beruset mine Øine og min Aand med de store Mesteres Værker, og med inderlig Kjærlighed forsøgt at copiere et Par, der lykkedes mig nogenledes. Iøvrigt er Landskabet mit egenlige Fag, men jeg følte dengang en ubeskrivelig Trang

til at componere efter mit eget Hoved en Altertavle til Kirken paa mine Fædres Gods. I denne Kirke var jeg døbt. Godset tilhørte nu min Søster, Gabrieles Moder, som dengang endnu levede. Jeg havde ofte anstillet Betragtninger over den Omstændighed, at de Mestere, som havde behandlet Momenter af Jesu Liv, saa ofte havde valgt at fremstille ham i hans Død og Lidelse. Jeg indsaae vel, at en skjøn Idee kunde ligge i Synet af det Menneskelige, som forsvinder, medens det Guddommelige løsriver sig derfra, men endnu udlyser i Udtrykket af den Lidende. Imidlertid syntes mig ikke Kampen mellem det Guddommelige og det Menneskelige at være det rette Moment for Kunsten; ikke disse Lidelser, for hvilke Naturen gyser tilbage, og hvorved Sjælen ikke føler sig opløftet. Det Guddommeliges Seir over Verden, Livets over Døden, Dette syntes mig det rette Standpunkt. Kunsten har jo ogsaa flere Gange behandlet Opstandelsen. Og de høist poetiske Scener, som fulgte denne, have altid tiltalt og henrevet mig. Jeg valgte derfor til Emne for min Fremstilling det Sted af den hellige Skrift, hvor Apostelen fortæller, at Disciplene, efter deres Herres og Mesters Død, forladte og modløse, forfulgte af Jøderne, forsamlede dem hemmeligt og stille indenfor lukkede Døre, da Han, de begræd, pludselig stod midt iblandt dem,

og sagde: „Fred være med eder!“ — I min Phantasie udmalede jeg denne Scene: den lille trofaste Skares Overraskelse; dens Overgang til salig Glæde fra Angst og Sorg; den lysende, halv forklarede Skikkelse mellem dem i det dunkle, tillukkede Rum, hvor de ydmygen havde giemt dem selv og deres Kummer. Jeg tænkte mig dette Sted som en forfalden Hvælving af østerlandsk Architectur, med en Aabning høit oppe ved Loftet, igiennem hvilken nogle Grene af et Palmetræ saaes oplyste af en asiatisk Dag ved Solens Nedgang, hvis røde Skjær contrasterede med det rene hvide Lys, der udgik fra Frelserens Skikkelse, som et Symbol paa det Lys, der opgik for Verden. Paa mine Reiser havde jeg hændelsesviis giort Bekjendtskab med en gammel engelsk Sø-Officeer, der var en ivrig Swedenborgianer, og som gjorde sit Bedste, for at indvie mig i sin forunderlige Lære, hvoraf virkelig Et og Andet i høi Grad interesserede mig; og da mit omtalte Maleri allerede dengang svævede for min Phantasie, var der i hans Forestillinger een Idee, som greb mig besynderligt, da den forekom mig som anvendelig i Det, der beskjæftigede mine Tanker. Han antog nemlig, at det dødelige Legemes Modsætning til den udødelige Aand, som er Menneskets inderste Kjerne, forenes ved Sjælen, en ligeledes udødelig, men ikke uforanderlig

mennesklelig Form, der ligesom Lyset udgjør et Medium mellem den aandelige og legemlige Natur, og allerede her paa Jorden danner sig i Legemet, opliver det, og efter Legemets Død følger Aanden, uadskillelig fra denne. Dog, sagde han, var denne Sjæl ikke strax efter den jordiske Død af saa aandelig Natur, som den efterhaanden antog. Jeg greb, som sagt, denne Ledetraad for min Phantasie, og forestillede mig, at Frelseren havde viist sig i denne — hvad skal jeg kalde den? sjælelige, ætheriske, men dog beskuelige Menneskeform for de elskende og sørgende Venner. De to Disciple, som vandrede til Emaus, og som han mødte paa Veien, kjendte ham ikke, før han brød Brødet ved Aftensmaaltidet; da forsvandt han for deres Øine. I den Scene, jeg vilde fremstille, kom han igjennem lukkede Døre. Alt Dette tyder paa noget Svævende, noget Blendende og for Øiet Usikkert, som man maa tænke sig en synlig Aabenbaring. Saaledes, tænkte jeg, maatte den Opstandne vise sig, indtil han tilsidst meer og meer afkastende det jordiske Støv, som efter hiin Lære endnu klæbede ved Sjælen, ved sin Himmelfart forsvandt for de dødelige Øine, som ikke længere kunde udholde hans Straaler. Begeistret af disse Forestillinger begyndte jeg at male. I Førstningen gik det godt, men da jeg kom til Hovedfiguren, standsede jeg, og forfærdedes for den Op-

gave, jeg havde givet mig selv at løse. Det var mig umuligt at fastholde det Billede, som i usikkre Træk svævede for mig. Hver Dag betragtede jeg mit Arbeide, tog Penselen i Haanden, og kastede den igjen; hver Nat søgte jeg i min Phantasie at samle mine Forestillinger; forgjæves! de flygtede for mig som Skygger. Jeg sørgede, og sagde mig selv, hvad jeg desværre ofte har sagt: Jeg er ingen sand Kunstner; hvad der lever i min Sjæl, vil jeg først hisset kunne see Ansigt til Ansigt. — Jeg opholdt mig i hiin Tid hos min Svoger og Søster paa deres Gods i Jylland. Mismodig og forstemt reiste jeg til Kjøbenhavn, og forblev der et heelt Aar, uden at foretage det mindste Arbeide. Efter min Søsters Ønske vendte jeg imidlertid tilbage til Palmfelt. Mit neppe halvfærdige Maleri stod der, som jeg havde forladt det. Da jeg nu efter saa lang Tids Forløb saae det igjen, blev jeg betagen af et usigeligt Veemod. Det var silde ud paa Natten, jeg var med min Natlampe i Haanden gaaet fra mit Sovekammer ind i mit andet Værelse, dreven af Længsel efter at see det igjen. Forunderligt tog det sig ud i denne Belysning. Grupperne af Disciplenes næsten færdige Figurer forekom mig som levende, som forfærdede over den overstrøgne Hovedfigurs døde Skikkelse. Efterat jeg nogle Minuter havde betragtet Maleriet, opløste min

Smelte sig i Taarer, jeg foldede mine Hænder med ydmyg Andagt, og bad stille: O min Herre og Mester, hvis forklarede Træk jeg i formastelig Tillid til min Kunst har villet fremstille for Verden! Du veed, det er ikke skeet i daarlig Stolthed, men i Kjærlighed til dig og til den Kunst, for hvilken jeg har forladt Alting. Er jeg Synder for denne Kjærligheds Skyld ikke forskudt af din Naade, da opliv mit sunkne Mod, og lad et Glimt fra dine Straaler oplyse det Mørke, der ruger over min Sjæl. — I dette Øieblik kom jeg til at tænke paa den store Raphael, for hvem, som man siger, Madonna i Drømme aabenbarede sig. Han var som Menneske en Synder, som jeg, men i Kunsten en Helgen. Jeg følte dybt min Ringhed, mit Liv syntes mig forspildt, men jeg følte tillige en inderlig Medynk med mig selv og et Slags Beroligelse i min Samvittighed. Jeg græd saa længe og saa hjerteligt, som jeg aldrig veed at have grædt i mit øvrige Liv. Endelig gik jeg tilsengs, men jeg kunde ikke sove. Dog hvilede jeg med tillukte Øine, og en stille Ro, en Trøst, jeg veed ikke selv hvorledes, vederqvægede mig. Jeg hæftede dog i denne Tilstand Tankerne paa mit Maleri, paa den Scene, jeg havde villet fremstille. Jeg følte saa levende den Længsel, den Kjærlighed, som havde besjælet de lyksalige Disciple, der havde fulgt Jesus og været elskede af

ham. Da syntes jeg, at hans Skikkelse blev mig klar; det forekom mig i min Phantasie, som jeg saae ham langtfra nærme sig, fulgt af en Skare Mennesker, gjennem en Egn, hvor jeg stod under et Træ, skjulende mig bag Stammen. Han gik forbi, men kastede i sin svævende Gang et Blik paa mig, som faldt i min inderste Sjæl, og aldrig vil forlade den. Hans Klædebon havde en Farve, som Skyen undertiden har ved Morgenrøden. Jeg rakte Haanden ud for at gribe Fligen deraf og trykke den til mine Læber, men jeg trak Haanden tilbage og tænkte: Nei jeg er ikke værdig til at berøre dette Gevant. Men jeg saae Indtrykkene af hans Fjed i Sandet, kastede mig ned og trykkede mit Ansigt til de hellige Spor. Den Salighed, jeg i hiint Øieblik følte, kan ikke udsiges; den var for stor for et dødeligt Bryst; ogsaa forlode mine Sandser mig, jeg faldt i en dyb Søvn, og sov næsten i tolv Timer. Men for mig var Dette en guddommelig Aabenbaring, som har beroliget mit Hjerte for stedse. Ofte har jeg søgt paany at fremkalde denne Stemning, dette Billede, men forgjæves. Dog haaber jeg vist, i min Dødsstund vil jeg see det igjen; dette Blik vil vække mig af Dvalen; jeg vil gribe Fligen af min Herres Klædebon, og hæve mig ved det til hans Rige."

„Kjære Palmer!“ raabte Hermes: „I Sandhed, De er Digter! Herligt har Deres Digt opløftet mig. O Gud! kunde dog jeg arme tvivlende Menneske hæve mig paa Deres Vinge mod Troens stille Paradiis!“ — Taarerne glindsede i den unge Mands skjønne Øine. Maleren trykkede taus hans Haand. Efter et lidet Ophold spurgte Hermes: „Men Maleriet? Lykkedes det Dem at udtrykke paa Lærredet, hvad De saaledes i Phantasien havde seet?“ — „Nei, det formaaede jeg ikke; men dog et Gjenskin deraf lykkedes det mig at tilveiebringe. Mod og Glæde kom tilbage, og den Tid, jeg arbeidede paa mit Værk, var den lykkeligste i mit Liv. Det var ved Paasketider, at jeg igjen begyndte at male. Foraaret var usædvanlig skjønt. Jeg tilbragte daglig flere Timer med at vandre i mine kjære Fædrene-Egne. Jeg syntes, at en østerlandsk Himmel smilede til mig; mine Tanker fulgte de poetiske Sagn, som Dagenes Evangelier forkyndte; jeg troede mig at ane de himmelske Hærskarers Nærhed, jeg var forsonet med mig selv og med al Naturen, og i denne forsvundne skjønne Tid levede jeg virkelig i den bedre Verden. Julemorgen blev mit Maleri første Gang fremstillet i Kirken. Vi havde anbragt en lille Lysekrone i den simple Landsbykirke, som vi desuden havde prydet med grønne Grangrene og andre Vinterværter. Ved Skinnet af Alterlysene og de andre Lys i de

dunkle Hvælvinger tog mit Billede sig ganske magisk ud. Jeg tænkte paa hiin Nat, og græd af Glæde, som jeg dengang græd af Sorg." — "Men," spurgte Hermes, „sagde De ikke før, at Deres Maleri var her i Kirken?" — „Jo," svarede Maleren: „En særegen Skjæbne har fulgt det. Strax efter hiin Juul reiste jeg tilbage til Kjøbenhavn. Andre Forbindelser og Beskjæftigelser forvoldte, at jeg i nogle Aar ikke gjensaae Jylland. En Familiefest førte mig der tilbage. Mine Søster og Svoger havde en Søn, der allerede var en syv til otte Aar; men i de følgende Aar havde de været saa uheldige at miste to Børn, som vare komne døde til Verden. Da endelig den bekymrede Moder atter fødte et levende Barn, vor Gabriele, yttrede hun med saa megen Varme sit Ønske at see mig dele hendes Glæde og være Barnets Gudfader, at jeg reiste ufortøvet til hende. Medens jeg nu opholdt mig der, indtraf det Uheld at Lynilden slog ned i den gamle Kirke og tændte den. Med Angst for min Altertavle vovede jeg mig ind i den brændende Bygning, fulgt af et Par raske Karle; og ikke uden Fare lykkedes det os at redde min Skat. Den stod derpaa i mange Aar i min Svogers Sal, da det gik langsomt med den nye Kirkes Opbygning, og inden den blev færdig, havde Alting forandret sig: min Søster var død, det gode Palmfelt solgt. Min Svoger

og jeg besluttede efter flere Lykkens Omverlinger i Forening at bosætte os i denne Egn, hvor jeg alt i flere Aar om Sommeren havde boet i Degnekonens lille Huus, paa hiin Side Skoven. Vi toge da blandt Andet hiint Maleri med, jeg restaurerede det, og skjænkede det til denne Landsbykirke, hvor De kan see det, om De saa behager." —

Under disse Samtaler var Natten ganske forsvunden. Den Syge, som imidlertid havde sovet, vaagnede, og befandt sig saa vel, at Lægen meente at kunne erklære ham for at være uden Fare. Gabriele kom sagte listende ind. Det hvide Morgenskjær faldt paa den hvidklædte, fine, blege Skikkelse, og gav den et eget, ætherisk Udseende. Hendes Øine udviste, at hun mere havde tilbragt Natten med at græde end med at sove. Hermes gik hende imøde, beroligede hende over hendes Faders Tilstand, og førte hende hen til hans Seng. Greven talede mildt og muntert til hende, og de yndigste Jomfruroser afløste Lilierne paa det unge, glædestraalende Ansigt. Den gamle Peter kom ogsaa ind, og da han paatog sig sin Herres Pleie, overtalte Greven de Andre til at søge nogle Timers Hvile. Man anviste Hermes et nydeligt Kammer. Maleren gik ind i sine Værelser; Hermes gik tilbage til Forsalen, hvor han traf Gabriele, hvem han paa det ivrigste anmodede om at unde sine for-

grædte Øine et Par Timers Søvn. „Deres Fader er uden Fare," tilføiede han: „Om faa Dage, det haaber jeg, er han ganske friſk; ſaa kan De være rolig .... og glad, ikke ſandt?" — „Jo!" raabte Gabriele, idet hun foldede Hænderne: „Jeg takker Gud og Dem!" Med et ubeſkriveligt Udtryk ſaae hun op til ham, og ſagde: „De er ogſaa glad?" — „Som Deres Fader var min egen!" raabte Hermes, idet en Purpurrødme udbredte ſig over hans Kinder. Han var ganſke beruſet af Kjærlighed, han var traadt nær hen til den yndige Pige, hans Arm omſlyngede hende, han ſaae hende ind i de dunkle Øine, og næſten uden at vide det, trykkede han ſine brændende Læber til hendes Roſenmund. Gabriele viklede ſig ſagte ud af hans Arme. Han holdt hende tilbage. „Er De vred?" ſpurgte han med et Udtryk af inderlig Ømhed. „Nei!" ſvarede hun undſeelig, med nedſlagne Øine. Han trykkede hendes Haand til ſit Bryſt, kysſede den hæftigt, og ſagde: „O Gud! at et ſaadant Øieblik dog var Evigheden!" — Gabriele flygtede, men ſaaledes var den tauſe Pagt ſluttet, og — ſom Begge tænkte — for Evigheden.

Hermes følte ſig ſaa lykſalig, at hans Betænkeligheder ved en Forbindelſe med Grev Granhjelms Datter og Rollers fordums Elſkede ikke kunde komme til Orde i hans Sind. Han kunde ikke ſove. Han

vandrede omkring i det ganske stille Huus, dette Huus, som saalænge havde været en Gjenstand for hans vaagne Drømme. Han aabnede sagte den ene Dør efter den anden, og besaae de Værelser, som hidtil vare ham ubekjendte. Alting forekom ham som et Eventyr, som et Sted man seer i Drømme, et saa magisk Lys var udbredt over den Forening af Smag, Orden, Kunst, Simpelhed og gammeldags Pragt, som herskede her. I Daglighstuen vare Væggene behængte med Malerier, hvoraf de fleste hørte til den nederlandske Skole. Rammerne og deres hele Udseende bare Præg af, at de våre gamle. Kun nogle faa lode til at være Palmers Arbeide, og ved nærmere Undersøgelse fandtes ogsaa hans Navn bag paa dem. Mellem Vinduerne, som gik ud til Haven, hængte et Speil, hvis overordenlige Størrelse vidnede om, at det havde hørt til et større og høiere Værelse. I et lille Cabinet, hvor adskillige Jagt-Redskaber, et Skriverbord, samt en lille Bogsamling tydede paa, at det var Grevens eget Værelse, fik Hermes Øie paa et Miniature-Maleri, der var en fortræffelig Udførelse af den ofte omtalte Skizze, som han bar hos sig. I den yndigste Belysning saae man Huset fra Lystskoven; ogsaa Katten sad der, fuldkommen lig sin levende Original. „Hvo maler dog disse Stykker?" tænkte Hermes: „Hvem er dog denne Elev, som Palmer siger

sig at være stolt af?" — Han gik ud i Haven. Den var anlagt i en ualmindelig, men yndig Smag, og vedligeholdt med stor Kjærlighed og Omsorg. Den skjønneste Sommermorgen tilsmilede ham, og han syntes sig forflyttet til en ny, en ideal Verden, som han endnu aldrig havde betraadt uden i Phantasien.

Greven kom sig snart; dog var han meget svag, og kunde i den første Uge ikke være oppe hele Dagen. I denne Tid syntes det, som om han ikke kunde undvære sin Læges Nærhed. Han havde fattet en stor Tillid til Hermes, overøste ham med Forbindtlighed, og var aldrig tilfreds, naar Denne, hvad undertiden hændte, var gaaet til Birkehøi. Saaledes blev vor unge Ven som hjemme i Grevens Huus, og tilbragte der sin meste Tid.

En Deel af Sommeren gik hen. Den gamle Herre kom sig efterhaanden, og begyndte sin gamle Levemaade; dog kunde han ikke længere taale Jagten, men kjørte imidlertid ofte ud med Jægermesteren, der jævnlig besøgte Huset. Hermes tog af og til ind til Kjøbenhavn, men kom igjen, saasnart hans Forretninger paa nogen Maade tillode det. Han gjorde da næsten daglige Besøg paa Birkehøi, men boede hos Grevens, og forlod kun lidet dette Sted, hvor han svømmede i et hidtil ukjendt Hav af Lyksalighed og Forhaabninger. Siden hiint Udbrud af deres unge

Kjærlighed havde Gabriele og han ikke nærmet sig hinanden. De talede sammen med Blikke, med tusinde smaa, kun for dem selv forstaaelige Hentydninger, om deres indbyrdes Forstaaelse. Dette Huus, der var skildret for Hermes med saa slette Farver, fandt han nu at være et Mønster paa fornuftig Sparsomhed, Nøisomhed og beundringsværdig Færdighed i at formilde tarvelige Kaar og forskjønne dem ved Ziirlighed og Orden. Hver Morgen tidlig saae han Gabriele beskjæftiget i Huusholdningen, og Maleren i Haven. Denne Mands Nøisomhed og Afholdenhed i det daglige Liv kunde han ikke nok beundre. Hver Dag besøgte han Palmer i hans Værelser, og glædede sig over de Arbeider, som der vare opstillede. Mange vare rigtignok ikke færdige, og lode til aldrig at skulle blive det. Da han engang yttrede sin Forundring over, at en saa udmærket Kunstner var saa lidet kjendt og paaskjønnet, sagde Denne: „Det har i sin Tid ikke manglet mig paa gode Tilbud; men da jeg var ung, eiede jeg endnu nogen Formue, og kunde ikke give Slip paa mit frie og ubundne Liv; nu kan jeg det mindre, da jeg er bleven gammel. Og desuden er jeg tilfreds: jeg har Alt hvad jeg behøver, thi jeg behøver kun Lidet.“ — Dette Huus var virkelig et lidet Tempel for de skjønne Kunster. Overalt mødte Øiet disses Frembringelser, og om Aftenen,

naar Familien var samlet, forelæste man baade af den ældre og den nyere Literaturs fortrinligste Værker, hvilke Palmer altid bragte tilveie. Undertiden opførte han og Gabriele tostemmige Sange, hvortil de accompagnerede dem paa to Guitarer. Disse Sange vare næsten alle, ligesom Huusgeraadet, et Par Decennier tilbage i Tiden, men de fleste overmaade skjønne, for det meste franske eller italienske Romancer, ja endogsaa spanske Nationalsange. Det var kjendeligt, at saavel de selv, som det Foredrag, hvormed de udførtes, vare Erindringer fra Palmers fordums Reiser. Undertiden forøgedes den lille Cirkel med Præstens Familie og — til Sorg for Hermes — med Jægermesteren, hvis Opmærksomhed for Gabriele ikke undgik den skinsyge Elskers Øine. Roller havde ogsaa fornyet sin Omgang med Huset siden Grevens Sygdom, under hvilken han daglig erkyndigede sig om Dernes Befindende, med godmodig Deeltagelse og Fortrydelse over at han ved sin hæftige Strid med den Gamle havde foranlediget det ham tilstødte Uheld.

En Aften, da Gabrieles bløde, sonore Stemme opfyldte den høie Forsal, hvor man opholdt sig, stod Roller med et sværmerisk Blik, og lyttede til Sangen. Hermes greb hans Arm, gik ud med ham i Haven til et eensomt Sted, og sagde: „Vort gamle Venskab gjør mig det til Pligt at skrifte for dig. Kan du

tilgive mig, at jeg elsker Gabriele? Jeg kan ikke overvinde denne Kjærlighed. Gjør det dig ulykkelig, om jeg af alle Kræfter stræber at vinde denne Pige?" — „Nei kjære Ven!" sagde Roller bevæget: „Du er en ærlig Sjæl! og jeg vil derfor ogsaa være ærlig mod dig, og tilstaae, at jeg paa nogen Tid har kastet mine Øine paa Præstens yngste Datter, den nydelige Line. Men da hun er saa ung endnu, og Forældrene ere alvorlige i slige Ting, saa tør jeg kun sjelden komme der i Huset, men glæder mig, naar jeg, som iaften, kan træffe hende her." — Hermes blev usigelig let tilmode, og takkede sin Ven, der vedblev: „Men du? hvordan vil det gaae dig? En Duel med Jægermesteren er ikke den eneste Ulykke, jeg vil spaae dig. See paa denne forstenede gamle Greve! De aristocratiske Nykker lyse jo gjennem Alt hvad han gjør og siger, fra Morgen til Aften. See, hvorledes han, al Levemaade tiltrods, lader ved Bordet sig selv servere førend sine Gjæster; hvorledes han gjør Fordring paa at Alle skal staae op fra deres Sæde, naar han reiser sig; hvorledes han" .... Hermes afbrød ham: „Herregud! I saadanne Smaating kan man overbære med en Mand af hans Alder. Jeg har ganske forsonet mig med ham. Jeg forsikkrer dig, at hans Samtale ofte interesserer mig i høi Grad. Naar han undertiden kommer paa sin Yndlings-Materie om det for-

dums franske Hof, om Bourbonerne, om Keiserhoffet, hvilket han Altsammen personlig har været nær, mærker man, at han ikke har været en tankeløs Tilskuer. Naturligviis har han seet Alting gjennem Aristocratiets Briller, men det er heller ikke uden psychologisk Interesse at lære denne Synsmaade at kjende." — „Men prøv at yttre din Synsmaade!" sagde Roller. — „Hvorfor skulde jeg gjøre det? Hvorfor skulde jeg forbittre en gammel Mand den Fornøielse, han føler over min Opmærksomhed? Det vilde desuden være meget utaknemmeligt, da han viser mig saameget Venskab, at jeg virkelig synes, han udmærker mig fremfor alle Andre. Min Omgang er ham saa behagelig, at naar jeg opholder mig i Kjøbenhavn og bliver een Dag længere borte, end jeg har bestemt, sender han Bud til Birkehøi, for, om muligt, at høre fra mig." — „Det er Altsammen meget godt; men troer du derfor, at han vilde have dig til Svigersøn? Og det hele Væsen her er forkeert. I Faderens Nærværelse maae du og Præstens og Alle kalde Gabriele Comtesse Granhjelm, naadige Comtesse. Ere I derimod ene, aflægge I disse skjønne Titler, som Gud veed heller ikke passe paa en Pige, der gaaer saa simpelt klædt, og mangen Gang selv tager Haand i huuslige Arbeider, dækker Bord, naar Tjeneren er borte, o. s. v." — „Ak!" raabte Hermes, „hvor forskjellige ere dog vore Anskuelser!

Endnu imorges, da jeg saae hende give ud i Huusholdningen og rydde op i Stuen, saa tænkte jeg, at hun midt i disse Beskjæftigelser bevarede en stille Værdighed, som bar Præg af denne indre Adel, der er den sande Fornemhed." — „Ja du er bedaaret! Du vil blive klog af Skade. Og desuden maa jeg bede dig være opmærksom paa den unge Dame. Nu, da jeg seer hende med upartiske Øine, bliver det mig klart hvad jeg tilforn dunkelt har tænkt: at der er noget Skjult — for ikke at sige værre — ved hende. Det er faldet mig ind, at hun har en hemmelig Elsker." Hermes foer sammen. Roller vedblev: „Hvem er vel den Elev af Palmer, hvis Arbeider man seer af og til, og som aldrig bliver nævnet? Saae du ikke igaar, hvor Gabriele rødmede, da du spurgte hende: „„Hvo har malet dette Stykke?"" og hun svarede: „„Min Onkels Elev,"" hvorpaa Greven tilføiede: „„En ung Mand, som min Svoger tager sig af."" — Men som han dog aldrig nævner! Den Sag er mistænkelig!" — Uagtet Hermes modsagde alt Dette, og virkelig fandt disse Argumenter grebne af Luften, saa virkede dog den skjulte Gift, der er saa let at bibringe et Gemyt som hans. Flere Ting stødte til, for at forstyrre det uskyldige Paradiis, hvori de Elskende hidtil havde levet sammen, uden at begjære større Lykke end den største: den at elske.

Næste Dag, da Hermes mod Middagstid kom hjem fra Birkehøi, mødte ham strax indenfor Lystskoven de forhadte Jagthunde, som bebudede Jægermesterens Nærværelse; og da han traadte ind i Huset, saae han, foruden Denne, to andre Herrer, som Baronen havde indført hos Grevens. Disse Herrer vare Begge glimrende Hofmænd af meget høi Rang. Hermes vilde fjerne sig, men Greven bad ham komme nærmere, og fremstilte ham for Herrerne som sin Læge, hvem han havde indbudet til Middag. Uagtet disse Ord i sig selv vare uskyldige, var der dog i Grevens Tone noget Fremmed, næsten Stødende for Hermes. Han nævnede ham som sin Læge, hvem han den Dag havde indbudet, ikke som sin Ven, der var en kjær og daglig Gjæst i hans Huus. Værre blev det endnu siden, da han bemærkede den Forskjel, Greven gjorde paa ham og det fornemme Selskab. Ved Bordet blev mod Sædvane ikke Verten først serveret, men først de fremmede Herrer, derpaa Greven, og siden Hermes. Heller ikke reiste dette Selskab sig, hvergang Greven reiste sig; Jægermesteren ikke heller; og da Hermes nu ligeledes blev siddende, troede han at bemærke, at Dette mishagede den gamle Herre. Saa intetsigende disse Ting end vare, saa følte Lægen sig dog meget krænket derved, og tænkte paa Rollers Ytringer med en vis Bitterhed. Efter Bordet toge de

Fremmede bort, og nu var Greven ganske den Gamle, ja det syntes endog, som om han selv fandt, at han havde en Uret at gjøre god igjen mod sin unge Ven. Gabriele var saa smuk, hun saae paa ham med saa bønlige Øine, Maleren tog ham tilsidst og bad ham modtage til Erindring et meget skjønt lille Maleri af hans eget Arbeide. Alt Dette virkede velgjørende paa vor Vens bevægelige Sjæl; han saae det Hele i et mildere Lys, han følte sig atter hjemme i den ham kjære Kreds, som paa denne Aften kun bestod af Familien; og da han næste Dag skulde reise til Byen, tog han Afsked for en Ugestid, og gik igjennem den skjønne Nats Fortryllelser til Birkehøi, hvorfra han næste Morgen skulde kjøre med Justitsraaden. Han bar det lille Maleri under Armen, og overlagde hos sig selv, at han vilde gjøre sin Fader en Foræring dermed, og da den gamle Doctor var en enthusiastisk Ven af Kunsten, saa vilde han gribe denne Leilighed til at indlede en fortrolig Samtale med sin Fader, og stræbe at vinde ham for sine hemmelige Ønsker — en Plan der gjorde hans Menneskekundskab Ære.

Da Familien paa Birkehøi næste Morgen var samlet, begyndte Dagen med en Strid mellem de to Søstre angaaende en i Conversationen meget uundværlig Materie, nemlig Veiret. Elise paastod, at Veiret var smukt, Molly derimod, at det blæste og

havde regnet, af hvilken Aarsag hun havde sendt Tjeneren til Posthuset efter Breve og Aviser, for at forhindre Søsteren fra selv at hente dem, som hun pleiede. Med usædvanlig Iver paastod den unge Frue, at hun aldrig gik for at hente dem, men for at spadsere, hvilket hun ogsaa nu strax vilde gjøre. Desuagtet var det tydeligt, at hun med Utaalmodighed hvert Øieblik saae ud af Vinduerne efter den ventede Tjener. Imidlertid begyndte Frøkenen bittert at drille Hermes med hans bestandige Ophold i Gabrieles Nærhed. Hun kaldte Denne idelig den naadige Comtesse, lykønskede Hermes til at være Læge, sagde, at Exempler viste, at Dette var en god Vei til Høihed, at han gjerne kunde begynde med at være Læge, og ved sin Elskværdighed ende med at blive Greve; at hans Ansigtstræk havde antaget noget vist Sværmeriskt, der gav ham i Udseendet en særdeles Lighed med den unge Werther paa Billederne. Det var vanskeligt for Hermes at skjule, hvor dybt disse Spydigheder krænkede ham, og han blev inderlig fornøiet, da Tjeneren kom med Blade, Aviser og Breve til Justitsraaden, saavelsom et Brev til den unge Frue. Med Begjærlighed greb Hermes et af Bladene, og Roller et andet. Justitsraaden brød og læste sine Breve, medens Elise, med sit i Haanden, ilede ind i det næste Værelse. Hermes, der ganske adspredt gjen=

nemløb det Blad, han holdt i Haanden, havde nærmet sig den aabne Dør til dette Værelse, og bemærkede nu, at Elise i stor Sindsbevægelse endte Læsningen af sit Brev, og derpaa rev det i overmaade smaa Stykker, og kastede disse hurtigt ud af Vinduet, overgivende dem til Vindene, der strax hvirvlede dem langt omkring. Med blussende Kinder, men iøvrigt tilsyneladende rolig, traadte hun nu ind til de Andre, og strax begyndte Frøken Molly et Forhør over Brevet, hvorfra og af hvad Indhold det var. Elise svarede, at det var fra den tydske Cousine, og af et ligegyldigt Indhold. Molly smilede over hele Ansigtet. „Du vil dog lade mig læse det, min søde Elise? Intet er mig ligegyldigt, naar det angaaer dig.“ — Elise svarede med stor Contenance: „Ja nu skal du faae det; jeg troer, jeg glemte det i den anden Stue.“ Hun gik derind, kom strax igjen, og sagde: „Jeg kan ikke begribe hvor det er blevet af; Vinduet staaer aabent, det maa vist være faldet ud.“ — Hun løb, som hun ledte. Molly foer omkring, og søgte med Fortvivlelse. Tilsidst sagde Elise: „Lad nu det fare! det er ikke den Leden værdt. Jeg skal siden fortælle dig Alt hvad der stod i det.“ — Derpaa tog hun en af Aviserne, og satte sig til at læse; men kort efter reiste hun sig, med et dødblegt Ansigt, gjorde en Bevægelse som for at gaae ud af Værelset, men vaklede,

og faldt besvimet om paa Gulvet. Alle løb til, Frøken Molly udstødte Jammerskrig. Man bar Elise til en Sofa, bragte Vand og Eau de Cologne, og det varede ikke længe før hun atter aabnede sine smukke Øine. Men hun bedækkede dem med begge Hænder, og syntes at samle sine Tanker. Molly talede i eet væk: „Gud, Elise! Hvad var det? Hvad kunde der staae i Aviserne, som saadan forfærdede dig?" — Elise rystede paa Hovedet, og svarede endelig paa Søsterens gjentagne Spørgsmaal: „Ak Herregud! der stod ingen Ting i Aviserne. Lad mig blot have Ro! Ring paa min Pige, jeg vil gaae tilsengs." — Hermes, der paanye fik her en uventet Praxis, gjorde den blege Syge adskillige medicinske Spørgsmaal, som hun velvillig besvarede. Hun takkede ham endogsaa, fordi han bad om Tilladelse til at besøge hende, naar hun var kommen til Ro. Hans og Justitsraadens Reise til Byen blev ved denne Hændelse opsat til næste Dag. En Pige kom ind. Elise reiste sig mat, og vilde ved Dennes Arm fjerne sig, men Frøkenen tog hendes anden Arm, og vilde, uagtet alle Søsterens Bønner, ikke forlade hende.

Da de havde forladt Værelset tilligemed Justitsraaden, yttrede Hermes, paa Rollers Spørgsmaal, den Mening, at en pludselig Sindsbevægelse rimeligviis havde foraarsaget den unge Frues Afmagt. Ufor-

sygtigen forraadte Roller denne Lægens Udladelse for Frøkenen, som i det Samme kom ind. Hun greb den ulykkelige Avis, som laae paa Gulvet, og sagde: „Hvad kan der dog staae i den forbandede Avis? O Gud, jeg ryster! jeg kan ikke see Bogstaverne.“ — Hun vendte den paa alle Kanter, og leverede den derpaa til Roller: „Der, Fætter Philip! See dog, om du kan finde noget ret Grueligt og Ulyksaligt, som vor englelige Elise kan have taget sig saa nær.“ — Roller og Hermes gjennemløb Avisen. „Af Ulykker er her nok,“ sagde Hermes: „men jeg kan forresten ikke troe, at Fruen skulde tage sig det nær, at Don Carlos har lidt et Nederlag i Spanien, eller at et uhyre Lava-hav og en Askeregn har anrettet en stor Skade ved Neapel; eller at man i Berlin har faaet fat paa endeel unge Mennesker af en demagogisk Forening, at Flere ere fængslede, og Stikbreve sendte efter Andre, som ere undvegne, og som nævnes her.“ Roller udbrød: „Det er da Noget, som jeg tager mig nær. Gid de vare her! jeg skulde skjule dem og hjelpe dem, som om de vare mine egne Brødre.“ Frøken Molly udbrød, hæftig grædende, i altfor tydelige Vink om at hendes Søsters Tilstand var en Virkning af Tilbøie-lighed for Hermes, der som Frier var kommen i Huset og optagen med Godhed, og nu havde vendt sine Tanker til en Person, der var usigelig langt under

Elise. Den unge Læge var ubeskrivelig forlegen, og skyndte sig bort. Han ilede op til Elises Værelser, hvor man sagde ham, at hun sov, men lod ham bede at komme op til hende om et Par Timer.

Han benyttede sig af denne Frist, for at aflægge et Besøg hos Grevens. Da han kom nær til Huset, saae han i Gabrieles Vindue det omtalte Laag af Malerbordet; og den Nysgjerrighed, som dette Syn tilforn havde opvakt hos ham, blev mere levende end nogensinde. I Grevens Sygdom havde han engang betraadt Gabrieles egne Værelser, men da vare begge Vinduer frie for denne Skjerm. Det Hemmelighedsfulde i denne ubetydelige Ting var nok til at forurolige ham. Han besluttede at skaffe sig Vished, og gik med sagte Trin gjennem den tomme Forsal lige op til Gabrieles Dør. Den var lukket. Han gik til den, som fra Gangen førte til hendes Sovekammer. Den var det ligeledes. Han bankede sagte paa, og nu aabnedes Døren til det første Værelse, og Gabriele modtog ham med et Glædesudraab. Han traadte ind, men nu var der ingen Skjerm, der skyggede for Vinduet; et Bord stod der, intet Andet. Efter kortelig at have berettet Grunden til sin opsatte Bortreise, spurgte Hermes ligefrem om det Phænomen, der havde opvakt hans Opmærksomhed. Gabriele blev rød, men svarede: „Det er Laaget af mit Arbeidsbord, der

staaer aabent, naar jeg sidder og arbeider." — „Det er et meget besynderligt Arbeidsbord," sagde Hermes: „Her staaer jo desuden Deres Sybord, med Sytøi." Overmaade forlegen stammede Gabriele: „Det er et Skriverbord .... jeg skrev et Brev .... til en fraværende Veninde." — Alt Blodet foer Hermes til Hovedet. Han fik Øie paa et lille Miniature-Maleri, som laae i Vinduet. Han kunde ikke længere modstaae sit oprørte Sind, og sagde: „Dersom Brevet, De nu skrev, tilligemed de øvrige, som De vistnok ofte skriver, hændelsesviis skulde være til Maleren af dette Stykke, saa skal det være mig en Ære at besørge det til ham, thi jeg har længe havt en særdeles Interesse for Deres Onkels hemmelighedsfulde Elev." — Gabriele taug. Hun følte vel, at Skinsyge var Grunden til denne Bitterhed hos Hermes, en Tanke, der baade smertede og smigrede hende. Frygt for at handle mod hendes Faders strenge Forbud, ved at sige, at hun selv var denne Elev, ligesom og Undseelse over sin egen Kunstfærdighed stred i hendes Sind med Angst for at see den Elskede vred og blive mistænkt af ham, da Palmer, som havde hørt sin unge Vens Stemme, traadte ind og giorde Ende paa den forrige Samtale. Med en krænket Elskers Hævngierrighed udmalede Hermes nu den Scene, der havde opsat hans Reise, og giorde det paa en saadan Maade, at det lod til at den nye

Patient, han havde faaet i Cuur, særdeles interesserede hans Hjerte; og ved hvert af hans Ord foer en brændende Smerte gjennem den stakkels Gabrieles Bryst. Hun havde imidlertid Selvbeherskelse nok til at skjule sine Følelser, og med stor Kulde skiltes man ad. Gabriele gik til Vinduet, og saae den Elskede fjerne sig for at ile til sin smukke Patient. Hun kastede sig grædende i en Stol, og hendes Smerte formildedes i Taarer, medens Hermes ilede til Birkehøi i et fortvivlet ondt Lune.

Da han kom ind til Elise, fandt han hende liggende, og Frøken Molly siddende ved Sengen. Ved nærmere at betragte hendes Tilstand, blev det ham som Læge klart, at ingen egenlig Sygdom, men en indre Urolighed var Skyld i hendes Upasselighed, og han bemærkede ligeledes, at Søsterens bestandige Nærværelse var hende til Byrde, ja det forekom ham endog, som om hun vilde sige ham Noget, som Frøkenen ikke maatte høre. De gjorde Begge forgjæves Forsøg paa at fjerne hende. Man blev kaldt tilbords, og medens Molly efter Bordet var beskjæftiget med at skjænke Kaffe, stjal Hermes sig ud af Værelset, og op til sin Patient. Hun var ene, og det var tydeligt, at hun blev glad ved at see ham. Hun sagde: „Jeg troer ikke at tage feil, naar jeg smigrer mig med, at De har forstaaet mit tause Ønske at tale ene med

Dem. Det Fangenskab, hvori jeg holdes, og som jeg ikke har Kraft til at udfrie mig af, gjør Øieblikket kostbart." Hun tog et Brev frem, som hun holdt skjult under Sengeteppet. „Viis mig den Tjeneste, naar De imorgen kommer til Kjøbenhavn, selv at besørge dette Brev til min Cousine Rikke, som nu er gift med sin skikkelige Skomager; og naar De kommer her tilbage, som jeg vil bede Dem, maa blive snart, saa bring mig et Svar fra hende, og giv mig det ubemærket." — Med oprigtig Fornøielse lovede Hermes, at han samvittighedsfuldt skulde udrette hendes Ærinde, og tilbød sin Tjeneste i Alt hvad hun vilde befale ham. Hun takkede ham hjerteligt, og sagde: „Jeg har alt længe næret det Haab, at Forsynet havde ført Dem i vor Familie, paa det at jeg i Dem skulde finde en Ven, til hvem jeg turde betroe mig." — Hun vilde endnu sagt Mere, da Frøkenen afbrød dem. Denne var ganske aandeløs, og sagde, at hun følte sig betagen af Angst, ved at bemærke, at Lægen var gaaet op til hendes Søster, saa at hun ventede intet Mindre, end at finde sin Elise halvdød. Hun kastede sig over hende, vædede hende med sine Taarer, og raabte: „Man maa vel frygte, at du skal forlade denne slette Verden; du er meget for god til den, du rene Engel, som er uden Synd!"

Paa en eensom Vandring søgte Hermes at samle sine Tanker. Det Fortryllende og det Tornefulde i hans Forhold til Gabriele fremstillede sig levende for ham. Hvad hendes Følelser for ham angik, saa indgav dog en indre Stemme ham den salige Tro, at hun elskede ham, at ingen Forstillelse boede indenfor disse aabne, rene Træk; tusinde søde Erindringer talede for denne Mening. Han fortrød sin Opførsel ved deres sidste Samtale, han tænkte med Urolighed paa den fortørnede og kolde Mine, hvormed hun havde sagt ham Farvel, og inden han selv vidste deraf, stod han ved det kjære Huus, hvis Tiltrækningskraft han ikke kunde modstaae.

Han fandt Gabriele i Haven. Hun sad i et Lysthuus, med et Haandarbeide. Maleren sad med en Bog, og læste høit for hende og Greven, hvilken Sidste, lænende sig tilbage i sin Stol med korslagte Arme, lignede en Støtte. Hermes hilste taus, og tog Plads ganske sagte, for ikke at forstyrre Læsningen. Han saae paa Gabriele; hendes smukke Øine bare Præg af at hun havde grædt. Han tilskrev sig selv Skylden for disse Taarer, og da hun endelig undte ham et meer end ganske flygtigt Blik, lagde han Haanden paa Brystet, og bad med bønlige Miner og altfor veltalende Øine om Tilgivelse, — altfor veltalende, thi Greven, som syntes hensunken i sine egne

Betragtninger, bemærkede dette stumme Sprog, og en Tanke opstod hos ham, som aldrig tilforn var falden ham ind, og som bragte Blodet i hans blege Kinder. Da Læsningen var ophørt, reiste han sig, og gik op og ned ad en Gang i Haven, med Hænderne paa Ryggen. Da han var borte, kunde Malerens Nærværelse ikke afholde Hermes fra at nærme sig Gabriele, og med indsmigrende Stemme spørge, om hun var vred. „O tilgiv mig!" sagde han: „Tilgiv mig, at jeg ikke kan taale den Tanke, at en Anden har mere Deel i Deres Fortrolighed end jeg! Hvem han end er, saa er han Dem ikke en redeligere Ven, end jeg." — Paa Palmers Spørgsmaal berettede de Elskende med faa Ord deres Samtale fra samme Formiddag, og Hermes sagde: „De kan sige mig, og jeg veed det altfor vel: jeg har ingen Ret til at indtrænge mig i Deres Hemmeligheder; men dersom De svarer mig Dette, vil det dybt krænke mig, thi trofast Hengivenhed kan ikke lade være at indbilde sig, at den har Rettigheder." — Maleren kunde ikke bare sig for at lee. „Og denne Strid dreier sig om min Elev? Vær rolig for den Deel af vort Venskab, som han berøver Dem. Hvad vædde vi? De selv vil skjænke ham Deres, naar jeg præsenterer ham for Dem, hvilket jeg har isinde at gjøre, naar De kommer tilbage fra Kjøbenhavn. Det kan vi nok, Gabriele,

ikke sandt?" — Gabriele rødmede, og et lyksaligt Lys opgik for den forelskede Hermes. Alting blev ham nu klart. Han erindrede Malerens Udsagn ved deres første Møde, Rollers misforstaaede Beretninger om Familiens Gjæld til Kjøbmanden, og mange deslige Ting, som alle overordenlig forhøiede Gabrieles Elskværdighed i hans Øine. Han taug beskeden med sin Opdagelse, men hans Kjærlighed, hans Glæde lyste gjennem Alt hvad han sagde og gjorde. Baron Trolle kom ogsaa og spadserede i Haven med Greven, som det lod, i en dyb Samtale. Maleren sad noget borte med en Bog. Hermes, som var ene med Gabriele i Lysthuset, søgte at svække Indtrykket af sine forrige Yttringer angaaende Elise. Med ungdommelig Lune afmalede han Frøken Mollys Vagt om den syge Søster, hendes exalterede Yttringer og utidige Ængstelser, naturligviis uden at forraade Elises Samtale med ham. Gabriele loe. Hermes blev henreven af en Overgivenhed, der ofte pludselig afløste hans mørke Lune. Han begyndte nu, hvad han ligeledes ofte gjorde, at gjøre sig lystig over sig selv, og beskrev den flaue Rolle, han — efter sit Sigende — pleiede at spille hos syge Damer, der vare bange for Medicin, og græd naar de saae en Mixturflaske. „Skal de ovenikjøbet aarelades, saa er det nu reent desperat; det paatager jeg mig ogsaa sjelden. Deres Fader

aarelod jeg rigtignok den Aften han var syg, men havde det været Dem, det var aldrig gaaet godt." — Han tog hendes Arm, og holdt den op til sig. „Seer De! mit Hjerte banker jo allerede blot ved Forestillingen. Det vilde gaaet mig som den ulykkelige franske Chirurg, hvis Henrykkelse over at være kaldet til den smukke Hertuginde forvandlede sig til den græsseligste Fortvivlelse. Hu! jeg kan ret sætte mig ind i hans Forfatning, da han saae, at han havde overskaaret Pulsaaren, saa det unge Blod udvældede af den hvide Arm, hvori det for lidt siden fløď saa varmt og muntert." Idet han sagde Dette, trykkede han sin Mund til Gabrieles Arm, og følte gjennem Kjolen den unge Puls slaae mod hans Læber og møde hans eget Pulsslag. Ogsaa Dette saae Greven, men uden at de Elskende bemærkede det. Lidt efter kom baade han og Baronen ind i Lysthuset, og den Sidste sagde: „Befinder min naadige Comtesse sig ikke vel, da De har en saa lang Conference med Doctoren?" — Gabriele gjengjældte dette lidt spydige Spørgsmaal med samme Mynt, og svarede: „Man kan jo vel tale med en Doctor om Andet end Medicin, saavelsom med en Jægermester om Andet end Jagten." — At Greven den øvrige Deel af Aftenen var usædvanlig kold imod Hermes, undgik aldeles Dennes Opmærksomhed, deels da den gamle Herre bestandig var beskjæftiget med

Jægermesteren, og deels da han selv var altfor lykkelig til at nogen Mistanke kunde opstaae hos ham.

Den næste Morgen kjørte han til Hovedstaden med Justitsraaden, men Dagen efter vendte han tilbage, for at bringe Elise et Svar fra Cousinen, hvilket han ganske ubemærket fik afleveret. Han var tilhest, han kunde kun opholde sig faa Timer, og tog Afsked efter at have erkyndiget sig om Elises Sundhedstilstand, og ikke uden Møie formaaet hende til at staae op af Sengen og gaae ud i Luften, en Anmodning, der var saameget mere nødvendig, da Mangel paa Orden og Reenlighed i hendes Værelse og ved hendes Person, samt den Omstændighed, at hendes Yndling, den store Jagthund, deelte hendes Seng, i Forbindelse med den daværende Sommers hede Temperatur let kunde have farlige Følger for hendes Sundhed. Han ilede derpaa til Grevens Huus, hvor han traf Gabriele ene med Hanne, og efter et kort Besøg besteg han igjen sin Hest, og red langsomt gjennem Skoven, fulgt af de to unge Piger, der aabnede alle Laager og Lede for ham, og betragtede med Glæde Rytterens ridderlige Figur, samt kjælede for det deilige Dyr, der bar ham.

Han overlod sig paa Hjemveien til sin Kjærligheds søde Drømme. Vis paa Gabrieles Hjerte, og, som han troede, ogsaa paa Grevens Agtelse og Ven-

stab, haabede han ved sin Faders og Palmers Mellemhandling at overvinde de Vanskeligheder, som stillede sig iveien for hans Ønske. Hans egne Grundsætninger om ulige Giftermaal og hans Frygt for den liberale Verdens Spot forstummede ved Følelsen af den Elskedes Værd og af hans egen Kjærlighed.

I en Uges Tid, medens Hermes rolig og fornøiet opholdt sig i Kjøbenhavn, forandredes paa en bedrøvelig Maade den stakkels Gabrieles Stilling. Greven underrettede hende om, at Baron Trolle havde begjært hendes Haand, og at han ventede, at hun ikke vilde afslaae saa fordeelagtigt et Tilbud. I Grunden af Gabrieles Characteer var der noget Raskt og Modigt, som hun i sin korte Livstid endnu ikke havde havt Leilighed til at udvikle. Denne hende selv ubevidste Kraft vaagnede stærkere end nogensinde i dette Øieblik, og dæmpede den Frygt, hun bar for sin Fader. Beskeden, men bestemt afviste hun hans Forslag. Hun anførte som Grund hvad der mishagede hende hos Baronen, og sin fuldkomne Mangel af Tilbøielighed for ham. Greven fattede heel vel, at hun endnu havde en skjult Grund, og en bitter Harme opfyldte hans Sjæl mod den unge Ven, der hidtil havde været ham kjær. Han var imidlertid klog nok til at indsee, at med Magt var her Intet at udrette. Han talede med Jægermesteren, og raadede ham at

stræbe efter at vinde Gabrieles Hjerte, inden man gjorde noget videre Skridt i denne Sag. Baronen følte vel, at han ikke var synderlig vel anskreven hos Gabriele, hvilket han yttrede, idet han tilføiede: at man ialfald ikke løb nogen Fare ved at ægte en saa fortræffelig Dame, da hun, naar hun først var bleven Hustru, nok vilde opfylde sine Pligter. Han lovede imidlertid at forholde sig passiv endnu i nogen Tid. Dernæst var Greven betænkt paa at fjerne den farlige Medbeiler. En Dag i Gabrieles Nærværelse sagde han til Maleren, at det længe havde været ham en ubehagelig Tanke, at han endnu ikke havde betalt Hermes den Uleilighed, han som Læge hos ham havde havt. Han beklagede, at han for Øieblikket ingen Penge havde, og spurgtè Gabriele om hendes Kasses Tilstand. Gabriele, hvis Kinder blussede ved Tanken om hendes Faders Hensigt, var glad ved med Sandhed at kunne forsikkre, at hun ingen Penge kunde undvære. Baade hun og Palmer forestillede nu Greven, at han vilde krænke den unge Læge ved at byde ham Betaling for en Omhyggelighed og en Selvopoffrelse, som kun Venskab kunde gjengjælde, og at Hermes, hvis Æresfølelse var saa stærk, vilde ansee sig for tilbagestødt derved. Greven traf paa Munden med et spydigt Smill, og svarede, at en Æresfølelse af denne Natur kunde være retmæssig hos en Adelsmand, for

hvem Ridderlighed passede; men hos en Borgerlig, en Mand der maatte leve af sit Arbeide, var det en latterlig Stolthed, som han maatte vænnes af med.

Gabriele gik op paa sit Værelse; hun kunde ikke lade være at græde. Hun fremtog en Foræring, som var bestemt til Hermes, kyssede den og sagde: „Du skal sige ham, at den stakkels Gabriele med Taarer har afbedet ham sin Faders Mangel paa Erkjendelse af hans høie Værd. Du skal sige ham, at jeg erkiender det, at jeg kaarer ham blandt alle Mænd til mit Hjertes Ridder." Hun følte nu en stille Trøst ved at beskjæftige sig med dette Arbeide, der ikke var ganske færdigt. Det bestod i et Miniature-Maleri, der forestillede et Sted i Skoven, som Hermes flere Gange havde omtalt som et Yndlingssted. Det var et simpelt Bondehuus, beliggende ved et Gadekjær, hvori der svømmede Ænder. Huset selv var bevoret med Slyngplanter, og paa Taget havde en Stork bygget Rede. Dette Maleri var overmaade skjønt udført og bestemt til at indfattes inden i Laaget af et Skrivertøi. Den beskedne Kunstnerinde glædede sig til at overraske sin Ven med denne Gave, og arbeidede flittigt paa den, i Haab om hermed at formilde eller maaskee endog at forebygge Udførelsen af hendes Faders Plan. Men Greven, som imidlertid ikke lod sig forstyrre enten af Vanskeligheder eller af Andres

Indvendinger, laante en lille Pengesum af Jægermesteren, og holdt den i Beredskab til sit første Møde med Lægen; og da Denne næste Gang betraadte det Huus, som han ansaae for sit andet og bedre Hjem, og med Glæde hilsede den elskede Veninde og den gamle Ven Palmer, traadte Greven ind med en høitidelig Mine, og leverede Hermes et sammenlagt Papiir, idet han gjorde en høflig Undskyldning for den ubetydelige Betaling, han kunde byde ham, og takkede iøvrigt for hans Uleilighed. Forundret aabnede Hermes Papiret, og da han saae, at det indsluttede Bancosedler, rødmede han, sammenfoldede Papiret, lagde det paa Bordet, og sagde: „Tilgiv mig, Herr Greve, jeg kan ikke modtage disse Penge.“—„Hvorfor ikke?“ spurgte Greven, som ligeledes følte Blodet farve sit Ansigt: „At være Læge er Deres Levebrød, og en Arbeider er sin Løn værd.“ — „Det er ogsaa langt fra at jeg skammer mig ved at modtage min Løn. Enhver i Staten gjør sine Kundskaber, sine Talenter, sit Arbeide frugtbringende saavel for sig selv som for Andre. Denne Skjæbne deler jeg med den første Minister og den simpleste Daglønner. Men Omstændighederne ere ikke allevegne de samme. De har ikke kaldt mig til Dem, som Deres Læge; et Tilfælde har giort mig dertil; og mindre som Læge end som Ven har jeg opfyldt min Pligt imod Dem. Jeg har vaaget over Dem, sørget

over Dem med en Vens, med en Søns Troskab; mangen Nat, inden De ganske var helbredet, har jeg forladt mit Leie, og har staaet ved Deres, uden at De vidste det, lyttende til Deres Aandedræt, og glædende mig over hvert Glimt af tilbagevendende Sundhed. Min Løn, den jeg har haabet at være værd, er derfor Deres Venskab. Kun det kan betale mit; og er jeg ikke værdig til denne Løn, modtager jeg ingen anden." — „De er stolt, min unge Herre." — „Derved mener jeg ikke at tiltrække mig Herr Grevens Dadel." — Greven saae fortørnet paa ham, men taug; Hermes vedblev: „Jeg beder Dem tage Pengene tilbage. Jeg maatte ellers med dyb Smerte tænke, at De fortrød den uskatteerlige Godhed De har viist mig ved at optage mig som Ven i Deres huuslige Kreds, en Lykke der har større Værd for mig, end al Verdens Guld." — Med disse Ord bukkede han for Greven, forlod Værelset og gik ud i Haven, hvor han gik frem og tilbage, for at gienvinde den Fatning, som denne Scene havde berøvet ham. Lidt efter kom Palmer ned til ham, tog ham under Armen, og vandrede med ham, søgende med venlige og undskyldende Ord at formilde det Bittre i sin Vens Stemning.

Da de i deres Gang kom nær Døren til Forsalen, traadte Gabriele ud af denne og nærmede sig. Hun bar det omtalte Skrivertøi i Haanden, og hen-

vendende sig til Hermes, sagde hun med en Blanding af Undseelse og Glæde, der havde noget ubeskrivelig Yndigt: „Naar De, kjære Doctor, ikke opholder Dem herude i vor Egn, er jeg altid bange, at De glemmer os. Jeg har derfor været betænkt paa at nøde Dem til at tænke paa dette Sted, hvor vi Alle savne Dem, naar De er borte. Der er, som De veed, et simpelt Bondehuus i Skoven, hvis Beliggenhed og Udseende behager Dem; og nu ønsker jeg, at naar De sidder i Eensomhed ved Deres Skriverbord, dette Sted da maa staae for Deres Øine, og om muligt opvække Deres Længsel efter vor Egn.“ — Med disse Ord aabnede hun Kassen, og viste Maleriet i Laaget. Hermes greb tilligemed Gaven Haanden som rakte den, og kyssede den. Han var rørt over Gabrieles Godhed og henrykt af Maleriets Skjønhed. „Det har vel anet mig,“ sagde han, „at De var Deres Onkels fortræffelige Elev.“ — „Ja!“ svarede Gabriele, idet hun tog Palmers Haand: „Dette og endnu Mere skylder jeg denne min Ven og Lærer. Men min ringe Kunstfærdighed er en Hemmelighed. Jeg gjør mig en Glæde af at anvende den, ogsaa som en liden Erhvervskilde, og min Fader ønsker, at Dette ikke maa blive bekjendt. Dette Arbeide her er bestemt til at sees af Ingen uden af Dem, og derfor skjuler det sig i Laaget af Skrivertøiet, som kun De selv maa

aabne." — Denne Samtale, som foregik udenfor Huusdøren, blev fra først til sidst hørt af Greven, der var i Forsalen. Med Eet stod han ligefor sin Datter, og sagde med streng Mine: „Gabriele!" — Den unge Pige skiftede Farve, men fattede sig og sagde: „Kjære Fader! jeg har ikke troet at overtræde dit Forbud ved at betroe denne ubetydelige Hemmelighed til Doctoren, som jeg anseer for vor bedste Ven, hvem jeg ikke kan være taknemmelig nok for hans Godhed imod os i din Sygdom. At lyve for ham, vil altid blive mig umuligt, og det glæder mig at kunne betroe ham Noget, som Andre ikke maae vide." — Greven saae paa sin Datter med et bittert Smiil, og sagde: „Jeg vil ikke dadle dig for din Tillid til Doctoren. Tvertimod! Jeg selv ønsker en fortrolig Samtale med ham, og beder ham derfor at følge ind med mig i mit Arbeidsværelse." — Hermed bukkede med forventningsfuld Mine, og de gik sammen ind i Huset. Da de vare borte, kastede Gabriele sig græddende i sin Onkels Arme. Palmer, som heller ikke anede noget Godt, søgte at berolige den bedrøvede Pige, og nænnede ikke at bebreide hende det altfor raske Svar til Greven, hvormed han frygtede, at hun i ungdommelig Iver for den fornærmede Ven havde forværret hans Sag og sin egen. Han fulgte hende op paa hendes Værelse, og bad hende holde sig rolig,

hvorpaa han forlod hende, men lovede snart at komme tilbage og berette hvad han kunde erfare om det tête-á-tête, der forvoldte hende saa stor Urolighed.

Efterat Greven med største Høflighed havde budet Hermes en Stol, og selv sat sig hos ham, sagde han: at da han ansaae ham som en Ven af hans Huus, og vidste at hans Datter satte stor Priis paa hans Mening, hvilket hendes egne Yttringer for et Øieblik siden ydermere havde bekræftet, saa udbad han sig hans Mægling i en Sag, som han vilde betroe hans Venskab. Han fortalte nu den forfærdede Elsker om Jægermesterens Frieri og Gabrieles Utilbøielighed til denne Forbindelse, hvis Fordele han søgte at udvikle. „Min Datter," tilføiede han, „er et Barn, som ikke selv veed hvad hun vil, og ikke er istand til noget klart Begreb om sin egen Stilling i Verden, enten nu eller i Tiden. En gammel Pige er altid at beklage, men dobbelt, hvis hun er udsprungen af en fornem og ædel Stamme, og uden Formue. Jeg er gammel, jeg eier Intet uden denne lille Landeiendom og en Livrente, som døer med mig; thi da min Svoger Palmer og jeg efter Tabet af vor store Formue samlede dens Levninger, saae vi os, for at kunne leve, nødte til at sætte vor Capital paa Livrente, og for at gjøre denne saa høi som mulig, blev den for største Delen udsat for mig, da jeg er

meget ældre end han. De seer selv, Hr. Doctor, hvor fortroligt jeg taler med Dem." Med bankende Hjerte stammede Hermes sin Tak for den ham viste Tillid, men vovede at tilføie nogle Indvendinger mod at paatage sig det ham overdragne Ærinde. Comtessens Elskværdighed, sagde han, vilde upaatvivlelig befrie hende fra det Uheld at maatte gjøre et Valg, som stred mod hendes Hjertes Ønske. Greven svarede, at en Pige i hendes Stilling var i sit Valg indskrænket af Forhold, som ikke vare gjældende for Enhver. „Men," svarede Hermes, „til et Valg af denne Natur er dog Intet mere nødvendigt end gjensidig Tilbøielighed." — „Jo!" udbrød Greven, „der kunde vel være Det, der var mere nødvendigt. Eller anseer De det for mindre nødvendigt at følge Æren og Pligten, end Tilbøieligheden?" — „Hr. Greve!.... jeg forstaaer Dem ikke." — Greven vedblev: „Nødvendigt er det f. Ex. at være af god gammel Adel for Den, der vil ægte Grevinde Granhjelm." — En Pause opstod. Hermes følte sit Blod koge. Han reiste sig, uden selv at vide hvorfor. Greven gjorde det Samme. De gik Begge nogle Gange op og ned af Gulvet, uden at tale. Endelig brød Hermes den ængstelige Taushed. „Herr Greve!" sagde han: „tilgiv, om jeg bedrager mig i at formode, at det ikke egenlig er nogen mig smigrende Fortrolighed fra De-

res Side, som jeg har at takke for denne Samtale, men at De snarere blot har villet finde en Anledning til at sige mig den Sentens, hvormed de sluttede Deres Yttringer. Tager jeg feil i denne Formodning, har De virkelig villet beære mig med Deres Fortrolighed, saa er det Venskabets Pligt at gjengjælde den med min, og i modsat Tilfælde er det mandig Pligt at møde List og Omsvøb med ærlig og kjæk Frimodighed. Erindrer De vor Samtale den første Gang, jeg havde den Ære at see Dem? At en ridderlig Tænke- og Handlemaade ikke er afhængig af Fødslen, paastod jeg dengang, og vil idag bevise det ved ærlig at sige Dem: Jeg er den Sidste, der kan tale en anden Beilers Sag hos Deres Datter, thi jeg selv elsker hende, og har elsket hende, inden jeg vidste, hun var Deres Datter." — Greven standsede i sin Gang, og slog Hænderne sammen af Forundring over den unge Mands dristige Tale. Hermes vedblev i en mildere Tone: „Ingen veed bedre end jeg, hvor forvovent mit Ønske er, ikke blot med Hensyn til vor ulige Stand; at den er en Hindring, veed jeg desuden meget vel. Men skulde det være umuligt, at Noget kunde formilde denne og flere Mangler paa min Side? Hos ingen Mand i Verden skulde Deres Gabriele finde inderligere Kjærlighed, varmere Paaskjønnelse af sit Værd, ivrigere Stræben efter at

forsøde hendes Liv. Hos Ingen skulde De, Herr Greve, finde sønligere, taknemmeligere Følelser. Min gamle Fader er ikke af Adel, men han besidder i høi Grad den offentlige Agtelse. Vi ere ikke rige, men min oeconomiske Forfatning forbedrer sig med hvert Aar, og baade min Fader og jeg vilde anvende vore bedste Bestræbelser for at omgive baade Dem og Deres Datter med Alt hvad der kunde glæde hendes Ungdom og forsøde Deres Alderdom." — Greven hørte paa denne Replik med en sagte Rysten paa Hovedet og det allerbesynderligste Ansigt. Taarerne stode ham i Øinene ved den unge Mands Ord, men et spodsk Smiil om Munden viste dog, at han følte sig krænket ved hans altfor dristige Ønske. „Min unge Ven!" sagde han: „jeg har al mulig Agtelse for Dem og Deres Fader. Jeg vil endogsaa tilføie: Gid De var Adelsmand! Men.... De er det ikke." — „Men dersom De Intet har imod min Person, skal da en Fordom, som ikke mere er i Tidsalderens Aand".... Greven afbrød ham: „See der nævnede De et Ord, der netop taler min Sag, og befrier min Mening for Beskyldningen om Fordom. Tidsalderens Aand fører Krig mod Adelen, der i de fleste Lande har givet sit Blod til Fædrelandets Forsvar; den vil berøve den de Rettigheder, som Aarhundreder, rolige, lykkelige Aarhundreder, have helliget. Vi have til-

deels tabt i denne Krig. Vore Eiendomme, vore Rigdomme ere fordetmeste i Modpartiets Hænder; de store Ord Frihed, Oplysning, har man vidst at anbringe paa Fiendens Banner, som om ikke vi lige fra Korstogenes Tid havde kæmpet mod Barbariet for denne Frihed og Oplysning. Skulde vi nu ved feig Eftergivenhed, ligesom døbte Jøder, søge at blande os med vore Forfølgere, og med Tabet af vor gamle Ære — det Eneste, vi have tilbage — tilkjøbe os deres Tolerance? Nei! hellere døe, hellere offre det Kjæreste, vi have! Vi ere stolte siger man. Ere ikke de saakaldte Liberale hovmodige? En fornuftig Borger vil ikke tillade sin Datter at indtræde i en adelig Familie, af Frygt for at hendes ringere Stand skal tiltrække hende Ydmygelser. Maa ikke en Adelsmand have samme Frygt for at see sin Datter mellem borgerlige Frænder? Ville ikke Disse søge at ydmyge hende, fordi de altid troe hende tilbøielig til at hovmode sig?" — „Nei Herr Greve! Hvor slige Misforhold kan finde Sted, der hidrøre de ikke af Ulighed i Stand, men af Mangel paa Dannelse. Denne er vor Tids Adel, en bedre, sandere Adel, som ingen Magt kan fortrænge, som gjælder over den hele Verden. Det er den „Sandheds usynlige Kirke," som har stridt og i vore Dage strider mægtigt for ædel Frihed og sand Oplysning; til den hører Adels-

manden og Borgeren, Jøden og den Christne, dersom han er adlet i denne Forstand; og hvo som er det, gjør sig vistnok ulykkelig ved at ægte en Uadelig." — Greven slog Hermes paa Skulderen, og sagde smilende: „Min unge Ven! Alle saadanne skjønne Sophismer forekomme mig som en Dunst, hvoraf man bliver saa hovedsvimmel, at Alting synes at vakle, og Foden ikke kan finde Fæste paa Jorden. Noget maa Mennesket antage som fast og bestemt, uden videre Raisonneren. Det vilde ellers være let at affinde sig med sine Grundsætninger. Om et Menneske i en Bataille møder en Fændrik, der haardnakket strider for sin Fane, og siger til ham: „Hvilken urimelig Fordom, at opoffre dit Liv for en Klud, som hænger paa en Stang! Slaget har dit Parti saa godt som tabt. Vær fornuftig, og ræk mig det Narrefjas,"" — saa tier den brave Soldat, kæmper til sin sidste Blodsdraabe, og idet han falder, indsvøber han sig i sin Fane. Saadan gaaer det ogsaa mig: Denne Tidsalder er i Gjæring, men Gjæringen vil faae Ende; den gamle Orden vil vende tilbage, den gamle Ære vil seire, og da gjælder det, at være bleven tro i Striden. Jeg har mistet min Søn, jeg har begrædt ham; jeg kan miste min Datter, men saalænge hun og jeg leve, skal hun være tro mod det Blod, der flyder i hendes Aarer." — Hermes taug. En dyb

Smerte viste sig i hans Ansigt. Efter er Ophold sagde Greven: „Det gjør mig ondt at have bedrøvet Dem, men tillad mig at tilføie: En Mand med Deres Forstand burde have sparet sig selv denne Smerte, og indseet at kun Tidens herskende Blendværk kunde have foregjøglet ham Muligheden af en Forening som den, De attraaer." — Hermes foer op i Hæftighed: „Min Herre! denne Tone.... Dog! jeg maa ikke glemme, at De er en Olding og Gabrieles Fader." — Meget stødt over denne fortrolige Benævnelse af hans Datter, sagde Greven: „Har De talt til Gabriele, som De behager at kalde hende, om Deres romantiske Kjærlighed? Kjender hun den?" — „Det gjør hun vist, skjøndt jeg aldrig har talt derom." — „Vil De love mig at beherske Dem selv, aldrig med mindste Ord eller Mine at forraade Deres forelskede Hjerte?" — „Nei, Hr. Greve! Det hverken kan eller vil jeg love!" — Greven traadte et Skridt tilbage, bukkede og sagde med stolt Mine: „Saa gjør det mig ondt, at jeg maa bede Dem, ikke mere at betræde dette Huus." — „Hvorledes, Herr Greve! De viser mig Døren?" — „Det skylder jeg min Families Rolighed og Deres egen." — Hermes foer ud af Værelset, og Greven, ligeledes i Vredesruus, fulgte ham, uden selv at vide hvorfor. Som et Par opbragte Løver, kom de Begge ud i Forsalen.

Medens alt Dette foregik, stod Gabriele i sit Sovekammer-Vindue, som vendte ud til Haven. Hun havde taget denne Post, for at holde Øie med sin Onkel, som hun saae gaae frem og tilbage udenfor Huset og kaste utaalmodige Blikke ind i Forsalen. Den stakkels Pige kunde høre sit Hjerte slaae. Endelig saae hun Palmer ile ind i Huset. Hun syntes at bemærke et forfærdet Udtryk i hans Ansigt, og ikke sig selv mægtig fløi hun ned ad Trappen og traadte ind i Forsalen næsten paa samme Tid som de Andre. Hermes var traadt hen til Palmer og trykkede hans Haand, idet han med usikker Stemme sagde: „Jeg haaber, at De forbliver min Ven, og at vi To kunne mødes andensteds end i dette Huus, som jeg aldrig mere seer." — Inden den forbausede Palmer kunde svare, stod Gabriele mellem ham og den blege Hermes. Hun greb hans Haand, og sagde: „Hvad siger De! Ikke mere see vort Huus! Hvorfor?" — „Fordi Herr Greven har viist mig Døren." Den stakkels Gabriele blev ligesaa bleg som Hermes; hun skjælvede, og sagde med qvalt Stemme, idet hun med begge Hænder holdt fast paa Hermes, der gjorde Mine til at gaae: „Min Fader? Hvorledes! Er det muligt! Af hvad Grund?" — „Fordi .... O tilgiv mig, yndige Barn! fordi jeg vover at elske Dem. Ja jeg elsker Dem tiltrods for Alt hvad der maaskee

burde adskille os. Lev vel! bevar mig Deres Venskab, og lad mig takke Dem for det." — Taarerne stode ham i Øinene, han kyssede begge hendes Hænder, og vilde gaae. Palmer stod som forsteenet, Greven var under denne lille Scene gaaet ind i sit Værelse, og kom nu tilbage. Han blev staaende ved Døren, og raabte med streng Stemme: „Gabriele!" — Ude af sig selv kastede hun sig for hans Fødder, medens hun med den ene Haand holdt Hermes fast ved Fligen af hans Kjole. „O min Fader! vær medlidende imod mig. Lad ikke vor ædle Ven saaledes forlade os! Jeg døer af Smerte, dersom han gaaer bort." — „Er det min Datter?" raabte Greven: „Er det en blufærdig Pige?" — Hermes løftede Gabriele iveiret, og sagde halv hviskende: „Min elskede Veninde! ydmyg os ikke mere; vi ere allerede ydmygede nok." — Derpaa rev han sig løs og ilede ud af Huset. Palmer gjorde nogle Skridt for at følge ham, men vendte tilbage, tog den trøstesløse Gabriele i sine Arme, fulgte hende op paa hendes Værelse, bad hende i de kjærligste Udtryk at fatte sig, og gik strax til Præstegaarden for at hente Hanne, hvis Nærværelse han haabede skulde bringe Trøst til hans bedrøvede Yndling. Den trofaste Veninde fulgte ham strax. De unge Piger tilbragte Aftenen med hinanden alene, og ved Aftenbordet paatog Hanne sig

Gabrieles huusmoderlige Pligter, og undskyldte Denne med en Upasselighed, der ikke var opdigtet, thi hun var overmaade angreben af de foregaaende Scener og kunde ikke udholde at være i Selskab med Jægermesteren, der samme Aften havde indfundet sig.

Da Palmer, efter at have fulgt Hanne hjem, kom tilbage og traf Greven ene, spurgte han ligefrem om Anledningen til hiin ubehagelige Scene, og Greven fortalte ham ordret hvad der var foregaaet mellem Hermes og ham. Den ærlige Maler antog sig med Varme sin unge Vens Sag, og søgte at bevæge sin Svogers Hjerte ved at kalde hans Faderkjærlighed til Hjelp. „Palmer!" sagde Greven: „Du selv er Adelsmand, og skjøndt jeg vel veed, hvor forskjellige vore Grundsætninger ere, saa har jeg dog altid tænkt, at dit adelige Blod — dig selv uafvidende — gjør sig gjældende i alle dine Handlinger." Palmer gjorde store Øine. Greven vedblev: „Har du ikke forsmaaet hver borgerlig Ansættelse? Er det dig ikke en Plage at modtage Bestillinger paa Arbeide og Penge derfor? Har du ikke haandhævet din Uafhængighed, og mangengang opoffret Vellevnet for den?" — „Du store Gud!" raabte Palmer: „Aldrig havde jeg troet at opleve en saadan Forklaring over min Handlemaade, jeg som i mine Drengeaar løb bort fra Her-

lighed og Adelskab for at gaae i Tegneskole, og siden levede et ubundet Liv, som jeg ikke vil forsvare, ofte fattigt og lurvet. Hvorfor har jeg forsmaaet alt Det, som du siger? Deels fordi min Muse gjør sig kostbar og sjelden besøger mig, og jeg vil ikke arbeide uden hendes Hjelp; deels ogsaa — Gud bedre det — fordi Fanden har en Klo i mig. Jeg kan ikke være paapasselig og paa Klokkeslettet i mine Forretninger." — „Men," sagde Greven, „nu vil jeg spørge dig om een Ting: Vilde du af Kjærlighed til Gabriele, for hvem — jeg erkjender det — du har været en anden Fader, vilde du, for at glæde hende, male noget Slet, dig selv Modbydeligt, Noget som ret stred mod din Kunstner-Samvittighed?" — „Det er da et forbandet Spørgsmaal. Om jeg vilde det? Hvor kunde jeg? Det vilde ikke staae i min Magt for Alvor at gjøre det". — „Seer du!" raabte Greven: „Din Kunstnerære gaaer dig for Alting, og min Adelsære skal ikke være mig ligesaa hellig?" — „For Satan!" raabte Palmer hidsig: „Dine Tanker, Mand, ere jo reent forkeerte. Vil du sammenligne Adelskab med Kunst? Troer du, at jeg, naar jeg sidder ved mit Staffeli, tænker paa min Ære, paa Frederik Palmers usle Ære? Troer du ikke, at jeg reent glemmer det stakkels Skrog, naar jeg maler den klare Maane, som i Nattens Stilhed taler med det dybe

Hav om de Tusinde af Menneskeslægter, som ere gaaet over denne Jord og forsvundne som Skyerne? — Nei i min Kunst har jeg været trofast, i den har jeg en god Samvittighed, og mine Billeder skal leve, naar jeg er borte, og tale min Sag her og hisset. O Granhjelm! vi ere gamle Mænd. Snart skulle vi staae for den Dommer, som regner efter en anden Rangforordning end Verdens. Dit Adelsvaaben vil ikke følge dig paa hiin Side Graven, lad da din Datters Taknemmelighed følge dig, og fordærv ikke hendes skjønne Liv." — Alvorlig svarede Greven: "Du taler som en Kunstner, jeg handler som en Ridder. Du har opoffret Alt for din Kunst; jeg offrer Alt for hvad jeg kalder min Ridder-Ære. Jeg har maaskee offret den Meer end du veed." — Disse sidste Ord sagde han med et forunderlig betydningsfuldt Udtryk, idet han rakte Palmer Haanden, og de gik Hver til Sit.

Da Hermes kom til Birkehøi, listede han sig ubemærket op paa sit Værelse. Han syntes, han skammede sig for at lade sig see af Nogen, og at en dyb Fornedrelse laae tungt paa hans Isse. Han kastede sig paa Sofaen, uden at gjøre sig Rede for sine Tanker. Saaledes blev han overrasket af Roller, der selv blev overrasket over at finde ham her. "Vi troede," sagde Denne, "at du iaften ikke havde skjæn-

ket dette Huus Æren af din Nærværelse, men at du laae for Anker i dine Ønskers grevelige Havn." — „Nei," svarede Hermes fortrædelig: „Som du seer, her sidder jeg." — Roller tilføiede leende: „Og seer ud som Døden, ikke som Doctoren. Hvad fattes dig?" — „Jeg er syg, jeg vil gaae tilsengs." — „Syg? Ja saa! Vil du have Thee bragt herop, eller vil du komme ned til Familien?" — „Ingen af Delene. Jeg vil ingen Thee have." — Han reiste sig, tog et stort Glas Vand som stod i Værelset, styrtede det ned, og satte sig igjen. Roller fulgte ham med Øinene. — „Hør, Rudolph!" sagde han: „Jeg begriber meget godt, hvori din Sygdom bestaaer. Du har hentet en Kurv hos Comtessen, eller den høiadelige Papa har viist dig Døren ligesom mig. Siig Sandhed! Ere vi ikke gamle Venner?" — „Ja det er sandt.... det Sidste! Greven har....som Du siger." — Roller loe høit. „Bliv ikke vred, fordi jeg leer; men det er dog en curiøs Skjæbne, vi To have i det Huus. Vi komme listende som Maar eller Kat til det høie Dueslag, men faae Begge et Skud Hagl i Nakken, og drive af med Skam og Skade. Ja! „„Der kommer det igjen, jeg sagde ier ifjor."" — Men see dig i Speil paa mig, vend dit Sind til en Anden, fri til min Cousine Elise, hun er en regelmæssigere Skjøn=

hed end Gabriele; hævn dig ved at lade som ingen Ting, og dands med din unge Kone til Jægermesterens Bryllup." — „O ti!" raabte Hermes: „Dine Ord forøge mit onde Lune." — „Vil du dog ikke komme ned til Thee?" — „Nei min Sjæl vil jeg ikke! Jeg er virkelig syg. Lad mig nu have Ro." — „Men jeg skal sige dig: Min Cousine Molly vilde gjerne tale med dig, naar de Andre vare gaaet tilsengs, hun har længtes meget efter dig." — „Er hun syg?" — „Nei, men hun er bedrøvet." — „Det bryder jeg mig ikke om, jeg kan dog ikke hjelpe hende." — „Kan du være saa ligegyldig mod den gode Pige og hendes rørende Kjærlighed til hendes Søster?" — „Gud fri Enhver fra saadan rørende Kjærlighed!" — „Ja du snakker! Elise er virkelig underlig, og Molly har faaet den Idee at hun er paa Vei til at blive vanvittig." — Aa Vrøvl! Siig Frøkenen fra mig, at hun er selv nærmere ved at være vanvittig, end Elise." — „God Nat da!" sagde Roller: „Jeg mærker nok, du selv er altfor gal i Hovedet til at tale fornuftigt iaften." — Han gik til Døren, men vendte om og sagde: „Det er sandt! jeg glemmer at sige dig, at den syge Bonde, som du har taget dig af, er bleven meget slet, og har faaet Krampe iaften. Konen var her før, og spurgte efter dig. — Hermes sprang op: „Guds Død Og det siger du først nu!"

— Han fremtog hurtig nogle Lægemidler af sin Kuffert, greb sin Hat og ilede til Døren. — „Naa!" sagde Roller: „Til Bonden kan du gaae, tiltrods for din Sygdom, men ikke ned ad Trappen til os Andre." — „Der er da ogsaa en Fandens Forskjel mellem at drikke Thee og vrøvle, og saa at skynde sig til en stakkels Mand, der har Krampe." —

Den Virksomhed, der i dette Øieblik ligesom paatvang sig den unge Læge, den Omstændighed, at han maatte tilbringe hele Natten hos sin Patient, virkede velgiørende paa hans oprørte Sind. Solen stod op, da han, fulgt af den taknemmelige Families Velsignelser, traadte ud af Bondehuset. Han havde ikke Lyst at gaae til Hvile; han vandrede omkring i den kjølige Morgenluft, og overgav sig til sine Betragtninger. Den foregaaende Dags Begivenheder droge forbi hans noget roligere Sjæl. Rørt og henrykt gienkaldte han sig, hvor tydelig Gabrieles Kjærlighed havde udtalt sig; ydmyget og forbittret, hvorledes hun, knælende for den stolte Fader, havde ligesom tryglet om Naade for den forskudte Ven. Han kunde ikke løsrive sig fra den Tanke, at hans Ære havde faaet et dødeligt Saar. Han fortvivlede over sin egen Daarlighed, der havde indviklet ham i et saadant Forhold, og mange urimelige Planer gik igjennem hans Hoved, ligesaa hastigt forkastede og an-

grede, som opstaaede. Endelig fattede han et Forsæt, i hvilket hans trætte Sjæl syntes at finde Hvile. Han beroligede sig, sneg sig sagte til Gitteret ved Lystskoven, og endog saa langt ind i denne, at han kunde see og hilse det kjære Huus, hvor Alt syntes at sove endnu. Kun Katten sad allerede paa sin Plads paa Trappetrinet, men nu blev Døren aabnet, og Hermes ilede bort, med en bitter Følelse af Frygt for at blive seet.

Flere Gange paa denne Dag gik han frem og tilbage paa de Veie, hvor han haabede at møde Gabriele. Endelig mod Aften saae han den yndige Pige komme ned ad Terrassen, ikke syngende og med lette Spring, som første Gang, men stille vandrende med nedslagne Øine. Ved Synet af den Elskede oplivedes hendes hele Væsen. De ilede mod hinanden, hun lagde sin Arm i hans, og de syntes Begge aldrig at have oplevet et sødere Øieblik end dette, da de, skjulende sig for den forfølgende Magt, trygge ved hinandens Side, befandt sig paa den eensomme Skovsti, som ad en lang Omvei førte til Præstegaarden. For første Gang talte de med Ord om deres Kjærlighed, og Hermes sagde: „Jeg vil bekjende for Dem, elskede Gabriele, at De ikke endnu kjender mig fra en Side, som er ulykkelig for mig, og vel letteligt kunde blive det for mine Kjæreste og Nær-

meste. Der er Noget i mit inderste Væsen, som jeg maa kalde en dyb Smerte, en ubestemt Længsel, der allerede fra min tidligste Barndom harført mine Tanker til Grublen, til Tvivl, til Foragt for Meget af Det, som udgjør Maalet for Andres Stræben. I alle Glæder, som jeg med Begjærlighed har søgt, har jeg fundet noget Tomt, Noget saa langt under min Forestilling, at jeg snart har vendt min Hu til et Andet, hvor jeg da har mødt samme Skjæbne. De alvorlige Studeringer, jeg i en tidlig Alder har maattet hellige mig, Leiligheden til at see den megen Elendighed, som er Menneskets Lod, have opfyldt mit Sind med saa mørke Tvivl, saa dunkle Forestillinger, at Livet i mangt et Øieblik har været mig reent forbittret. Men siden jeg første Gang mødte Dem, forjog Deres Nærhed alle mine onde Dæmoner. De er ikke blot det Yndigste og Elskværdigste, jeg nogensinde drømte om at finde, men De er ogsaa det Ædleste, det Agtværdigste. En saadan Sandhed, en saadan Frihed for al Erobringssyge, for alle qvindelige Smaaligheder, forenet med en saa sød Barnlighed, et saa indtagende Udvortes, en saa fortryllende Stemme, alt Dette, som stedse svævede for mig som mit Ideal, hvorefter jeg længtes, men som jeg fortvivlede om nogensinde at finde paa Jorden, skal jeg nu have fundet det, og end mere være saa ubegribelig

lyksalig at vinde et saadant Væsens Hjerte, men siden berøves det for en usſel Fordoms Skyld?" — „Nei!" svarede Gabriele: „Mit Hjerte skal Intet berøve Dem. Ogsaa De er for mig hvad jeg har tænkt mig som Herligst og Ædlest." — „Men, min bedste Veninde, forene os kunne vi dog ikke?" — „Den bedste Forening," sagde Gabriele, „er gjensidig Kjærlighed; den er stærkere end Døden selv, siger man jo." — „Ak!" sukkede Hermes: „Men uden at kunne dele hinandens Skjæbne, ofte i lang Tid uden at sees, higende efter disse korte, disse stjaalne Sammenkomster, udsatte for saamangen Forandring, som Tiden kan medføre til vor Adskillelse." .... „Tiden," sagde Gabriele, „kan ogsaa bringe gode Omskiftelser." — „Min kjæreste Pige! See nu selv i Deres egen skjønne Sjæl et Beviis paa den menneskelige Ufuldkommenhed, paa Fristeren, som møder selv det Reneste. Hvilken god Omskiftelse skulde Tiden bringe os? Bliver De ikke selv bange for at tænke, at De kunde ønske den, nemlig Deres Faders Død?" — Gabriele gyste. „Nei aldrig!" raabte hun: „Gud veed, jeg elsker min Fader. Kunde jeg see hans ærværdige Skikkelse, og tænke mig den bleg og død?" — Hun brast i Graad: „O Gud! var det muligt, at nogensinde en saa afskyelig Tanke kunde nærme sig min Sjæl, saa vilde jeg med tusinde

Taarer afbede den hos Gud, og med fordobblet Lydighed og Ømhed opfylde mine Pligter mod min Fader." — „Kjære Gabriele! lad mig dog ikke saaledes bedrøve Dem, men siig: Troer De, at han nogensinde kan eller vil vige fra sin Beslutning i Henseende til os?" — Gabriele taug og rystede paa Hovedet med nedslagne Øine. Hermes greb hende i sine Arme, og søgte nu med al den Lidenskab, som brændte i hans Hjerte, og al den Veltalenhed, som Naturen havde skjænket ham, at overtale hende til at indvillige i den Plan, han havde fattet, og som bestod i at hun skulde følge ham til hans Hjem, hvor han vilde overgive hende i sin Faders Beskyttelse, og strax efter vilde de som Ægtefolk komme her tilbage, og bønfalde om Grevens Tilgivelse, understøttede af den gamle Doctor og af Palmer, paa hvis Indflydelse og gode Tjeneste i denne Sag han troede at turde stole. Gabriele saae bedrøvet paa ham. „Ak, Hermes!" sagde hun med en Stemme, der kunde smelte det haardeste Hjerte: „De elsker mig, og kan ville, at jeg skulde opoffre min Samvittigheds Fred, forlade min gamle, svage Fader, som saa mange Sorger have nedbøiet? Døden har berøvet ham hans Søn; vilde De nu berøve ham hans Datter, hans eneste Barn? Med hvilken Pande skulde jeg vel fremstaae for Deres Fader? Skulde han ville elske en

saadan Datter?" — „Det vilde han. Han vilde velsigne Den, der hævnede hans Søns krænkede, dybt saarede Ære." — „Ak! nu taler De ogsaa om Ære, ligesom min Fader." — „Tør jeg ikke tale om den, fordi jeg ikke er Adelsmand?" — „Hermes! vil De fornærme mig?" — „Nei! nei! ikke for en heel Verden! Men elskede Gabriele, skal vi da sige Livets Lykke et evigt Farvel?" — „Nei vi skulle finde den i vor uskyldige Kjærlighed, i vor Trofasthed. Hvor kunne vi være ret ulykkelige, naar vi elske hinanden, naar vi undertiden som i denne Time, saaledes mødes? Opveier en saadan Time ikke hele Aars Savn og Længsel?" — Utaalmodig rystede Hermes paa Hovedet: „Det kan man synes i et saadant Øieblik; men i det lange Savn gnaver Sorgen paa Livets Kjerne. I et uskyldigt barnligt Hjerte, som Deres, kan maaskee saadanne hellige Følelser fæste Rod; men ikke i en Mands, ikke i mit. Lidenskab, Skinsyge, tusinde Furier ville sønderslide mig. Mennnesket har kun Lidt af Himlen, om den er vor Fader; vor Moder Jorden trækker os stedse til sig. Sværmeri straffer sig i Tidens Løb, og ingen Troskab staaer fast uden menneskelige Baand." — „Jeg svarer for min," sagde Gabriele. — „Det kan De ikke! jeg ikke heller." — En Pause

opstod. Gabriele sagde fortørnet: „Det gaae, som det vil! Min Moder sagde ofte til mig, at ingen Lykke kunde kjøbes med slette Midler. Dermed vil jeg heller ikke kjøbe min." — Hermes var ude af sig selv: „Dersom De ægter Jægermesteren, saa vil De fortjene Dem Deres Faders Velsignelse." — „Heller ikke den vil jeg kjøbe med slette Midler." — „Han bad mig søge at overtale Dem til at opfylde dette hans Ønske, og maaskee var det ædelt af mig at forestille Dem, at dette Skridt var en datterlig Pligt." — „Dersom De kan bevise mig, at det er min Pligt, saa skal jeg adlyde Deres Formaninger." — „Betænk Dem derpaa," sagde Hermes, „saa vil De maaskee selv udfinde Beviserne. Farvel! jeg reiser strax til Byen." — Han vendte sig for at gaae, men standsede, og med Hænderne for Øinene støttede han sig til et Træ. Gabriele ilede hen til ham, og omslyngede ham med sine Arme, medens store Taarer trillede ned ad hendes Kinder. „For Guds Skyld!" sagde hun med skjælvende Læber: „Lad os dog ikke skilles saaledes!" Hermes greb hende i sine Arme, lagde hendes Hoved til sit Bryst, og stammede dybt bevæget: „Gabriele! min Elskede! min eneste Kjærlighed! Lev vel!" ..... Han trykkede hende endnu engang hæftig til sig, og ilede derpaa bort,

medens den stakkels Gabriele slyngede sine Arme om det Træ, hvortil Hermes havde lænet sit Hoved, trykkede sine blomstrende Læber til dets kolde Bark og kastede sig derpaa ned i Græsset ved dets Fod, hvor hun overlod sig til den Trøst at græde sig mæt.

Her fandt Palmer sin Yndling, som han længe havde søgt. Han opbød al sin Kjærlighed og Deeltagelse for at trøste den bedrøvede Pige, og da det var for silde at gaae til Præstegaarden, fulgte han hende hjem og fortalte hende paa Veien, at han to Gange havde været paa Birkehøi, og søgt Hermes, uden at træffe ham, men han lovede at gaae til ham næste Morgen, og see at berolige ham. Men da den trofaste Palmer næste Morgen kom til Birkehøi, sagde man ham, at hans unge Ven havde, saasnart han forrige Aften var kommen hjem, ladet sin Hest sadle, og var, tiltrods for alle Overtalelser, ved Nattens Udbrud redet til Kjøbenhavn.

Under en August-Nats skjønne Stjernehimmel red Hermes til Staden. I den Stilhed, som om Natten herskede paa den kun lidet besøgte Landevei, hvor Hestens Fodslag og en enkelt Fugls afbrudte Qviddren var al den Lyd, der naaede hans Øre, lykkedes det ham nogenledes at tilbagevinde sin Fatning, saa at han med temmelig rolig Anstand kunde vise sig for sin Fader. „Lad mig nu sige mig selv,“

tænkte han, „at jeg er en Mand! Hvor mange Tusinde maae ikke gjøre Afkald paa Livets Lykke, og vide dog at bære deres Skjæbne! Det maa jeg vel ogsaa kunne."

Et Par Uger gik hen i Forretningers og Samlivets daglige Gang. Det vilde være umuligt at beskrive den sjælefortærende Kamp, som Hermes i denne Tid førte med sit eget Indre, de Planer, han lagde og forkastede, de Grublerier, hvori han tabte sig. Undertiden henreves han af bitter Harme mod Greven, ja selv af Uvillie mod Gabriele. „Hun elsker mig med Fruentimmernes sædvanlige lunkne Kjærlighed, der seer ud som Alvor, men er kun Spøg, et Blomsterblad hvormed Vindene lege. Og han! den gamle Aristocrat! hvorfor holdt jeg Livet i ham, da han laae der, og havde rystet sin opblæste Hjerne?" — Øieblikket efter rasede han mod sig selv for saadanne onde Følelser. Tanken om hans fornærmede Ære, om den Fasthed, denne krævede af ham, stred hæftig mod hans brændende Længsel efter at see Gabriele; og uden at tilstaae sig det Selvbedrag, han udøvede, tog han et Par Gange Anledning af den omtalte Bondes Sygdom og red til Birkehøi, hvor han opholdt sig nogle Timer hos den Rollerske Familie, besøgte derpaa sin Patient, og da han i den senere Tid af sit Ophold i Egnen var

kommen i Berøring med Præsten angaaende nogle Medicinal-Anordninger for Sognet, saa undlod den unge Læge ikke at indfinde sig i Præstegaarden. Den Lykke, der at træffe Gabriele var ham først et dunkelt Haab, som han ikke vilde tilstaae sig selv; men da han ikke traf hende, lærte en smertelig Utaalmodighed ham hans egenlige Ærinde. Da han ved sit tredie Besøg endnu ikke opnaaede sit hæftige Ønske, kunde han ikke undlade, skjøndt med en vis Overvindelse, at spørge Hanne om hendes Venindes Befindende; ja han vovede endog det Spørgsmaal, om hun ikke, som tilforn, kom daglig i Præstegaarden. Hanne, som var Gabrieles Fortrolige, var fortrydelig paa en Elsker, der saa lidet havde skaanet dette fine Væsen. Hun svarede noget kort, at Gabriele var i den senere Tid bleven meget bleg og stille. Præstekonen tilføiede, at Comtessen heller ikke kom saa ofte ud, da hendes Fader i denne Tid led af den Melancholie, der især siden hans Søns Død af og til anfaldt ham, og i slige Perioder tog han ikke Deel i Jagt og deslige Fornøielser, men var meget hjemme og trængte til sin Datters Selskab.

Billedet af den blege og stille Gabriele traadte med levende Farver for hendes Elskers Phantasie. Han skyndte sig bort, og kunde ikke modstaae den Urolighed, som drev ham til at nærme sig det kjære,

velbekjendte Huus. Det var allerede mørkt. Han saae Lys i Grevens Værelse. Vinduerne stode aabne; gjennem disse hørte han Gabrieles Stemme, og gjennem en Aabning mellem de tiltrukne Gardiner kunde han see ind i Værelset. Han saae Greven sidde i sin Læneſtol, og Gabriele ligefor ham, læsende høit i en Bog, der syntes at være af historisk Indhold. Ved Skinnet af Lampen forekom hun ham virkelig meget bleg, og i hendes harmoniske Stemme var noget Veemodigt, der contrasterede med Bogens tilsyneladende tørre Stiil. Dette Syn, denne Stemme virkede hæftigt paa den forelskede Mand. Han havde sat sit Ansigt lige op til et tillukket Vindue, ved Siden, af et der stod aabent. Pludselig opdagede han paa Ruden Gabrieles Navn. Erindringen om hiin Inscription paa Viduesruden i Kjøge greb ham; han syntes, at hans gamle Anelse gik i Opfyldelse; han kunde neppe modstaae en Følelse, der drev ham til at gaae ind og kaste sig for den Elskedes Fødder; men Grevens Stemme, som lød i det Samme, holdt ham tilbage. Med glødende Ansigt trykkede han sine Læber til det dyrebare Navn, medens den længselfulde Pige, i den stille Opfyldelse af sin barnlige Pligt, idet hendes Tanke, langt fra den Bog, hvori hun læste, omsvævede den Elskede, mindst drømte om den Triumf, hendes Kjærlighed i dette Øieblik feirede.

Ved en Bevægelse, som Hermes troede at høre bag ved sig, foer han op som af en Drøm, og ilede bort.

Som sædvanlig, red han fra Birkehøi lidt før Midnat. Paa Veien spottede han sig selv, kaldte sig en umandig Sværmer, og led al den Qval, hvormed stridende Følelser og Tanker martre Sjælen. „Jeg gaaer reent tilgrunde," sagde han til sig selv: „At vide hende saa nær, og dog ikke turde nærme mig hende; at vide mig elsket og dog tilsidesat for snævre Pligter og Grundsætninger, som jeg selv i al min Vrede maa ære, ja billige; see hende, høre hende, som iaften, og maatte fjerne mig som en forfulgt Misdæder, det er jo Altsammen tantalisk Helvedqval. — Hvad sagde dog hiin Nat den brave Palmer? „Det leucadiske Spring, som helbredede for ulykkelig Kjærlighed."" — Kan jeg dog ikke gjøre dette Spring? Hvor ofte har jeg ønsket at komme bort! ..... Cholera raser i Sverrig. Lad mig ile derhen, frarive Døden saamange Offere, som jeg kan, og udfordre den til at skjænke mig selv Ro!" —

Næste Dag vovede den unge Læge at meddele sin Fader denne nye Plan. Den gamle Doctor blev meget ilde tilmode, og yttrede sin Forundring og Sorg over en Beslutning, der berøvede ham en Medhjelper i hans mange byrdefulde Forretninger, og udsatte ham for Angst ved Tanken om den eneste

Søns Fare. Med Veltalenhed og halv sand, halv tilkæmpet Begeistring for sin Videnskab og den lidende Menneskehed, med rolig Overbeviisning om at gaae Faren uskadt imøde, vidste Hermes saaledes at møde sin Faders Indvendinger, at Denne næsten følte sig skamfuld over at ville holde sin Søn tilbage, hvor han syntes dreven af et indre Kald. Han taug, og gav tilsidst halv om halv efter. Med Iilfærdighed søgte Hermes at formaae en ham bekjendt, paalidelig, ung Læge til at paatage sig hans Forretninger hos Faderen samt hans egen Praxis, medens han selv var fraværende; og nu begyndte han at gjøre Tilberedelser til sin Reise. I denne Tid hændte det sig, at der en Nat foresvævede ham en Drøm, der gjorde et saadant Indtryk paa hans Stemning, at han, saasnart han var færdig med Dagens Pligter, hvilket først var silde om Aftenen, satte sig paa sin Hest og ilede til Birkehøi, hvor han ankom ved Nattetid.

Han kunde neppe oppebie den næste Dag, for at tilfredsstille sin Længsel efter at see Gabriele. Det var Søndag, og da han erindrede at have hørt, at hun om Helligdage pleiede at gaae i Kirke med Præstens Døttre, ilede han, ved den Tid, Gudstjenesten skulde begynde, til Lystskoven, og speidede igjennem Gitteret. Det varede ikke længe, førend han med bankende Hjerte saae den elskede Skikkelse træde

ud af Huset. Hun var ene, som han havde haabet. Hun gik stille med sin Psalmebog i Haanden. De dunkle Lokker stak frem under den lille Straahat, og snoede sig om de blege Kinder. Hun foer sammen, da hun pludselig opdagede Hermes, der nærmede sig med et Udtryk af Ydmyghed, af veemodig Ømhed, der vel var istand til at bevæge et mindre indtaget Hjerte, end Gabrieles. Taus greb han hendes Haand, kysfede den, lagde den i sin Arm og sagde: „Gud være lovet, at jeg seer Dem igjen at jeg føler denne Arm i min! — Dersom De dog vidste hvor jeg har længtes, hvor jeg har været angst for aldrig at see Dem mere!" — Gabriele hævede sine dunkle Øine til hans, og et veemodigt Smiil spillede om hendes Mund. „De siger alt Dette med saa oprigtig en Mine, og dog har De i saa lang Tid ikke gjort mindste Skridt for at see mig." — „Min elskede Gabriele gjør mig ingen Bebreidelser! lad mig uforstyrret nyde de faa lyksalige Øieblikke; de ere mig saa sparsomt tildeelte." — Han fortalte hende nu, at en Drøm havde foruroliget ham og opfyldt hans Sjæl med en græsselig Anelse. „Det forekom mig," sagde han, „at jeg med bange Utaalmodighed ledte efter Dem; aandeløs løb jeg gjennem Skoven, for at naae Deres Huus. Allerede inden jeg kom til Gitteret,

saae jeg, at Deres Vinduer i Qvisten vare stærkt oplyste indenfor de hvide, tiltrukne Gardiner; jeg nærmede mig Huset, men den store Kat, som fordetmeste sidder i Døren, kom mig imøde med krum Ryg og smigrende Gebærder, som den pleier. Da den kom mig ganske nær, reiste den sig paa Bagbenene, og vorende til et Menneskes Høide hviskede den mig i Øret: „De veed det jo nok, at vor Comtesse er død? Hun ligger paa Parade deroppe, med Lys omkring sig. Det er deiligt at see.“ — Fortvivlet vilde jeg ile ind i Huset, men det store Træ i Lystskoven var flyttet hen for Døren. Det var ganske udgaaet, og Barken skallet af Stammen og Grenene. Deres Familievaaben hang paa det som et Skjold, og under dette sad Deres Fader bleg med foldede Hænder. Jeg kunde ikke komme til Huusdøren. Katten sagde derpaa: „Nu bære de hende til Kirken.“ — Jeg vendte om, og løb tilbage gjennem Skoven til Kirken, som ogsaa var oplyst, og hvortil Dørene stode aabne. Jeg gik derind, Præsten stod i fuld Ornat for Altret. Mange Skikkelser bevægede sig frem og tilbage. I en dunkel Krog opdagede jeg et Marmor-Monument; jeg tænkte med Gysen, at De hvilede under dette; jeg vilde hen til det, men en usynlig Magt holdt mig tilbage. I Fortvivlelse stred jeg med den, og vaagnede i det Samme, i en ubeskri-

velig Blanding af Angst og Glæde over at min Ulykke var en Drøm. Dog har den efterladt et Indtryk, der ikke lod mig have Fred, før jeg saae Dem; og meer end nogensinde har jeg følt, hvor fast min hele Sjæl hænger ved Dem." —

Med inderlig Bevægelse, med usigelig Glæde hørte Gabriele den Elskedes levende Beskrivelse over det Nattesyn, hvori hendes Billede havde omsvævet ham. Undseelig sagde hun: „Dersom jeg virkelig er saa lykkelig, at De elsker mig, hvor kan De da nænne at bedrøve mig med Deres Fraværelse? Ogsaa jeg længes og sørger. Jeg tænker altid, at De har glemt mig; ja hvad som er allerværst: Frøken Molly har sagt hos Præstens, at De var saa godt som forlovet med hendes Søster." — Oprigtig fortalte Hermes Sammenhængen i denne Sag, og beroligede sin Elskede med Forsikkringer om hvor dybt han følte, at intet qvindeligt Væsen nogensinde kunde indtage hendes Plads i hans Hjerte. Den stakkels Gabriele, hvis tause Kummer adspredtes, som en mørk Taage for Solens Varme, blev derfor som lynslagen ved Efterretningen om den Reiseplan som var forhaanden. Hendes sønderrevne Sjæl udgjød sig i de bitreste Klager. Hun kaldte Hermes ukjærlig mod sin gamle Fader, og haard og grusom mod hende. Han blev næsten forfærdet over hendes Sindsbevægelse, og

søgte med kjærlige Ord at berolige hende. Han forestillte hende, at en Læge, i sit lovlige Kald, uden Frygt og fordetmeste uden Fare gaaer daglig mellem smitsomme Sygdomme, at det Samme uden Tvivl vilde være Tilfældet ved denne Leilighed. Gabriele svarede, at ingen Pligt forbandt ham til at vove sig ind i det fremmede Land, men at Pligten holdt ham her tilbage. „O Gud!" udbrød hun: „jeg bliver saa angst ved den blotte Tanke om denne Reise." — Hermes var henrykt over hendes Kjærlighed og bedrøvet over hendes Sorg. „Min elskede Gabriele!" sagde han: „Dersom jeg er Dem kjær, vil De da ikke hellere vide mig fraværende, endogsaa paa en farlig Vei, naar denne er ærefuld, end see mig gaae her og fortæres af Kummer, af stridende Lidenskaber, uduelig til alt Arbeide, sløv, adspredt, paa Vei til Afsindighed? Er Sligt ikke tusinde Gange værre end Døden? Maae ikke baade De og min Fader lide langt mere ved at see mig saaledes gaae tilgrunde, end ved at begræde mig som død i mit Kald med et hæderligt Eftermæle? Jeg veed hvad De vil svare mig. Men min bedste Veninde! De er en ung uskyldig Pige. De kan ikke sætte Dem ind i mit Sted. De drømmer ikke om det Raseri, der overfalder mig ved Forestillingen om vort ulykkelige Forhold; de onde Tanker, de voldsomme Beslutninger, som i

mangt et Øieblik opstige hos mig; den Bitterhed, jeg føler ved at tænke, at selv i en saa lykkelig Time som denne, kunne vi overraskes af Deres Fader, og udsættes for Ydmygelser som en Mands Ære ikke kan taale. Ak, Gabriele! De veed ikke, hvad Lidenskab vil sige." — „Nei!" svarede hun: „Dersom det ikke er Lidenskab, der i dette Øieblik ligesom fortærer mit Hjerte, saa lærer jeg den aldrig at kjende, thi noget Smerteligere kan ikke være til." — „Men kjæreste Veninde! De selv har dog ikke villet forhindre vor Adskillelse. De selv sætter dog Deres Overbeviisning høiere end Deres Kjærlighed. Ak! tro ikke, at jeg nedrig og egoistisk vil benytte mig af dette Øebliks Smerte, for at bevæge Dem til at forlade Deres Fader! Nei, i Sandhed! jeg kan ikke for Alvor ønske dette Offer. Jeg har en Aften, ubemærket af Dem, staaet udenfor Deres Vindue, og hørt og seet ham og Dem. Jeg vil ikke berøve den stakkels Saul sin David. Jeg er selv en Saul, jeg har Medynk med min faldne Slægt. Men vort Forhold er ulykkeligt, og jeg troer, at jeg vil blive roligere ved at være saa langt fra Dem, at jeg ikke har den daglige Fristelse til at ile herud, og som et uroligt Gjenfærd omsværme disse Steder, hvor De er. I et stærkt bevæget, nyt Liv, tænker jeg at jeg skal overvinde det

Sværmeri og den Ufornuft, som er uværdig for en Mand. Min Gabriele! lad mig i dette Øieblik kalde Dem min! Berøv mig ikke Modet med disse Taarer, denne tause Smerte! Lad os nyde dette Øieblik Sødhed! Giv mig endnu engang et Kys! og siig mig et modigt Farvel." — Gabriele kastede sig i hans Arme, ganske opløst i Taarer. Han trykkede hende med Hæftighed til sig, og brast selv i Graad. Han slap hende, og kastede sig paa en Bænk, som stod ikke langt fra Kirken, i en tæt Bedækning af Buske. Det stærke Udtryk af hans Smerte forfærdede Gabriele. Hun nærmede sig skjælvende, og Løftet om at forlade Alt for ham svævede allerede paa hendes Læber. Hun bøiede sig til ham, da hændte det sig at et lille Hjerte af Ædelstene, som hun altid bar om Halsen, faldt ud fra sin Plads, og i det Samme begyndte Kirkeklokken at lyde. Dette Hjerte havde tilhørt hendes Moder, og ved en af de Idee-Forbindelser, der ofte som et Lynglimt fare gjennem Sjælen, tænkte hun paa den elskede Afdødes Begravelsesstund, da Klokkerne i Landsbykirken saaledes ringede. Det forekom hende som en Advarsel fra Himlen. Hun greb den bedrøvede Vens Haand, og sagde: „Kjære Hermes! følg med mig ind i Kirken, og lad vore Bønner forenede opstige til Ham, der paa Jorden antog sig de Bedrøvede; han vil da forbarme sig og bevare Dem

paa Deres fjerne Veie og føre dem her tilbage. Lad os søge Trøst med hinanden ved at bede sammen og haabe paa en naadig Himmel." — Hermes rystede paa Hovedet, og reciterede bitter: „„Als wenn drüber wär' ein Ohr zu hören meine Klage, ein Herz wie mein's, sich des Bedrängten zu erbarmen."" — „Hvilke trøsteløse Ord!" sagde Gabriele smerteligt. Hermes vedblev: „Hvorfor skulde jeg gjøre mit Hjerte endnu tungere ved Illusioner? Jeg har længe nok levet af Illusioner, nu trænger jeg til Mod. En haard, en ubøielig Magt hersker over den ulykkelige Menneskeslægt; den Enkeltes Smerte rører den ikke." — „For Guds Skyld!" sagde Gabriele ængsteligt, „lad os dog ikke slippe den sidste Redningsplanke! Nei, skal vi adskilles her paa Jorden, saa mødes vi sikkert i en bedre Verden, og snart, thi dersom De døer, saa følger jeg snart efter." — „O Gabriele! naar De døer, saa maaskee kommer Engelen, hvis Navn De bærer, og slaaer sine hvide Vinger om Dem, og løfter Dem til sit Hjem, hvorpaa De troer og haaber; men min trodsige, tvivlende Sjæl gaaer ned til Underverdenens sorte Floder." — „O nei!" raabte Gabriele: „Ingen Himmel skal være saa høi, og ingen Afgrund saa dyb, at den skal hindre mig fra at opsøge Dem og gribe Dem i mine Arme." — Ved disse Ord satte hun sig hos ham, og slog sine Arme om ham, som

om hun frygtede for at svæve bort fra ham. Han bøiede sit Ansigt til hende, og de græd Begge. — „Jeg bliver her," sagde Gabriele: „jeg gaaer ikke ind i Kirken. Hør, hvor de synge derinde! O Hermes! forlad mig ikke i denne Stemning! Lad denne dog ikke være den sidste Gang, jeg seer Dem! Lov mig, at det ikke skal være sidste Gang!" — „Nei!" sagde Hermes blød: „Det skal det ikke. Jeg skal komme engang endnu, inden jeg reiser. Men" — tilføiede han, idet han reiste sig — „lad mig nu gaae. Jeg seer Nogen komme derhenne." — „Det er min Onkel!" sagde Gabriele: „Und ham den Glæde at see Dem." — „Nei ikke i dette Dieblik, og — desuden, der er en Fremmed med ham." Med et let Haandtryk forlod han Gabriele, og skyndte sig bort. Hun saae nu sin Onkel komme noget borte med en Ubekjendt; men i nogen Afstand fra Stedet, hvor hun sad, fjernede Denne sig, og Palmer derimod nærmede sig til hende med hurtige Skridt og et besynderlig spændt Udtryk i sit Ansigt.

Hermes vandrede et Par Timer omkring i Skoven, og stræbte at fatte sig, inden han lod sig see for Familien paa Birkehøi, hvor han ikke havde kunnet undslaae sig for at spise til Middag. Ikke langt fra dette Lyststed mødte han en Holsteensvogn med to Personer, en Mand og et Fruentimmer, der hilste ham og lod

Vognen holde. De stode af, kaldte ham ved Navn og nærmede sig til ham. Han gjenkjendte nu den foromtalte Cousine af det Rollerske Huus, Rikke, og hendes Mand. Den nette unge Kone yttrede undseelig, at hun bad ham om et Dieblikś Samtale, og Manden var saa høflig at blive i en Frastand. Hun sagde nu, at hendes Cousine Elise havde bedet hende henvende sig til Herr Doctoren, der var den Eneste, til hvem hun kunde frit betroe sine Anliggender. „I et Ærinde, som Elise selv havde givet mig, kom jeg i den bedste Mening herud til mine fornemme Paarørende, der ikke vide, om de vil kjendes ved mig eller ikke. Min Mand var bleven herude ved Vognen, det fortalte jeg; men Ingen bad ham træde ind; jeg maatte derfor skynde mig at komme bort, for ikke at lade ham sidde og vente. Elise var meget artig, det veed Gud, og fandt paa hundrede Paaskud for at blive ene med mig; men den kjedsommelige Molly hængte ved os som en Burre, og da vi mærkede, at der ingen Udkomme var med hende, fik Elise netop hvisket til mig: „Har du Noget at sige mig, saa siig det frit til Doctor Hermes, og bed ham fra mig at forlange at tale ene med mig.“ — Jeg ventede paa Dem, men da De ikke kom, var jeg nødt til at tage bort med uforrettet Sag. Baade min gode Mand og jeg bleve derfor glade, da vi saae

Dem. Vil De altsaa være saa artig at sige min Cousine, at den Person, for hvem hun interesserer sig, ganske rigtig har været i Kjøbenhavn i forrige Uge, men kun har opholdt sig der i to Dage; derpaa reiste han — som de sagde i hans Logis — ud paa Landet, men de vidste ikke, hvorhen. Min Mand har løbet Byen rundt og gjort sig al optænkelig Umage for at træffe ham, men det var ham umuligt, og derfor er jeg nødt til at bede Dem at skye min Cousine hendes Brev tilbage, som jeg herved vil levere Dem." — Medens hun fremtog dette, kom hendes Mand nærmere, og sagde: „Reent ud sagt, Herr Doctor, saa er jeg bange for, at det Menneske, vi her tale om, er i noget Slags Fortræd, thi medens jeg var i hans Logis, kom der to Karle, der saae ud som Folk fra Politiet, og spurgte Verten efter ham." — Ikke uden Forundring modtog Hermes dette Ærinde, og lovede at besørge det paa bedste Maade, hvorpaa det unge Ægtepar fortsatte sin Reise. Han betragtede Brevet, der var adresseret til en Herr Horatius Turbus. „Hvilket gefærligt Navn!" sagde han ved sig selv, idet han gjemte det omhyggeligt forseglede Papiir.

Strax efter Middagsbordet yttrede Hermes, at han maatte ride til Byen; han nærmede sig til Elise, og bad hende om en Samtale under fire Øine, inden

han satte sig tilhest. Den smukke Kone rødmede, og hendes Forlegenhed meddeelte sig til Hermes, som ogsaa blev rød. Frøken Molly, som bemærkede Dette, smilede betydningsfuldt, og imod al Sædvane lagde hun ingen Hindringer iveien for sin Søsters Bortfjernelse med den unge Mand.

Elise førte ham op paa sit eget Værelse, og lukkede Dørene omhyggeligt efter dem. Da Hermes havde røgtet sit Ærinde, taug hun med en sørgmodig Mine. Endelig stammede hun nogle Ord, og gjentog sine tidligere Yttringer om den indre Overbeviisning, der sagde hende, at hun i ham vilde finde den fortrolige Ven, hvortil hun i sin Stilling trængte. Med nedslagne Øine tilføiede hun: „De veed at jeg tvungen har maattet ægte en Mand, hvis hele Personlighed og tyranniske Adfærd imod mig har gjort mig saa ulykkelig, at min sørgelige Skjæbne vil, som jeg haaber, tale til min Undskyldning, naar jeg bekjender for Dem, at en ung, elskværdig Mand vandt mit halvdøde Hjerte, og at hans Hengivenhed var det Eneste, der reddede mig fra ganske at hensynke i Tungsindighed. Men han var hæftig, og hans Opførsel indgav mig ofte en virkelig Angst for mit Rygte og mine Forhold, der vare mig hellige. Vore Stridigheder i denne Anledning stege engang til en saadan Voldsomhed, at han paa Øieblikket forlod mig, og

samme Nat reiste fra Kiel, hvor han i nogle Aar havde studeret, og siden hiin ulykkelige Aften har jeg hverken seet ham eller hørt fra ham, uden gjennem en fælleds Veninde, der paa anden Haand har forskaffet mig en og anden overfladisk Efterretning om ham. Jeg vil ikke forsøge at beskrive hvad jeg led ved alt Dette. Et Aar efter hans Bortreise døde min Mand. Min Fader og Søster kom selv og hentede mig her hjem med dem. Ugjerne gik jeg over det Hav, som nu adskilte os, og underkastede mig paanye den gamle, tilvante, ubetingede Lydighed og Afhængighed af min Fader og min ældre Søster. Men da jeg veed, at al den Tvang, de paalægge mig, har sin Grund i deres overdrevne Kjærlighed til mig, fandt jeg mig i min Skjæbne ved denne, som ved enhver anden Leilighed. Kun stjaalent har jeg turdet speide efter min fraværende Vens Skjæbne. Min føromtalte Venindes Breve har jeg paa mange Maader vidst at skaffe mig ubemærket, da Molly ellers vilde læse dem. Saaledes erfarede jeg allerede for et Aar siden, at min Ven, som havde opholdt sig ved flere tydske Universiteter, havde taget Deel i adskillige revolutionnaire Planer. I dette Foraar bleve disse Efterretninger endnu mere foruroligende. Med et bange Sind gik jeg selv, hver Gang Posten kom, for jo før jo heller at bemægtige mig Aviserne, og

med bankende Hjerte ledte jeg i disse efter et eller andet Glimt, som jeg dog frygtede for at finde. Det kom desværre! Den Dag, da jeg, som De maaskee erindrer, pludselig sank i Afmagt, var dette Tilfælde en Følge af en Artikel i Avisen, hvori jeg læste hans Navn paa Listen af Dem, der forfulgtes ved Stikbreve. Resten veed De. Min Cousine Rikke og jeg vare fra Barndomsdagene Veninder. Jeg havde nylig fornyet vort gode Forhold. Mine Tanker faldt i min Nød paa hende. De selv bragte hende det Brev, hvori jeg bad hende erkyndige sig om den forfulgte Ven, i den Forudsætning at han muligviis kunde tage sin Tilflugt til Danmark, og komme til Kjøbenhavn, hvor han havde nævnet for mig, at han havde Paarørende. At tilstaae Dem Alt, ha længe været min Hensigt, men at jeg ikke i hiint Øieblik tog min Tilflugt til Dem, kom sig af at De den gang sjeldnere opholdt Dem i Kjøbenhavn, end det i den senere Tid har været Tilfælde. Men nu fordrister jeg mig herved til at bønfalde Dem om den store Velgjerning at erkyndige Dem om den Mands Opholdssted, hvis Navn staaer paa dette Brev, som jeg desuden vover at bede Dem selv levere i hans Hænder, dersom jeg er saa lykkelig at vi komme paa Spor efter ham. De skjænker mig ved denne Deres Godhed et lykkeligt Liv, som jeg endnu aldrig har smagt. Jeg er vis

paa, at Turbus bestandig elsker mig; jeg er fri, jeg har Formue og kan gjøre os Begge lykkelige. Nu er jeg forsagt, og har ikke Mod til at gjøre mindste Skridt mod min Søsters eller min Faders Villie; men er først denne Ven ved min Side, saa vil jeg faae den Kraft, jeg mangler." —

Hermes takkede Elise for hendes Fortrolighed, og rakte gjerne Haanden til hendes Ønske. Dog forestillede han hende Vanskeligheden af, under disse Omstændigheder at faae denne Herr Turbus opspurgt, især da det var at formode, at han vilde give sig et opdigtet Navn. Elise svarede: „Et eneste Kjendemærke paa hans Personlighed kan jeg give Dem: Han ligner paafaldende den gamle Grev Granhjelm, og Dette er Grunden til den Forkjærlighed, jeg altid har næret for denne Mand; jeg troer, De vilde, blot ved at møde Turbus, kunne kjende ham paa denne Lighed. Forresten er Tydsk hans Modersmaal; han er en Præstesøn fra Hannover; dog taler han ogsaa temmelig godt Dansk." —

Hermes lovede at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt, og kort efter denne Samtale tog han Afsked med Familien, uden at bryde sig videre om Frøken Mollys listige og selvbehagelige Hentydninger paa hans og Elises fortrolige Forhold. Tiltrods for sin melancholske Stemning kunde han neppe bare sig for

at lee ved at tænke paa den gode Frøkens overspændte og næsten formastelige Yttringer om Søsterens englerene Dyd og Frihed for Synd, skjøndt han for sin Deel var langt fra at bryde Staven over den stakkels Elise, hvis Oprigtighed og Tillid til ham tvertimod havde forskaffet hende hans Deeltagelse og Venskab.

Da Hermes kom hjem, fandt han sin Fader ene og i en usædvanlig blød Sindsstemning. „Naar du tilforn har været paa Landet, min Søn," sagde han, „saa har jeg glædet mig ved at tænke paa, at du fornøiede dig, og derfor fundet mig i din Fraværelse. Men dennegang, da jeg veed at du snart vil drage saa langt fra mig, og paa en saadan Maade, saa har jeg ret følt hvad det vil sige at være gammel og ene." — Hermes, hvis Hjerte allerede var smeltet af Gabrieles og hans egne Taarer, blev inderlig rørt, og vaklede stærkt i sin Beslutning; og da han og hans Fader nu sadde ene og fortroligt sammen, vovede han ganske at indvie ham i alle sine Følelser og denne Sommers Begivenheder. Ganske mod den Formodning, han ofte havde næret, tog den gamle Fader med ungdommelig Varme Deel i dette Eventyr, og ganske modsat hans unge Ven Roller, talte han med inderlig Forkjærlighed om Gabriele. Med alt Det deelte han ogsaa Sønnens krænkede Æresfølelse, og fraraadede ham, oftere at betræde Grevens Huus.

Den store og uventede Trøst, som Hermes imidlertid fandt ved saaledes uspottet at turde tale om sin Kjærlighed, og det med sin Fader, vederqvægede saaledes hans Sind, at han i sin Taknemmelighed lovede Denne at betænke sig, og idetmindste opsætte sin svenske Reise.

To Dage efter kom Roller, og spurgte, om han vilde gjøre Partie med ham til Birkehøi. Han vilde, sagde han, tage derud samme Eftermiddag; der skulde være stor Stads i Kirken, da en Godseier i Nærheden skulde have Bryllup og drage til Kirken med et stort Brudefølge. Hermes afslog Indbydelsen. Roller sagte derpaa: „Det er rigtig godt at være Læge. De, som forbyde en Doctor Huset den ene Dag, kan ved en lille Feber bevæges til i fuld Fiirspring at løbe efter ham den anden. I Søndags Aftes, da du var redet bort, kom Maler Palmer til Birkehøi for at hente dig til Comtessen, der var bleven syg." — „Min Gud! hvad siger du!" raabte Hermes: „Gabriele syg!" — „Tag dig det ikke saa nær!" sagde Roller smilende: „Vorherre har nok hjulpet hende uden Doctorens Hjelp, thi igaar saae jeg hende spadsere i Præstens Have, Arm i Arm med en ung Herre. Hør, du kan troe, det er gaaet curiøst til derude i Egnen siden i Søndags. Noget er der paafærde, men jeg kan saagu ikke begribe hvad det egenlig er." — „I

Pokkers Skind og Been!" raabte Hermes: „Du rædsomme Menneske! saa tal dog, og piin ikke Livet af mig!" — „Sidder Livet saa løst i dig," svarede Roller rolig, „saa er det ligemeget, om det gaaer i Løbet lidt før eller senere ... Naa naa! bliv ikke vred! det Hele er vel ikke saa vigtigt. Seer du, i Søndags Morges gik jeg ud for at opsøge dig, og jeg meente, sandt at sige, at naar jeg holdt mig i Nærheden af Grevens Huus, saa vilde jeg vel faae dig fat. Dig saae jeg imidlertid intet til, men derimod sad den gale Maler paa den Bænk lige indenfor Gitteret om Lystskoven. Han indbød mig til at tage Plads ved sin Side, og gav sig i Snak med mig om Dit og Dat, og allerbedst vi sidde, faaer jeg Øie paa et Menneske, som staaer udenfor og titter ind ad Gitteret. Han seer ud som en Maler eller en Kieler-Student, med Barrette paa Hovedet, o. s. v. Jeg synes, han giør Tegn til Palmer, og jeg vender mig til Denne, for at giøre ham opmærksom derpaa, da jeg i det Samme seer vor gamle Maler springe op fra Bænken, ganske bleg, og giøre Kors for sig. Jeg talte til ham, men han svarede ikke; han foer med Haanden over Panden, og styrtede derpaa ud af Gitterdøren hen imod den ominøse Figur, der kastede sig i hans Arme, hvorpaa de gik ind i Skoven med hinanden. Det er vel sagtens den meget omtalte Elev; det faldt mig

strax ind. Jeg talte slet ikke om denne Begivenhed, af den Grund at jeg ikke tænkte videre paa den; men igaar Eftermiddags gik jeg hen i Nærheden af Præstegaarden, i Haab om at møde En eller Anden af Familien, som maaskee vilde indbyde mig, thi af mig selv turde jeg ikke komme, da jeg havde tilbragt den forrige Aften der. Da jeg kommer til Havelaagen, seer jeg min omtalte Fremmede fra den forrige Dag gaae derinde med Comtesse Gabriele. De gik Arm i Arm i en dyb Samtale. — Hvad skeer? — Elises Hund, den ellers fornuftige Hector, begynder at logre og pibe, og med Eet farer Bæstet over Havelaagen hen imod den Fremmede, springer op ad ham, slikker ham i Ansigtet, og er færdig at qvæle ham med sine Kjærtegn, som han ligemaade gjengjælder, idet han siger paa sin Tydsk: „„Mein Hector! lieber, alter Junge!"" — Jeg staaer og fløiter og kalder, men Hunden bryder sig om Nix. Nu gaaer jeg da ind i Haven, og siger meget høflig til denne Karl med Knebelsbart og glubsk Udseende, at Hunden tilhører Fru Barthold paa Birkehøi. Han svarer hverken meer eller mindre end: „„Siig Fru Barthold, at Hunden er gaaet til sin forrige Eier."" — Jeg gik hjem, og tænkte, at nu vilde der nok ligge et Huus. Men nei! Elise sagde ikke et Ord, men gik ud af Værelset. Molly græd, og yttrede, at Søsteren af bare

Forfærdelse ikke kunde mæle eller tale, og vist blev syg over min Uforsigtighed. Hun vilde, at jeg skulde tage alle Folkene med og hente Hunden med Magt. Vi disputerede syv lange og syv brede, og da Molly endelig fik saamegen Sindsro, at hun kunde opsøge Elise for at trøste hende, var Denne gaaet ene ud. Nu tog Molly gyselig paavei, Gud veed hvorfor. Vi maatte Allesammen løbe ud at søge efter Elise, som jeg strax fandt hos Præstens, hvor hun meget rolig sad og drak Thee med Familien og den Fremmede, som hun lod beholde Hunden, da vi gik. Gabriele var der ikke længere. Molly var derimod selv kommen efter os. Siden sagde Elise, at denne tydske Herre var en gammel Bekjendt af hendes salig Mand, og hun svarede mod Sædvane meget kort og rask paa Mollys Klager og Spørgsmaal; og idag, inden jeg reiste, spadserede hun allene den hele Morgenstund. Den stakkels Molly veed ikke, hvad hun skal tænke." —

Hermes vidste derimod meget vel hvad han skulde tænke. Dog sagde han Intet til Roller om sine Formodninger, men yttrede blot, at han, saasnart han havde giort nogle Sygebesøg, vilde følge efter ham til Birkehøi. Hans Utaalmodighed tillod ham ikke at betjene sig af Rollers langsommere Befordring, og saasnart han med et Par Ord havde sagt sin

Fader, at han frygtede, Gabriele var syg, satte han sig strax tilhest, og ilede ad den velbekjendte Vei.

Hermes gjættede ikke blot, at Elise havde fundet sin Elsker, men hans Formodninger gik endnu videre, og ifølge saavel Rollers Beretning, som Elises Yttring om den paafaldende Lighed imellem den gamle Greve og Horatius Turbus, syntes det ham ikke usandsynligt, at Denne og den ofte som afdød omtalte Søn af Greven vare een Person, der af en eller anden Misforstaaelse var begrædt som død af sine Nærmeste.

Vor Ven gjættede fuldkommen rigtigt. Den Ubekjendte, der forrige Søndag i Palmers Følge afbrød hiin Samtale mellem de Elskende, var ingen Anden end Fritz Granhjelm, der fjernede sig for ikke at forskrække sin Søster ved sit pludselige Komme. Palmer derimod nærmede sig, og beredede hende paa denne store Nyhed. Gabriele kastede sig med Henrykkelse i den saa inderlig begrædte Broders Arme, og allerede hæftig rystet ved den foregaaende Scene, kom hun ved alt Dette i en saadan Bevægelse, at hun neppe formaaede at naae sit Hjem. Fritz havde imidlertid berettet sin Onkel og Søster, at hans Fader, opbragt over hans politiske Handlemaade, flere Gange havde tilskrevet ham, og i de haardeste Udtryk truet ham med ikke at ville erkjende ham for sin Søn. Haardnakket havde Fritz svaret i samme Tone og fulgt

sine egne Anskuelser i sine Handlinger, indtil hans Fader endelig, alt for tre Aar siden, havde tilskrevet ham et Brev, hvori han aldeles forskjød ham, forbød ham at bære sit Navn, hvortil han havde gjort sig uværdig, samt tilføiede, at han vilde ansee ham for død og udgive ham for død for hele Verden. At han imidlertid havde udført dette Forsæt saa consequent, at endog hans Svoger og Datter havde levet i denne Vildfarelse, det havde Sønnen dog ikke formodet. Paa Gabrieles Yttring, at nu var det dog vist hans Hensigt, som en god Søn at erhverve sig deres gamle Faders Tilgivelse, svarede Fritz: „Fanden heller! hvad seer du mig an for? Troer du, jeg vil krybe som en Hund for hans Fødder, og lade ham sparke mig bort? Troer du, jeg er en Renegat, og vil fornægte min politiske Tro for hans Griller? Nei tænk ikke, at jeg er kommen hertil for hans Skyld. Men for at see dig, min søde Pige, denne ærlige Onkel, og, sandt at sige, maaskee allermeest for at faae fat paa en fordums Kjæreste, som jeg skal finde her i Egnen, efter hvad jeg hører. Hun fornærmede mig engang, men jeg har dog ikke kunnet glemme hendes smægtende Øine, og jeg har talt med en Dame i Holsteen, der svoer paa at min Donna heller ikke havde ophørt at sukke for mig. Hun havde, da vi saaes sidst, en gammel forbandet Karl af en Mand, som Fanden

har gjort mig den Tjeneste at hente siden den Tid, og nu vil jeg nok tale et Par Ord med hende. Er hun tro, saa vil jeg see at komme til Norge eller et andet saadant honnet Land, hvor jeg er i Sikkerhed; men giver hun mig en Kurv, saa gaaer jeg tilbage og kaster mig i Løvens Strube, og deler Skjæbne med mine Kammerater, uagtet Nogle af dem ere Bæster, men Andre ere ogsaa brave Karle, med hvem det er en Lyst at døe." — Palmer bestræbte sig nu ivrig for at indlede en Forsoning mellem Fader og Søn, og begyndte at bestride Dennes Grundsætninger og Handlemaade, som han i sin Iver kaldte Drengekaadhed og taabelig Strid mod Tiden, den uovervindelige Allierede, uden hvem ingen Seir kan vindes eller beholdes; „thi," sagde han, „den egenlige Nation i ethvert Land er træt af de Ulykker, som de politiske Omvæltninger have havt i deres Følge. Folket vil have Ro, og hvad der er mod dettes Ønske, er mod Tidens Aand. Hvad Tiden har modnet, udføres uden Grusomhed og Vold. Hvo som strider mod den, er en Daare, han være sig Fyrste eller Borger." Fritz paastod tvertimod, at hans Parti netop kæmpede for at gjøre Tidsalderens Fordringer gjældende. Han sagde: „Vi ere Frihedens Korsriddere." Palmer svarede: „I ere Frihedens værste Fiender. Overalt, hvad mene I med Frihed? I vide det ikke selv. Jeg har ofte tænkt

at det var en hæslig Figur, denne gamle, velbekjendte Friheds-Gudinde, med sin blodfarvede Jacobinerhue, siddende ved sit spinkle Træ uden Rod. Den sande Friheds-Gudinde er den bevæbnede Pallas, som udsprang af en guddommelig Hjerne. Kun bag hendes Skjold kan Hydra fældes. Men for Mange af vor Tids Demagoger er Friheden en Marketenterske, hos hvem de haabe at faae Føden for godt Kjøb, eller, naar deres Stræben gaaer høit, en Laurbærkrands af Bladguld, hvormed Vinden leger." — „Onkel Palmer!" raabte Fritz: „Jeg taaler Meer af dig end af nogen Anden, thi i Grunden er du det frieste og liberaleste Menneske, jeg kjender. Du er egenlig „„ein flotter Bursch,"" og jeg vil i Fortrolighed tilstaae dig, at der vel har været Øieblikke, hvori jeg har havt Leilighed til at sande din sidste Bemærkning; men den passer ikke paa Alle, og langtfra ikke paa mig. Jeg har hverken tænkt paa Ære eller Fordeel, men jeg har villet kæmpe for den gode Sag, der i dette Øieblik maa vige tilbage for Vold og Tyrannie, men som nok vil vinde Kræfter og seire. Jeg har liidt meget Ondt for den allerede. Jeg har fægtet mig igjennem med at give Timer i Fransk og Engelsk, og mangengang ikke havt det tørre Brød."

Palmer lukkede Fritz inde i sit Arbeidsværelse, og gik med Gabriele ind til Greven, hvem de uden

videre Omsvøb underrettede om det Forefaldne og om hans Søns Nærværelse i hans Huus, idet Gabriele sagde: „Und mig den Glæde, at jeg maa være Den der fører Fritz herind til dig.“ — „Jeg vil ikke see ham,“ svarede Greven. Baade Gabriele og Palmer anvendte al deres Veltalenhed paa at rokke en saadan Beslutning. Med usædvanlig Hæftighed bebreidede Palmer sin Svoger, at han havde bedraget baade ham og Gabriele med en falsk Efterretning. „Jeg vil ikke tale om de sørgmodige Timer, jeg har udstaaet ved Tanken om den gode Drengs formeentlige Død; men alle de Taarer, denne Pige har grædt! at du har kunnet see dem uden at aftørre dem, det kan jeg ikke tilgive dig!“ — Greven svarede: „Maatte hun ikke græde langt bittrere Taarer ved at vide sin Broder strafværdig? Maatte du ikke sørge dybere ved at vide ham slet, som du kalder en god Dreng? Ja var han kun en Dreng! Men han er en Mand paa fem og tyve Aar. Dersom I hellere ville foragte ham end begræde hans Død, saa er det et Tegn til at I ikke elske ham nok, ikke elske ham, som jeg har elsket ham, jeg, hans fornærmede, dybt nedbøiede Fader! For mig er han død, lad mig indbilde mig at han er det! Det kan jeg bære, men ikke at see ham som en Forbryder, som en Forræder mod det Blod, hvoraf han er udsprungen.“ — „Forbryder? Forræder?“ raabte

Palmer: „Hvad er det for en Tale? See, det er just Ulykken, at I Aristocrater i ederes blinde Iver vil blande politiske Forseelser med grove, gemene Forbrydelser. Saaledes mødes man fra begge Yderligheder, for at udhule sin fælleds Grav. Du er Fader! det Adelskab er bedre end det hvorfor du vil opoffre dine Børn. Kald din Søn til dig, tilgiv ham! og .... see paa denne bedrøvede Pige! Hun kunde vel ogsaa fortjene en Trøst for al den Trøst, hun har ydet dig." — Greven rystede paa Hovedet. „Jeg maatte foragte mig selv," sagde han, „om jeg brød mine Grundsætninger for mine egne Børns Skyld. Æren er meer end de. Mit Huus maa Fritz forlade, og undvige at komme for mine Øine. Synet af ham vilde dræbe mig." —

Gabriele, som forgjæves med Bønner og kjærlige Forestillinger søgte at røre sin Fader, var tilsidst saa angreben af denne Dags Scener, at hun fik en hæftig Feber, og maatte gaae tilsengs. Urolig over hendes Tilstand ilede Palmer til Birkehøi, for at hente Hermes, som han tillige smigrede sig med ved denne Leilighed at kunne føre tilbage i Grevens Huus; men da den unge Læge alt var bortredet, gik han til Præstens, hvilke han fortalte sin Søstersøns Ankomst, og bad dem unde ham et Tilflugtssted i deres Huus indtil videre, — en Bøn, som de godmodige Folk

med Fornøielse opfyldte. Da han selv silde om Aftenen havde ført Flygtningen til Præstegaarden, og kom hiem igjen til Greven, sagde han: „Veed du, at din Søn er forfulgt af Reclamationer fra det Land, hvorfra han er flygtet? Vi maa see at redde ham.“ — „Gjør det, hvis du kan,“ svarede Greven. — Palmer vedblev: „Imorgen tidlig reiser jeg til Byen for at skaffe ham et Pas. Da han aldrig under sin academiske Omsværmen har nævnet sit sande Navn, saa mener jeg, det ikke kan være svært at faae et Pas, lydende paa dette.“ — „Paa mit Navn!“ raabte Greven. — „Ja det vil jeg giøre,“ svarede Maleren: „det siger jeg dig, det skal du ikke kunne forhindre. Det er til dit eget Bedste.“ —

Som sagt, saa giort. Næste Morgen ilede Palmer til Kjøbenhavn. Ved Hielp af en i Forretninger dreven Ven lykkedes det ham at faae et Pas, lydende paa den unge Greves virkelige Navn, og at opspørge en Skibsleilighed til Norge. Et engelsk Skib, bestemt dertil, laae paa Helsingøers Rhed, for at vente paa den første gunstige Vind. Den ærlige Maler opbød desuden alle sine Kræfter for at skaffe nogle Penge tilveie til den Reisende, og da han denne Gang mod Sædvane havde været kjørende baade frem og tilbage, saa var han allerede i god Tid hjemme. Han fandt Greven meget bleg og stille. Denne for-

langte at see Passet, og sagde, idet han gav det tilbage: „Ja du skal have Tak! Red ham, om du kan, men lad mig være udenfor den Sag." — Han tog derpaa en kostbar Ring frem, leverede den til Palmer, og sagde: „Denne Ring har været hans Moders. Giv ham den, og forman ham til et bedre Levnet for Fremtiden."

Da Maleren kom i Præstegaarden, fandt han Elise, og hun og Fritz gjorde ham til deres Kjærligheds og Planers Fortrolige. Den unge Kone var som et nyt Menneske. Med Glæde omtalte hun sin Formue, som tilhørende den Elskede, og vilde ikke tillade ham at modtage Hjelp af Andre end hende. Til den næste Aften aftalte man hans Afreise. Til den Tid vilde Elise bekjende Alt for sine Paarørende og begjære af sin Fader de fornødne Penge og Creditiver til Reisen. Man troede saaledes at have indrettet Alt paa det Bedste. Men næste Eftermiddag kom et ridende Bud med et Brev til Palmer fra den før omtalte Ven i Kjøbenhavn, der underrettede ham om, at det af den saakaldte Horatius Turbus valgte Opholdssted var opdaget, og Rettens Folk allerede paa Veien for at hente den unge Mand, hvem hans Pas ikke vilde kunde hjelpe, dersom de traf ham, da hans Personlighed baade var saa kjendelig og saa nøie signaleret, at Synet af denne maatte forraade

ham. Fra Danmarks Side — tilføiede Brevet — vilde der vistnok gjøres alt Muligt for at redde ham; men om de udsendte Retsbetjente fandt ham, vilde han ikke kunne undgaae at tages i Forvaring. Det Ængstelige ved denne Efterretning forøgedes endnu ved den Omstændighed, at Budet, som bragte den, var bleven opholdt underveis af et Uheld, der var tilstødt Hesten. Der var altsaa intet Dieblik at spilde. Palmer ilede til Præstegaarden. Det lakkede stærkt mod Aften; han saae allerede langt borte Vognene, som bragte den omtalte Brudeskare. Den gode Maler sukkede. Bruden var Merlins Datter; den gamle Ven var med i Følget. Palmer havde glædet sig til dette Bryllup, og nu løb han her aandeløs, med et bekymret Hjerte.

I Præstegaarden var alting indrettet til at modtage Brudefolkene med en elegant The, inden man gik til Kirken. Husets Fruentimmer vare i deres bedste Pynt. Palmers Budskab satte alle i Urolighed, og Hanne ilede med ham til den gamle Degnekones Huus, hvorhen Fritz, ledsaget af Gabriele, var gaaet, for at undvige det Selskab, man ventede i Præstegaarden. Underveis saae de allerede nogle Personer, som de ansaae for de frygtede Gjæster. De kom ud fra et Lyststed, og toge Veien hen til et andet Huus. Fritz lod temmelig rolig ved disse Efterretninger; kun

sagde han: „Nu havde jeg rigtignok mere Lyst til at reise til Norge og ægte min Elise." — Hanne havde allerede fattet en Plan. Hun førte Fritz og Gabriele ad en Omvei ind i Kirken, som var aabnet til Brylluppet, men hvor endnu intet Menneske var, undtagen Degnens halvvorne Søn, som puslede der med Et og Andet. Hanne gav ham et Vrinde, der for et Øieblik førte ham tilside. I Baggrunden af Kirken var et Slags Træ-Gallerie med Bænke for Menigheden, naar Pladserne i den nederste Deel vare optagne. Under dette, i en dunkel Krog, stod en Bænk, der var snarere at ansee for en Kasse, da den bestod af flere sammenføiede Bræder. Den var et Par Alen høi, og foran den stod to smaa Trin eller Skamler til at stige op af. Efter Hannes Anviisning flyttede man med Lethed dette Sæde, og Fritz krøb ind under den høie Bænk, der fuldkommen skjulte og rummede ham. Han satte sig paa Gulvet, og Gabriele tog Plads paa Bænken selv. Det saae Altsammen meget naturligt ud, især da dette høie Sæde var et Standpunkt, hvorfra man oversaae Kirken. Inden Fritz krøb i sit Skjul, fremtog han en Brevtaske, som han leverede Hanne, og sagde: „Kunde De komme til at brænde denne, saa troer jeg, det var ikke saa galt." — Hanne tog den, og skjulte den ikke uden Møie, da den var meget stor. Den gamle Kirkesanger kom,

og tændte de store Alterlys, samt endeel andre Lys, som man havde anbragt hist og her i Kirken, uden at disse dog formaaede at opklare den store Hvælvings Dunkelhed. Hanne ilede ham imøde, og da den aldrende Mand var overmaade godhjertet og desuden nøie forbunden med Præstens Huus, tog hun ikke i Betænkning at betroe sig til ham. Hun bad ham holde Øie med den Krog, hvor Gabriele skjulte sig, og at borttage de Lys, som vare nærmest denne Deel af Kirken. Denne begyndte nu at fyldes med Folk, saavel fra de omliggende Lyststeder, som af Menigheden, der lokkedes hid for at være Vidne til Bryllupshøitiden.

Hanne gik ikke hjem, men ilede til Grevens Huus, hvorhen Palmer allerede havde begivet sig, for at være tilstede, om Rettens Folk skulde melde sig. Lige i Huusdøren mødte Disse den modige Pige, der ikke lod sig mærke med nogen Forlegenhed, men gik dem forbi med ligegyldig Mine; og uagtet hun saae dem gaae bort, tænkte hun, at der dog vist i alle Tilfælde var bedst at tilintetgjøre de hende betroede Papirer. Hun hentede selv et Lys i Kjøkkenet, og begav sig ubemærket op paa Gabrieles Værelse, i hvis Kakkelovn hun indkastede Papirerne, Stykke for Stykke, efter at have antændt dem i Lyset. Tillige

brugte hun den Forsigtighed at lukke Dørene ilaas, og trække Gardinerne sammen for Vinduerne.

Dette tildrog sig mod Slutningen af September, da en usædvanlig stærk Kulde og hæftige Storme pludselig afløste den stadige Varme, som havde hersket den hele Sommer. Stridende med den vrede Storm foer Hermes afsted paa sin Hest, af hvis vrinskende Næsebor en stærk Damp opsteg, og viste sig i den kolde Luft. Efter Sædvane steg han af i Birkehøi, og uagtet den Urolighed, som drev ham til Grevens Huus, meente han dog at skylde Elises Fortrolighed, at han allerførst burde see at faae hende itale. Da han til den Ende traadte ind til Familien, mærkede han strax, at en ualmindelig Spænding fandt Sted, og at Samtalen blev afbrudt ved hans Indtrædelse. Dog hørte han Frøkenen sige: „Du almægtige Gud! hvad mener du, Elise? Hvad vil du egenlig sige? Dersom jeg virkelig forstod dig, saa maatte jeg af Fortvivlelse over dig springe ud i Mølledammen. Men det er, som jeg har sagt, du er syg. Naa" — tilføiede hun — „Gud skee Lov! der kommer Doctoren, som han var kaldet." — „Det giør han," svarede Elise, og rakte Hermes Haanden. Den unge Kone saae usigelig forlegen ud, Frøkenen blussede, som hendes Ansigt stod i Ild, Justitsraaden sad ganske forbløffet, og saae ned for sig med hængende

Underlæbe og foldede Hænder. Alle Parter syntes lettede ved en Fremmeds Mellemkomst. Hermes maatte finde sig i at sidde ned og modtage nogle Forfriskninger. Elise henvendte sig til ham, og sagde: „Er Fætter Philip ikke med Dem?“ — „Nei,“ svarede Hermes, „men han maa være her strax, da han er kjørt fra Byen tidligere end han havde bestemt, thi da jeg dreiede af ved Skoven, saae jeg langt borte den Vogn, hvori han pleier at kjøre.“ Hermes troede at bemærke, at Elise blev fornøiet over denne Efterretning, og virkelig haabede hun, at hendes Fætters og Doctorens Nærværelse skulde lette hende den Tilstaaelse, som hun hele Dagen havde havt paa Læberne, men ikke havt Mod til at udtale. Nu vare Øieblikkene kostbare, og hun havde ogsaa begyndt et Slags Forklaring med sin Fader og Søster, da Hermes ved sit Komme paa eengang afbrød og lettede hende denne tunge Samtale.

Strax efter styrtede Roller ind i Værelset, og raabte til sin Onkel: „Her er behagelige Gjæster i dit Huus: Rettens Betjente staae hernede for at undersøge det. De lede efter en stakkels Fyr, der er reclameret „„darausſen““ fra, for „„demagogische Umtriebe.““ Han skal hedde Turbus. Gid Satan havde saadanne Inqvisitioner!“ — Neppe vare disse Ord udtalte, før Elise bleg som et Lig styrtede hen til Roller, kastede

sig for hans og Hermes' Fødder, og raabte i dødelig Angst: „O red ham! red ham! mit Liv hænger ved hans. Det er min Forlovede, min Elskede. Han hedder ikke Turbus; det er Grev Granhjelms Søn." — Paa Hermes nær, geraadede de Tilstedeværende i en ganske ubeskrivelig Forvirring. Tjeneren kom ind og meldte Rettens Folk, Justitsraaden trippede omkring, og foer endelig ud til de ubudne Gjæster, som han tillige befalede Tjeneren at vise omkring i hele Huset. Frøken Molly fløi hen til Elise, greb hende i Armen, og sagde: „For Himlens Skyld! er du ved dig selv! Naar, hvor, hvorledes har du faaet en saadan Elsker? Gud! lad mig dog aldrig troe eller tænke, at du allerede som gift Kone .... O jeg kan ikke bære en saadan rædsom Tanke!" — Elise rev sig løs, og sagde: „Lad mig have Fred! Er her nu Tid til saadant Brøvl?" — Roller sagde ivrig: „Min bedste Elise! hvor finder jeg ham? Jeg vover Liv og Blod for at frelse den brave Karl. Grev Granhjelms Søn og dog en Demagog! han er al Ære værd." — Elise og han løb Arm i Arm hen til Præstens, hvor de haabede at finde Den de søgte.

Hermes ilede til Grevens Huus. Hans Hjerte bankede uroligt. Det var mørkt i Skoven og ganske eensomt; Blæsten kastede det visne Løv fra Træerne, saa det raslede hen ad Jorden; en og anden Krage

fløi med hæse Skrig over Skoven; Uglerne lode sig høre fra en øde Lade. Da Hermes kom til Lystskoven, saae han Gabrieles Vinduer i Qvisten stærkt oplyste. En Gysen overfaldt ham. Ganske saaledes havde hans Drøm viist ham disse Vinduer. De hvide Gardiner vare tiltrukne, et stærkt Lys blussede derinde. I dette Øieblik havde nemlig Hanne, som var færdig med at brænde Papirerne, kastet Portefeuillen selv ind i Ilden, da Navnet Horatius Turbus var trykket paa den. Brevtasken, som var af et Slags stærkt ferniseret Pap, blussede op med et klart Skin. Hermes følte sig saa greben ved den levende Erindring af dette samme Syn, at han var ganske forvirret. Han kastede ordenlig med Skræk Øinene til Døren, for at see om den store Kat vilde komme ham imøde som en Ulykkesprophet. Men intet Levende lod sig see. Dørene vare tillukkede. Efter et Øiebliks Overlæg besluttede han, ikke at gaae den sædvanlige Vei gjennem Forsalen, hvor han frygtede for at møde Greven, men at springe over et høit Stakit, og saaledes fra Havens Side naae en Trappe, som førte til Qvisten. Han nærmede sig nu Gabrieles Dør, men den var lukket. Efter lang Banken kom endelig Hanne sagte ud af Døren og lukkede den forsigtig efter sig. Paa hans Spørgsmaal om Gabriele svarede Hanne i Begyndelsen kort og undvigende; men

ved Synet af hans kjendelige Angst og Uro sagde hun endelig: „Jeg troer, hun er i Kirken.“ — „Kjære Hanne!“ udbrød Hermes, og greb hendes Haand: „Hav Medynk med mig! siig mig! Er Gabriele syg? Er den unge Greve reddet?“ — Hans Bevægelse rørte den godmodige Pige. Hun førte ham ind i Værelset, sagde Alting med faa Ord, og bad ham at gaae hen i Kirken, for om muligt at yde sine Venner nogen Bistand. Han forlod hende hurtigt, og gik uden videre Betænkning den sædvanlige Vei gjennem Forsalen, hvor et nyt Syn overraskede ham. Greven sad ene, ligefor Kaminen, under sit store Vaaben. Han var bleg, og sad med Hænderne indstukne i Ærmeopslagene af den graae Overkjole. Han stirrede ubevægelig paa Væggen ligefor sig. En lille Skjælven i hans Lemmer var kjendelig. Hermes stod og betragtede ham. „Gode Gud!“ sagde han ved sig selv: „Hvilket sørgeligt Syn! Saaledes viste min Drøm mig ham jo under sit Vaaben ved det udgaaende Træ.“ — Glemmende Alt hvad der var foregaaet mellem ham og denne Mand, gik han hen til ham, og tiltalte ham med uskrømtet Kjærlighed og Deeltagelse. „De er syg,“ sagde han, „og nu tør jeg vel nærme mig til Dem.“ — Greven rakte ham Haanden med et veemodigt Smiil. Hermes bestræbte sig nu for at yde ham al den Velvillighed som Ven, og al den Hjelp som Læge, der for Øie-

blikket stod i hans Magt. Da Værelset var koldt, og Greven ikke var at bevæge til at gaae tilsengs eller blot at forlade sin Plads, kaldte Lægen paa den gamle Tjener og Pigen, lod gjøre Ild paa Kaminen og koge Thee, og hentede i Grevens Værelse nogle Lægemidler, som han i den gamle Herres Sygdomstid selv havde gjemt derinde. Disse Midler, den oplivende Ild i Kaminen, forenede med den unge Vens trøstelige Ord, syntes at virke velgjørende paa den nedtrykte Olding. Den gamle Tjener, som kom ind, var overmaade forgrædt, og hans Herre saae paa ham med ængsteligt Blik. Hermes gik hen til ham, og spurgte ham om Grunden til hans Sorg. „Ak! vor unge Herre!" svarede Tjeneren: „Jeg er saa angst, til vi høre fra ham. Herr Palmer gik for at skaffe os Efterretninger; men Tiden bliver En saa lang, naar man venter." — „Ti!" raabte Greven i en vred Tone. Hermes, som mærkede at denne Stræng ikke turde berøres, lod altsaa, som han Intet vidste. Desuagtet troede han at spore en vis Forlegenhed hos Greven, og det forekom ham, som om Denne søgte en Anledning til at fjerne ham. Da Hanne nu desuden kom ned til Greven, og paatog sig hans Pleie, og Lægen troede, at hans Nærværelse ikke mere var nødvendig, kunde han ikke længere modstaae den Længsel, der drev ham til det Sted, hvor han tænkte sig

den Elskede i Angst og Forvirring. Da han tog Afsked, rakte Greven Haanden til ham, og sagde: „Jeg beder Dem komme tilbage. Jeg skal ikke glemme denne Stund, da jeg her sad ene og forladt, og De, som .... o tilgiv mig! .... De allene kom til min Trøst og Hjelp." —

Imidlertid havde Rettens Folk meldt sig i Præstegaarden, og saasnart Brudeskaren var draget til Kirken, lod man dem gjennemsøge Huset, hvor det eneste Spor af Flygtningen, nemlig hans Randsel, blev af den forsigtige Præstekone ilhast kastet i en Grøft i Haven, og tildækket med Straa. Da de ovennævnte Folk nu Intet fandt, men saae saamange Mennesker gaae til Kirken, fulgte de efter Disse, og lode ved Kirkesangeren Præsten anmode om at tillade dem ogsaa at gjennemsøge Kirken. Præsten tilstod dem Dette, dog ikke før Bryllupsceremonien var tilende, og Alle havde forladt Kirken; i Indgangen kunde de imidlertid opholde dem og tage alle Ind- og Udgaaende i Øiesyn. De gjorde saa, og mønstrede saa nøie som muligt alle Tilstedeværende. Een af dem blev udenfor Kirkedøren. Af de To, som nu stode indenfor, sagde den Ene, som var en aldrende Mand, til den Anden, som var noget yngre: „Hør, Ulfsgaard! Jeg synes, vi have søgt nok; Mennesket er her ikke!" — „Nei, det troer jeg heller ikke," svarede den Yngre: „Han maa være

sluppen væk. Men da vi nu have søgt alle andre Steder, saa lad os søge her tillige; gjør det ikke godt, gjør det heller ikke ondt." — „Det er dog en egen Sag at gaae i Guds Huus paa den Maade, som vi nu gaae." — „Hvorfor det? Have vi ikke vor Ordre for os?" — „Ja veed du hvad? Jeg skal aldrig nægte, at jeg er ikke vel tilmode ved at gaae Kirken rundt paa de Maader. Der var nu Berg; han gik og fangede en Synder, der var skjult i en Kirke i Lolland, og han saae Noget i Kirken ..... han kunde ikke forklare hvad det var; han vidste det ikke selv; men fra den Time af blev han melancholsk, og mistede reent sin Helbred." — „Aa!" det har vel ingen Nød! Det gaaer ikke saa strengt til, som Præsten præker." — „Det Menneske, som vi her gaae paa Jagt efter," vedblev den Ældre, „han har jo hverken løiet eller stjaalet, eller slaaet ihjel." — „Jo saagu har han nok været med at slaae ihjel i de Spektakler ovre i Tydskland." — „Ja i Tydskland, hvad kommer det os ved? Lad det tydske Kram selv passe sine Kjeltringer. Desuden, i Spektakler, siger du? Det er jo et Slags Krig; det er en anden Sag. Det skal være en Student, et propert Menneske." — „Ja det har vi nu ikke at raisonnere over." — „Ja, det er godt nok, men det er os, som skal kjøre inat i det Guds Veir det er, og i

Vælmørke; der kan møde os baade det Ene og det Andet." —

Ceremonien var forbi, Brudeskaren var bortdraget, ogsaa de Øvrige forlode Kirken. Kun Roller og Elise bleve siddende i en Stol, endskjøndt de ikke vidste, at Den, de søgte, var skjult i deres Nærhed; men de vilde kun være med overalt, hvor de frygtede Retsbetjente anstillede deres Undersøgelser. Elise skjælvede saa hæftigt, at hun maatte støtte sig til sin Fætter. Ogsaa Palmer sad i en Stol, og vovede neppe at kaste stjaalne Øiekast til den betydnigsfulde Krog. Nu kom ogsaa Hermes, og satte sig paa et eensomt Sted. Hans Øine søgte og fandt snart Gjenstanden for hans Frygt og Ømhed. Han gyste ved Synet, thi ganske ubevidst havde Gabriele valgt en Dragt og en Stilling, der gav hende en skuffende Lighed med et Aandesyn. Hun bar en sort Kjole, og over denne et langt hvidt Shawl, som hun, for at beskytte sig mod Kulde og Trækvind, havde kastet over Hovedet. Den sorte Kjole faldt sammen med den dunkle Baggrund, og saaes kun som en Skygge, men det hvide Shawl, som hængte ned paa begge Sider, og det blege Ansigt, som man kun skimtede under Shawlets Folder, gave det Hele Udseende af en i det snævre Ligklæde indsnørt, halvvoxen Pige, der hævede sig af den sorte Sarcophag. Skjøndt

Hermes vidste, hvilken Illusion der her bedaarede ham, virkede dog dette Syn saa hæftigt paa ham, at han kun med Anstrengelse kunde holde paa sin Samling. Det spændte Øieblik, hiin Drøm, der paa en Maade gik i Opfyldelse, hans egen levende Phantasie, alt Dette satte ham i en saadan Stemning, at han forekom sig selv som en fra Jorden løsreven Aand, der spøgende gik om i denne Kirke, og søgte den forudgangne Elskede.

Rettens Betjendte stode i Indgangen til Kirken, og betragtede opmærksomt hver Forbigaaende, uden at finde Nogen, som paa det Fjerneste lignede den Betegnede. De nærmede sig nu, og førte af Kirkesangeren, betraadte de den indviede Helligdom, saae ind i alle Stolestader, gik op over Træ-Galleriet, og nærmede dem Alteret. Foran dette stod Præsten i fuld Ornat, ganske taus og stille, og da de gjorde Mine til at træde op paa Trinet om det Allerhelligste, udstrakte han Haanden imod dem med en afværgende Bevægelse, der havde noget saa Værdigt og Bydende, at de uvilkaarlig vege tilbage. De gik nu rundt bag om Alteret, medens Præsten blev staaende ubevægelig. Alles Øine fulgte dem med Ængstelse. En Taushed herskede som i Graven; man hørte kun Gjenlyden af Speidernes Trin. Da de kom tilbage til Siden af Alteret, hilsede de Præsten, og idet de vendte dem

mod den nederste Deel af Kirken, saae Hermes og Palmer med Skræk, lige idet de gik dem forbi, at de standsede, og vendte Øinene mod den Krog, hvor Gabriele sad. Men Ængstelsen forsvandt, da de hørte den Ældre sige: „Herre Jesu! Vær os naadig! Seer du ikke det døde Barn, som staaer derhenne?" — „Hm!" svarede den Anden: „Ja kom, lad os gaae!" — De skyndte sig til Udgangen, uden at see sig videre om. Kirkesangeren fulgte dem til deres Vogn, som holdt i nogen Afstand. Han hørte den Ældre sige: „Sagde jeg det ikke nok! Nu knuger Feberen mig i alle Lemmer." Hurtig bestege de Vognen, og den Yngre sagde: „Kjør rask til, Kudsk, lige til Kjøbenhavn. Saasnart de vare ham afsigte, ilede Degnen tilbage til Kirken, og fandt Alting der aldeles som han havde forladt det. Gabriele sad ganske stille; hun vovede endnu ikke at røre sig. Præsten, som vel anede Noget af Sammenhængen, stod ligeledes stille. Hermes og Palmer vovede i spændt Forventning heller ikke at nærme sig det ominøse Sted, og Roller og Elise vidste aldeles Intet af hvad der foregik. Degnen havde forsigtig lukket Kirkedøren efter sig. Han ilede glad mod Gabriele, og nu fulgte alle de Øvrige ham. „Vi ere frelste," raabte han, idet han bortskjød den høie Bænk; og med et lystigt Spring fløi den fangne Fugl ud af sit Skjul. Elise kastede sig i hans Arme; Palmer,

Gabriele, Hermes, Præsten, Alle omringede ham, og overøste ham med Haandtryk og Glædesudbrud." — „Nu, Fritz!" sagde Palmer: „nu hurtig hjem til din Fader! Nu er jeg vis paa, at han modtager dig kjærlig. Jeg veed hvad han har liidt for din Skyld idag." — Kirkesangeren tilbød at vise dem en Gjenvei over Kirkegaarden og et ham tilhorende Vænge.

Alle forlode nu Kirken. Gabriele gik bagest, og Hermes, som fulgte alle hendes Bevægelser, blev vaer, at hun lige i Kirkedøren hurtig vendte tilbage. Ubemærket sneg han sig efter hende, og saae nu den fromme Pige, som troede sig ene, ile til Alteret. Stille knælede hun her, og opløftede de foldede Hænder og de glædestraalende Øine i takfuld Bøn mod den høie Altertavle. De store Lys foran den og den øvrige halvdunkle Lysning i Kirken kastede et besynderlig magisk Skjær over Maleriet. For første Gang saae Hermes, ledet af Gabrieles Blikke, dette Kunstens poetiske Værk. Ubeskrivelig var dets Virkning paa hans allerede af de foregaaende Scener exalterede Sind. Han syntes med egne Øine at see den Opstandne aabenbare sig; han drømte sig mellem de forbausede og henrykte Disciple, og uden selv at vide det, knælede han bag den bedende Elskede, og idet han udstrakte Armene mod den fra Maleriet lysende, forklarede Skikkelse, udraabte han som den tvivlende,

men i glad Vished jublende Thomas: „Min Herre og min Gud!" — Forskrækket vendte Gabriele Hovedet, men inden hun kunde reise sig, knælede Hermes ved hendes Side, greb hendes Haand og sagde: „Min Gabriele! tilgiv mig! Jeg lover dig min Tro for dette hellige Billede, hvis Lys strømmer ind i min Sjæl og helbreder den. Jeg lover stille Taalmodighed og Troskab. Tilfreds med din Kjærlighed, skal jeg afsige alle mine stormende Ønsker. Jeg vil ikke forlade dig. Jeg vil blive her og beskytte dig som en kjærlig Broder, uden egennyttige Fordringer. Jeg vil leve for dig, for min gamle Fader, ydmyg og elskende. O Gud! Jeg har aldrig følt hvad jeg i dette Øieblik føler. Udødeligheden, synes mig, har aabenbaret sig for mig; ogsaa jeg har modtaget min Deel af den Fred, som lyder fra hine straalende Læber." — Gabriele saae paa den Elskede med Øine fulde af Glædestaarer. Hun syntes, at al Himlens Velsignelse nedstrømmede til hende.

De Elskende vare imidlertid ikke de Eneste, som i dette Øieblik saae „Et Gjenskin af den fjerne Salighed." Palmer, som faa Skridt fra Kirken havde savnet Gabriele, og var vendt om for at opsøge hende, var nu et ubemærket Vidne til denne lille Scene. Med salig Begeistring foldede han Hænderne, og udbrød: „Herre og Mester! Med hvilken Hæder kroner

du den ringe Kunstners Isse! Du aabenbarer dig paanye, og gjennem mit Værk!" — De Elskende sprang op, og kom ham imøde. Taus og henrykt omfavnede han dem, og ilede hjem med dem.

Det Første, der mødte deres Øine ved Indtrædelsen i Forsalen, var Fritz, der laae paa Knæ for Greven, og kyssede hans ene Haand, medens Faderen lagde den anden velsignende paa hans Hoved. Elise og Roller stode ved Siden. Den Glæde, som de Indtrædende følte ved dette Syn, forvandledes snart til Sorg, da deres Blikke faldt paa Greven. Døden sad kjendelig paa hans Læber, der forgjæves bestræbte sig for at tale. Lægen foer hen til ham, og vilde bemægtige sig hans Arm. Med en sagte Bevægelse rystede han paa Hovedet, greb den unge Vens Haand, vinkede ad Gabriele, tog ogsaa hendes Haand, og lagde den i den Elskedes. Derpaa rakte han Palmer Haanden, løftede endnu engang de bristende Øine op mod sit Vaaben, sank derpaa tilbage, og efter et Par svage Krampetræk var han død.

De Omkringstaaende vare som bedøvede af dette uventede Stød. Men Øieblikkets Krav, Nødvendigheden af at tænke paa den unge Greves Redning, bragte dem snart til dem selv. Roller ilede til Birkehøi, og besørgede Alt efter Elises Ønske, med største Iver og Velvillie. En stor Travlhed afløste pludselig den sæd-

vanlige Stilhed i dette Huus. Alle Penge, som kunde i en Hast tilveiebringes, bleve sankede, Creditiver udstedede, og Justitsraadens Vogn med hans fire Heste holdte i Beredskab. Med temmelig Kulde fra begge Sider mødtes Fritz og hans tilkommende Svigerfader og Svigerinde, og hilsede hinanden paa eengang til Velkomst og Farvel, og inden Midnat sad Flygtningen tilligemed Hermes og Roller i Vognen, og reiste i flyvende Fart til Helsingøer. Ved Daggry gik den unge Greve ombord. De to nye Frænder fulgte ham til Skibet; de toge der en hjertelig Afsked med ham. Vinden var god, Skibet gik strax under Seil; og de to Venner forlode ikke Strandbredden, førend det var dem afsigte.

Saavidt Omstændighederne gjorde det muligt, begravede man den gamle Greve med al den Pragt og Høitidelighed, som han havde elsket i Livet, og besørgede siden et Monument til Graven, paa hvilket det Vaaben var udhugget, som havde været dets Eier saa helligt. Den gamle Doctor mødte ved hans Ligfærd, og trykkede første og sidste Gang den ubekjendte Frændes kolde Haand. Han var ubeskrivelig indtagen af Gabriele, og overøste hende med Kjærtegn og Omsorg. Han hilsede Palmer som en beundret Kunstner og en dyrebar Ven. Disse to aldrende Mænd fandt et inderligt Behag i hinandens Selskab, og den

brave Maler maatte love baade ham og det unge Par, der elskede ham som en Fader, aldrig at forlade dem, men stedse dele deres Hjem og deres Skjæbne.

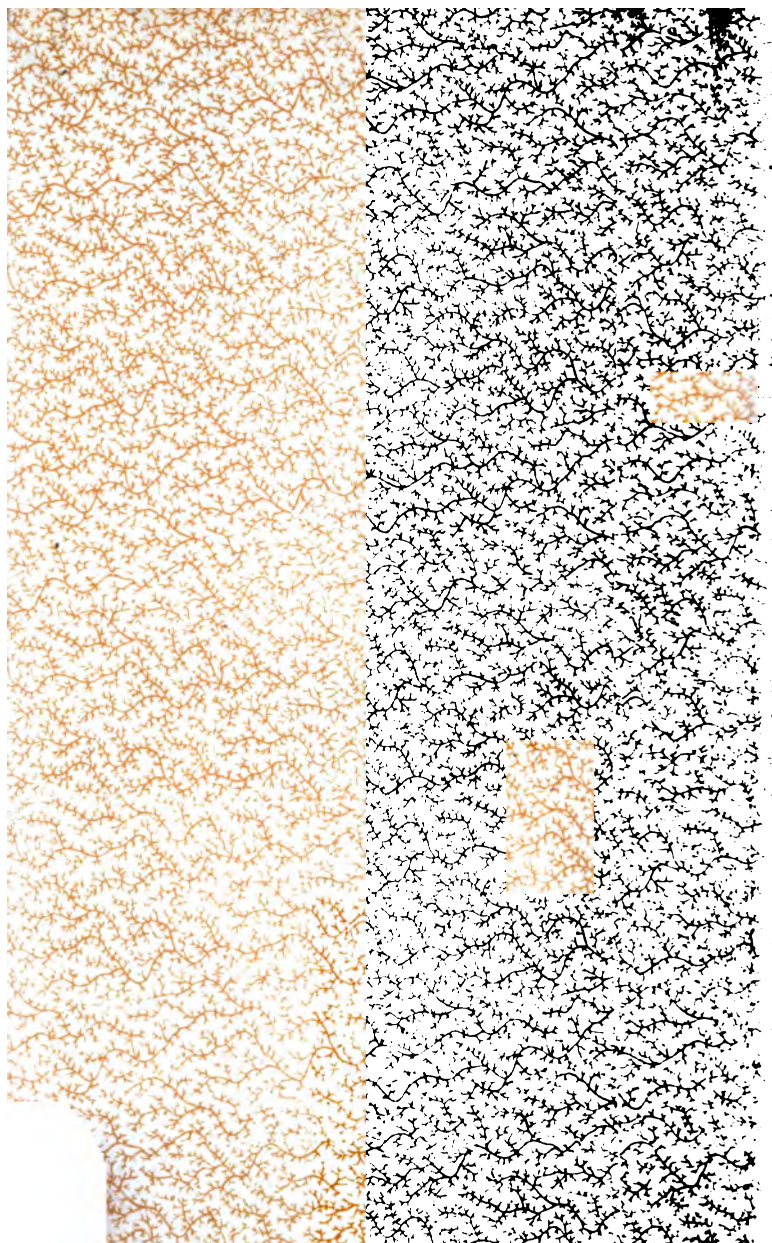
Det sidste norske Dampskib, som afgik i Efteraaret, bragte Elise til den klippefulde Kyst, paa hvis Strandbred hendes taknemmelige Elsker modtog hende. De lode dem strax forene ved Kirkens Baand, og kjøbte kort efter en Eiendom inde i Landet, et Par Mile fra Christiania, hvor de have bosat dem.

Da den paafølgende Juuls skjønne Fest stemte alle Hjerter til Glæde, bleve Hermes og Gabriele høitidelig forenede ved Præstens, den gamle Vens Haand, under den skjønne Altertavle, hvorfra — som det syntes dem — den forklarede Frelser lyste Fred over deres Forening. De droge derpaa, i Selskab med Palmer og Grevens gamle Tjener., til deres Bolig i Kjøbenhavn, hvor Hermes' Fader ret con amore havde indrettet Alting til at modtage den elskede Svigerdatter og den af Glæde foryngede Maler.

Det gamle Huus i Skoven staaer uforandret. Saavidt begge Lægers Forretninger tillade det, vil Familien tilbringe Sommermaanederne paa dette yndige Sted. Den vaagne Drøm, som Hermes drømte ved at betragte Palmers Skizze af det betydningsfulde Huus, som dengang var ham ubekjendt, vil da kunne

gaae i Opfyldelse. Han vil „have sit Hjem under dette Tag," han vil „naar han om Aftenen kommer vandrende gjennem Skoven, see dette Gardin for Vinduet flagre for Vinden, og den Skikkelse, som sidder der, vende sig, reise sig, og tilvinke ham et venligt Godaften." —

Enhver, hvis Vei fører ham gjennem denne afsides Deel af Skoven, vil let kjende dette Huus. Viinrankerne slynge sig opad Muren; gjennem Forsalens aabne Døre skinner endnu det gamle Vaaben, og den store Kat sidder endnu paa Dørtrinet, og bader sig i Solens Straaler.

PD. [illegible] 1912